

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE
Rocker's
MUSE

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
PENELOPE WARD

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

THE *Rockin's* MUSE

NOİ FOX'K 7İñ45S BESTSE LLIH G AUT Ho e
PENEL'İ EWARD

Birinci Baskı Telif
Hakkı © 2024
Yazan Penelope
Ward

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Bu kitap bir kurgu eseridir. Tüm isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Gerçek kişiler, yaşayan ya da ölü varlıklar, yerler ya da olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kurgu: Jessica Royer Ocken
Düzeltilme ve Biçimlendirme: Elaine York, [Allusion Publishing](#)
Düzeltilme: Julia Griffis
Kapak Fotoğrafı: Brennen McMurray, [brennenmcmurray.com](#)
Kapak Modeli: Levi Stocke, @levistocke
Kapak Tasarımı: Letitia Hasser, [RBA Designs](#)

TABLE OF CONTENTS

[Bölüm 1](#)
[Bölüm 2](#)
[Bölüm 3](#)
[Bölüm 4](#)
[Bölüm 5](#)
[Bölüm 6](#)
[Bölüm 7](#)
[Bölüm 8](#)
[Bölüm 9](#)
[Bölüm 10](#)
[Bölüm 11](#)
[Bölüm 12](#)
[Bölüm 13](#)
[Bölüm 14](#)
[Bölüm 15](#)
[Bölüm 16](#)
[Bölüm 17](#)
[Bölüm 18](#)
[Bölüm 19](#)
[Bölüm 20](#)
[Bölüm 21](#)
[Bölüm 22](#)
[Bölüm 23](#)
[Bölüm 24](#)
[Bölüm 25](#)
[Bölüm 26](#)
[Bölüm 27](#)
[Bölüm 28](#)
[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Sonsöz](#)

[Değerli Okuyucularımız](#)

[Penelope Ward Yazarının Diğer Kitapları](#)

[Teşekkür](#)

[Yazar Hakkında](#)

CHAPTER 1

EMILY

Belki de gitmeliyim.

Kaliforniya ölünün ortasındaki bu yalnız bina çok yersiz görünüyordu. Yine de, tek katlı, toprak tonlu yapı neredeyse doğal çevreyle bütünleşiyordu. Burası kesinlikle kimsenin sizi bulmasını istemediğinizde gittiğiniz bir yerdi. Binanın arkasında birkaç yüksek fiyatlı arabanın park ettiği küçük bir arsa vardı, ancak kilometrelerce gibi görünen çevrede kelimenin tam anlamıyla başka hiçbir şey yoktu.

Etrafta dolanıp pencerelerden içeri bakmaya çalışırken binadan atılmak üzere olduğumu bilmenin baskısını hissediyordum. Sonra birdenbire bir kapı açıldı. Siyahlar giymiş bir adam dışarı ıktı.

Rahat görünmek için elimden geleni yaparak boğazımı temizledim. "Oh, merhaba."

"Görüşme için mi buradasınız?" diye sordu.

Röportaj mı? "Uh..." Boğazımı temizleyerek doğruldum ve yalan söyledim, "Evet." Ne yapıyorsun, Emily?

"O zaman geç kaldın."

"Çok özür dilerim.

Trafik."

"Los Angeles'a özgü bir durum, değil mi?" Kıkırdadı. "Ajansa buraya geldiğinde beni araman için talimat verdim. Ben de sigara içmek için dışarı çıkacaktım ama madem buradasın, başlayabiliriz." Kapıya doğru geri döndü. "Benimle gel."

Titrek bir nefes alarak onu içeri kadar takip ettim. Üzerinde Kontrol Odası yazan bir kapının önünden geçtik.

Binanın içinde bir yerlerden davul ve zil sesleri geliyor.

"Seni bunun için çöle sürüklemek zorunda kaldığım için özür dilerim," dedi ben arkasından koştururken. "Ama grup yeni albümünü kaydederken burada olmam gerekiyordu ve adayların buraya gelmesini sağlayarak bir taşla iki kuş vurabileceğimi düşündüm. Bu pozisyonu doldurmak için çok fazla zamanımız yok."

Üzerinde grubun adı yazan bir tişört giymişti: Delirious Jones. Bazı şarkıları viral olduktan sonra bu günlerde popüler olmuşlardı. Bir süredir buralardaydılar ama gerçek başarıyı sadece son birkaç yılda yakalamışlardı. Müzikleri kesinlikle rock'tı ama genellikle modern, post-grunge olarak tanımlanırdı.

Numara yapmaya devam ettim. "Buraya gelirken hiç sorun yaşamadım," diye onu temin ettim. "Otoyoldan çıktıktan sonra oldukça manzaralı bir yerdi."

Adam beni otomat makinesi olan bir mutfağa götürdü. Benim için bir sandalye çekti ve sonra masanın diğer tarafına oturdu. Elini uzattı. "Doug Elias, bu arada."

Ben aldım. "Tanıştığımıza
memnun oldum."
"Özgeçmişinizi getirdiniz
mi?"

Hayır, bugün bir iş görüşmesi yapmamam gerektiğini düşünürsek. Avuçlarımı uyluklarıma sürttüm. "Hayır, özür dilerim."

"E-postamı kontrol edeyim. Belki ajans göndermiştir."

Boğazımı temizledim. "Evet. Göndereceklerini söylediler."

Arkasındaki pencereden çölü seyrederken dua ettim. başımı belaya sokmadım.

"Adın neydi senin?" diye sordu.

Zar zor hatırlayabildim. "Emily Applewood."

Telefonunu karıştırdı ve başını salladı. "Hayır. Hiçbir şey görmüyorum."

I düzleştirildi ve yalan söyledi tekrar. "Bu
oldu Bir yanlış anlaşılma o zaman.
Bilseydim getirirdim.

zaten sahip değildin."

"Endişelenmeyin." Kollarını kavuşturdu ve koltuğuna yerleşti. "Peki, sanırım geçmişinizle başlayalım. Ne gibi deneyimleriniz var?" Telefonundaki notlar uygulamasını açtı.

"Şu anda işler arasında gidip geliyorum. Nevada Eyalet Üniversitesi'nden kısa süre önce iletişim bölümünden mezun oldum ama henüz ne yapmak istediğime karar veremedim."

En azından bunların hepsi doğrudu.

Sonraki birkaç dakika boyunca Las Vegas'ta bir TV kanalında stajyerlik deneyimim hakkında saçmaladım. Ne için mülakat yaptığımı bile bilmiyordum. Ama en azından hakkında konuşabileceğim bir konuda uygulamalı deneyimim vardı.

"Grup için çalışmak istemenizin nedeni nedir?" diye sordu.

Kendimi neyin içine soktum ben? Elimde hiçbir şey yoktu. YouTube'da adını hatırlamadığım bir şarkı dışında müziklerini neredeyse hiç duymamıştım.

Ben bir şey söylemeyince tekrar denedi. "En sevdiğin şarkıları hangisi?"

Kahretsin. Yüzüm ısındı. Tek bir tanesini bile sayamadım. "Dürüst olmak gerekirse, hayranı değilim," diye itiraf ettim. "Ne yazık ki şarkılarından birinin adını bile söyleyemiyorum. Sadece bunun kişisel gelişimim için iyi bir iş fırsatı olacağını düşündüm, yeni bir şey deneyimleme şansı." Şu anda yüzüm kıpkırmızı olmalıydı.

Yüzünü buruşturdu. "Şarkılarından birini bile nasıl bilmezsin?"

"Sadece benim kişisel zevkim değil."

Adam çenesini kaşdı. "Genelde en büyük sorunum bu tür pozisyonlar için hayranları ayıklamak zorunda kalmaktır ama bu tam tersi bir sorun. Daha önce hiç karşılaştığımı söyleyemem. Bu sizin lehinize bir durum olabilir, ama onları hiç tanımayan birini işe almam gerektiğinden emin değilim."

Bir şeyler bulmaya çalışarak omuz silktim. "Onları gerçekten tanıyan var mı? Sadece tanıdıklarını sanıyorlar, değil mi?"

"Sanırım haklısın." Telefonuna bir şeyler yazdı. "Her neyse, pozisyonla ilgili ne gibi sorularınız var?"

"İşin özel sorumlulukları hakkında daha fazla bilgi edinmek isterim."

Mesela... lütfen bana işin ne olduğunu söyle.

"Daha iyi bir kelime bulamazsam, temelde bir uşak olacaksın. Grubun ve ekibin neye ihtiyacı varsa getirip götüreceksin, her lokasyonda malzemelerin yüklenmesine ve boşaltılmasına yardımcı olacaksın. Her şeyi ve her şeyi, gerçekten. Bu kesinlikle büyük egosu olan birine göre değil. Ellerinizi kirletmekten korkmamalısınız. Ayrıca birkaç ay boyunca yollarda olacağınız için çok fazla iş ve gerçek bir bağlılık olacaktır."

Yutkundum. "Yolda mı?"

"Evet." Gözlerini kısmıştı. "Ne düşünmüştün? Bizimle turneye çıkacağını. İş tanımını okumadın mı?"

Kıçımı kurtarmaya çalışarak, "Tabii ki yaptım," dedim. "Sadece 'yolda' kelimesinin kayıtlara geçmesi bir dakika sürdü. Ben etkinliklere uçakla gittiklerini sanıyordum. Yol, otobüs anlamına geliyor, değil mi?"

"Kuzey Amerika ayağı için tur otobüsleriyle seyahat ediyoruz. Bu yılın sonlarına doğru Avrupa'ya gidecekler ve çoğunlukla şehirden şehre özel bir jetle hava yolculuğu olacak. Ama bu sizi kapsamıyor. Bu pozisyon sadece ABD turnesi için."

"Anlıyorum..." Birkaç dakika daha konuşurken aklım biraz dağıldı - işin bazı lojistik konularını düşünüyordum. Ona telefon numaramı verdikten sonra aniden ayağa kalktı. "Her neyse, yıldızlara kapılmış gibi görünmemen hoşuma gitse de dürüst olmak zorundayım. Bana bunun için hazır olmadığın izlenimini veriyorsun. Ama bilgilerini saklayacağım ve diğer görüşmelerin nasıl gittiğine bağlı olarak, benden haber alabilirsin ya da almayabilirsin."

"Tamam," dedim, ben de ayağa kalkarak. "Zaman ayırdığınız ve düşündüğünüz için teşekkür ederim." Neden sormuyorsunuz? "Buradayken grupta tanışma fırsatım olur mu?"

Hemen başını salladı. "Özür dilerim. Bu mümkün değil. Kayıt yapmakla meşguller ve kesintiye uğratılamazlar."

Yuttum. Denemeye değer. "Anlıyorum. Zaman ayırdığınız için tekrar teşekkür ederim."

Başını salladı. "Eve güvenli yolculuklar."

Koridorda çıkışa doğru ilerlerken kalbim küt küt atıyordu. Yüzüme biraz su sıçratmak için banyoda durmaya karar verdim.

Tuvaletin içinde, aynada kendime baktım. Son yirmi dakikayı değerlendirirken yanaklarım alev alev yanıyor ve çölde mi kalsam yoksa Nevada'ya mı dönsem diye düşünüyordum. Şimdi ne olacaktı?

Sonra arkamda bir hareket fark ettim ve sıçradım. Aynadan, karşı duvardaki pisuvarda bir adamın çıplak kıcını gördüm.

Başka bir şey yapamadan döndü ve fermuarını çekerken beni fark etti. "Vay be. Ne oluyor lan?"

CHAPTER 2

EMILY

Başımı salladım. "Özür dilerim. Erkekler tuvaletine girdiğimi fark etmemiştim."

Uzun bir sakalı vardı ve kukuleta takıyordu. Mavi gözleri deliciydi ve tüm o sakalların arasında yüksek elmacık kemiklerine ve yakışıklı bir yüze sahip görünüyordu.

Bana şüpheyile baktı. "Neden buradasın?"

"Burayı kadınlar tuvaleti sanmıştım. I-"

"Evet, anladım. Neden banyoda olduğunu kastetmedim. Binayı kastettim. Buraya kimsenin girmesine izin yok."

"Bir iş görüşmesi için Dan Elias tarafından içeri alındım." "Doug Elias mı demek istiyorsun?"

"Uh, evet."

"Ne için mülakat?" Ben açıklarken adam lavaboya döndü ve ellerini yıkamaya başladı.

"Delirious Jones'un yaklaşan turnesine yardımcı olmak için. Ama bunun gerçekleşeceğini sanmıyorum. Hazırlıksız olduğum için mülakatta çuvalladığım eminim." Yani, bugün bir iş başvurusu yapacağımdan haberim yoktu.

Ve neden hala burada durup bu adamla konuşuyorum?

"Anlıyorum."

"Burada mı çalışıyorsun?" Ben sordum.

Sanki on tane kafam varmış gibi bana baktı. "Evet. Grupla çalışıyorum."

"Bana onlar için çalışmanın nasıl bir şey olduğunu anlatabilir misin? Bu pozisyonu alarak başımı büyük bir belaya sokmuş olur muyum? İş alacağımı sanmıyorum ama alırsam

Beni geri ara, boyumdan büyük işlere kalkışıp kalkışmadığımı bilmek istiyorum."

"Derin boktan ne anlıyorsun?"

"Daha önce hiç böyle bir sahnenin parçası olmamıştım."

Kıkırdadı. "Yani... seks, uyuşturucu ve rock'n roll gibi mi?"

"Doğru."

"Şey..." Kollarını kavuşturdu. "Seni uyarmam gereken birkaç şey var."

"Tamam."

"Bilmelisin, neredeyse her gece seks partileri oluyor."

Gözlerim büyüdü. "Öyle mi?"

Başını salladı. "Bir de BDSM otobüsü var."

"BDSM...otobüsü mü?"

"Evet. Ne yaparsan yap, seni bu işe vermediklerinden emin ol. Tabii meme uçlarının sıkılmasından ve kışının düzenli olarak kırbaçlanmasından hoşlanmıyorsan."

Dudağımı çiğnedim. "Um..."

"Peki sen sihirli mantar kullanıyor musun?" Beni işaret etti. "Eğer öyleyse, tam sana göre." Yüzündeki sırıtma sonunda onu ele verdi.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Öyleyim." Kıkırdadı. "Seks partileri yok ve BDSM otobüsü kulağa her ne kadar eğlenceli gelse de böyle bir şey yok."

"Peki ya uyuşturucu?"

"Etrafta her zaman biraz uyuşturucu vardır. Ama gruptaki çocuklar kullanmıyor. Sadece orada burada biraz ot. Neden bu kadar endişelisin? Kimse seni istemediğin bir şeyi yapmaya zorlamaz. Hoşuna gitmeyen bir şey görürsen, başka tarafa bakarsın. Zaten turda çalışıyorsan inan bana fark edemeyeceğin kadar meşgul olacaksın."

"Sanırım bu iyi bir şey." Yutkundum.

"Neden bu pozisyon için başvurdunuz?" Başını eğdi. "Bu konuda endişeli görünüyorsun. Gerçekten yapmak istemediğin bir şeyi yapmamalısın."

Bu harika bir soru. "Son birkaç yıldır özel hayatımda işler zorlaştı ve bir değişikliğe ihtiyacım var."

Bu, günün ikinci doğru ifadesiydi.

"Bunu duyduğuma üzüldüm," dedi. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Tamamen yabancı biriyle erkekler tuvaletinde olmaz. Bu biraz garip olurdu."

Omuz silkti. "Bir saniye önce kızı dışarıda olan sen değildin. Ne tuhaf."

"Bugün köşemde bir puan var." Birkaç saniyelik garip bir sessizlik geçerken gözlerimi başka tarafa çevirdim. "Grup iyi mi?"

Bir süre sonra başını salladı. "İyiler. Solist Tristan'ın iyi ve kötü günleri var. İnsanların ona atfettiği kadar yetenekli değil. Olduğu yerde olduğu için çok şanslı. Aslında bu yıl bazı şeylerle mücadele ediyor ve bu belli oluyor."

Hmm... "Bu çok kötü."

"Müzikleri hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Omuz silktim. "Adlarını duydum elbette. Ama hayranı falan değilim. Müziklerini gerçekten bilmiyorum."

Sırıttı. "Ciddi misin? O zaman neden bu işi istiyorsun ki?"

"Bir nevi... bu fırsatın içine düştüm. Bu gece eve gideceğim ve Google'da biraz daha araştırma yapacağım, böylece bir mucize olur da pozisyonu alırsam hazırlıklı olabilirim."

"Eğer şarkılarına bakmak istiyorsan, beş ya da altı yıl önceki şarkılarına bak. Aramızda kalsın, en popüler olanları bile olsa, daha yeni materyalleri kıyaslandığında berbat."

"Öyle yapacağım. Tüyo için teşekkürler." "Bir şey değil."

Omzumun üzerinden kapıyı işaret ettim. "Buradan çıkıp doğru tuvaleti bulsam iyi olacak."

"Adın ne?" diye sordu. "Emily."

Sonra kapı açıldı ve içeri başka bir adam girdi. Aramıza baktı. "Burada ne halt ediyorsun, Tristan? Seni bekliyoruz."

Tristan mı?

Grup için çalıştığını söylemişti.

Aman Tanrım.

Sanırım solist olmak da iş sayılırdı. Onu tanımamıştım. Yanaklarım yeniden yanmaya başladı ve içime bir adrenalin dalgası yayıldı.

Tristan bana göz kırptı. "Seninle konuşmak güzeldi Emily. İşinde iyi şanslar."

Her iki adam da beni çenem açık bir şekilde bırakarak birlikte gittiler.

O akşam, cep telefonum çaldığında Henderson, Nevada'daki evime daha yeni dönmüştüm. Tanımadığım bir numaraydı. "Alo?"

"Bu Emily mi?"

"Evet."

"Bu Doug Elias, bugünkü röportajdan." "Oh..."

Kalbim küt küt atmaya başladı. "Merhaba."

"Eğer istersen sana pozisyon teklif etmek isterim."

Ne? "Wow. Um...tamam. Bunu beklemiyordum. Bana bunun zor bir ihtimal olduğu izlenimini vermiştin."

"Evet, görünüşe göre banyoda Tristan'la karşılaşmışsın, bana öyle söylendi. Nasıl olduğunu Tanrı bilir. Ama haklı mıyım?"

"Evet." Dudaklarımı yaladım.

"Senin... korkunu sevdi. Önemseydiğini kanıtladığını söyledi. Ayrıca onun kim olduğunu bilmemen de hoşuna gitmiş. Bunun ferahlatıcı olduğunu söyledi. Bu yüzden, şahsen seni seçmeyecek olsam da - alınma ama - işi sana teklif etmem onun tercihiydi."

Vay anasını. Boğazım kapanacak gibi oldu. Kelimeleri zorla çıkardım. "Ben... ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Bunu düşünmen için sana bir iki gün verebilirim. Belki internete girip grubu tanımak için zaman ayırabilirsin? Yarın akşama kadar bana geri dön. İki hafta içinde yola çıkacağımız için bundan daha fazla bekleyemem."

Gözlerim büyüdü. "İki hafta mı? Vay canına." "Evet. Bunu da göz önünde bulundurun." "Turne ne kadar sürecek? Hiç sormadım."

"Dört ay. Tekrar ediyorum, bu iş sadece Kuzey Amerika ayağını kapsıyor. Avrupa'da çalışmayacaksınız. Yani geçici bir pozisyon."

Dört ay.

Dört ay idare edebilirim, değil mi? Bunu gerçekten düşünüyor muyum?

"Tamam, bu fırsatı verdiğiniz için teşekkür ederim. Yarın size bir cevapla döneceğime söz veriyorum."

"Beni bu numaradan ara."

"Ararım."

Şaşkınlık içinde telefonu kapattım. Kendimi neyin içine sokmuştum?

Kafamı boşaltmak için uzun, sıcak bir duş aldıktan sonra, bir karara varmaya daha yakın değildim.

Leah'yı aramaya karar verdim. Birlikte Shady Hills, Missouri'de büyümüştük ve o hâlâ orada yaşıyordu. Leah, annem dışında evden düzenli olarak konuştuğum tek kişiydi.

Bugün çöle gitmemin gerçek nedenini kimse bilmediğinden, hikayeme başlarken Leah'ya ortak arkadaşımız Ryder'dan gizli bir kayıt stüdyosu hakkında tüyo aldıktan sonra grupla tanışmayı umduğum hakkında beyaz bir yalan söyledim.

"O müdür adama yalan söylediğine inanamıyorum," dedi. "Ama sana inandıysa ne zararı var, değil mi? Demek istediğim, bir süredir iş arıyordun. Belki de bu kaderdir. Ayrıca, sadece dört ay. Ne kadar hızlı geçeceğini biliyor musun?"

"Bunu kabul etmem gerektiğini mi söylüyorsun? Onlarla birlikte yola mı çıkayım?"

"Yapacak daha iyi bir şeyin yok, değil mi? Cidden, hayatını anlamaya çalışırken biraz zaman öldürmenin en iyi yolu bu."

"Tabii önce ben öldürülmezsem."

"İyi olacaksın. Etrafın insanlarla çevrili olacak. Başına hiçbir şey gelmeyecek. Bunu bir macera olarak düşün. Bu iş için kaç kişinin ölebileceğini biliyor musun?"

"Bunun değerini daha fazla bilmediğim için kendimi suçlu hissediyorum. Değerini bilen birine gitmeli."

"Birlikte çalıştığım Stacia adındaki kız gibi," diye onayladı Leah. "Yan tarafında Tristan'ın yüzünün dövmesi var. Ama asıl çılgınca olan bu değil. Bir keresinde Missouri'deyken, saçını kestirmek için yerel bir kuaföre gittiğini öğrenmiş. Orada çalışan bir kadın Stacia'nın onu ne kadar sevdiğini biliyordu ve saçlarını toplayıp ona verdi. Stacia onu bir kavanozda saklıyor! Bunu bir düşün."

"Stacia kulağa çılgınca geliyor."

Aslında, deli olan ben olabilirdim. Devasa bir yalan yüzünden bana teklif edilen bir işi kabul etmeyi düşünüyordum.

Leah birlikte çalıştığı kız ve Tristan'ın saçından yaptığı çılgın kavanoz hakkında sohbet ederken, ben de tedbiri elden bırakmamaya karar verdim. Bu ya hayatımda yaptığım en büyük hata ya da hayatımın fırsatı olacaktı. Ama içten içe bunu kabul etmem gerektiğini biliyordum, çünkü daha önce kendimi çölde bulmamla aynı nedenden ötürü.

Sözünü kestim. "Leah?"

"Evet?"

"Bunu yapacağım. Delirious Jones ile turneye çıkacağım."

CHAPTER 3

EMILY

Kimse bana bir müzik turnesinde çalışmanın ne kadar yorucu olacağını söylemedi.

Beni yanlış anlamayın. Hayatımda yaptığım en heyecan verici şeydi. Ama nefes alacak zaman yoktu. Hareket o kadar hızlı ve sürekliydi ki her gün bir sonrakine karışuyordu. Sadece bir hafta olmuştu. Bu yedi gün bir çırpıda geçip gitmişti ama sanki sonsuza kadar buradaymışım ve dış dünyayı hiç tanıımıyormuşum gibi geliyordu.

Belirli saatler yoktu. Arada rastgele molalar vererek tüm gün çalışuyordum. Ve "acil durumlar" için günde yirmi dört saat nöbetteydim - örneğin birisinin yemek servisi veya teslimat görevlisinin yerine getiremeyeceği bir şeye ihtiyacı olduğunda. Grubun mahremiyetini korumaya ve yerlerini gizli tutmaya çalışırken bir şeylerin teslim edilmesini sağlamak zordu. İşte bu noktada devreye ben giriyordum, sürekli bir yerden bir yere koşturuyordum.

Delirious Jones'un iki otobüsü vardı. Ana otobüs grup üyelerini ve menajerlerini taşıyordu. Diğer grup çalışanları ve ben ikinci otobüsteydik. Tur şirketi tarafından istihdam edilen ekip için de ek otobüsler vardı.

Penceresiz bir ranzada uyumaya alışmak biraz zaman aldı. Geceleri, bir sonraki şehre doğru yola çıktığımızda, kulaklıklarımı takar ve sonunda uykuya dalana kadar bir podcast veya sesli kitap dinlerdim. Bütün gece uykuya dalıp çıkardım, sık sık motorun durma sesiyle uyanırdım. Yine de yatak şaşırtıcı derecede rahattı.

Grup şimdiye kadar Boston'da başlayıp New York'ta sona eren arka arkaya dört performans sergilemişti. Tristan ya da gruptaki diğer elemanlarla çok fazla etkileşimim olmamıştı. Tristan Daltrey şarkı söylüyor ve gitar çalıyordu; Delirious Jones'ta ayrıca davulcu Atticus Marchetti ve basçı Ronan Barber da yer alıyordu. Klavyecileri görünüşe göre bazı kişisel sorunlar nedeniyle birkaç ay önce ayrılmıştı, bu nedenle turne için Melvin Finkle adında bir müzisyen onun yerini dolduruyordu. Görünüşe göre ondan önce de birkaç geçici klavyeci değiştirmişler.

Asıl iş yeni bir yere vardığımızda başlıyordu. Tur menajeri her şehirde bir araba kiraladı ve ben de grubun ya da ekibin ihtiyacı olan her şeyi almak için hazır olmak zorundaydım. Hatta bir keresinde pantolon paçası yapmam bile istenmişti. Bu pozisyon "her işin ustası" olarak ilan edilmeliydi. Yani, belki de öyleydi. Ama üniversiteye kesinlikle bu tür bir iş için gitmemiştim. Yine de fırsatların bir nedenle kucağınıza düştüğüne inanan biriydim. Ve o gün çöle bir iş bulma umuduyla gitmemiş olsam da, bunun benim için iyi bir yaşam deneyimi olacağını biliyordum.

Bu gece otelde kalacağımız ilk geceydi çünkü Columbus, Ohio'da arka arkaya iki konserimiz vardı. Ekipteki diğer iki kadından biri olan tur fotoğrafçısı Layla ile aynı odada kalacaktım. Odamız mütevazıydı, iki çift kişilik yatak vardı.

Biz yerleşirken Layla yatağının üzerinde zıplıyordu. "Şu ana kadar turnede olmak hoşuna gitti mi?"

"Gerçekten düşünemeyecek kadar meşguldüm, biliyor musun?" Kıkırdadım. "Gözümü kırıyorum ve sonra bir sonraki şehirdeyiz."

"Bunun ilk turunuz olduğunu söylemiştiniz. Buraya nasıl geldin?"

"Hâlâ bunu anlamaya çalışıyorum." Yalan değil.

Layla gülümsedi. "Şimdiye kadar seni şaşırtan bir şey oldu mu?"

"Bu düzeyde bir hayranlık beklemiyordum, biliyor musunuz? Çılgın kızlarla karşılaşmadan otoparka gitmek için otobüslerin park ettiği alandan bile çıkamıyorum."

"Evet. Oldukça çılgınca. Hepsi onlardan bir parça istiyor. Özellikle de Tristan."

Tristan.

O gün banyoda görüldüğünden çok farklı görünüyordu. Uzun sakalı gitmiş, yerine güçlü bir çene hattı boyunca çok daha hafif bir sakal gelmişti. Bir başlık altında toplanmış olan kahverengi saçları artık genellikle serbest, dalgalı ve gürdü, alnının üzerinden yüzünü çerçeveleyecek şekilde dökülüyordu. Tristan muhteşemdi; kollarından göğsüne ve hatta boynunun dibine kadar her yerinde dövme vardı. Kadınların onun için çıldırmasına şaşmamalıydı ve düşünceli, güçlü sesi de en az görünüşü kadar muhteşemdi.

"Turne başladığından beri Tristan'la pek konuşamadım," dedim Layla'ya. "Ya da diğer çocuklarla. Onlar hakkında ne düşünüyorsun?"

Omuz silkti. "Herkes Tristan'ın grubun en vahşisi olduğunu varsayıyor. Bilirsiniz, o baş şarkıcı enerjisi. Bu onun halka karşı takındığı tavır. Ama gerçekte ben onu en özel kişi olarak görüyorum, en vahşi olması gerekmiyor."

Ayakkabılarımı çıkardım ve yatağa uzandım. "İlginç."

"İnsanların fotoğraflarını çektiğinizde, bazen başkalarının göremediği bir şekilde ruhlarına bakarsınız. Ve Tristan'da, nedenini anlamasam da, kafası meşgul, biraz kaybolmuş birini görüyorum."

"Göründüğünden daha fazlası var o zaman?"

"Evet." Başını salladı. "Atticus muhtemelen ekibin en vahşisi. Ve gözleri bana bir konuda sıkıntılı olduğunu söylüyor."

"Peki ya Ronan?" Ben sordum.

"Ronan en komik olanı. Gözleri çok yaramaz."

Atticus ve Ronan da en az Tristan kadar yakışıklıydı. Üçü bir rock tanrısı üçlüsü gibiydi.

"Nasıl oluyor da geceleri hiç fotoğraf çekmiyorsun?" diye sordum.

"Çocukların bir kuralı var: Gösteriden sonra fotoğraf çekmek yok. Muhtemelen dünyanın neyin peşinde olduklarını bilmesini istemedikleri içindir. Benim işim esas olarak turnenin müzikal yönlerini belgelemek, diğer saçmalıkları değil."

"Kadınları mı
kastediyorsun?" Başını
salladı.

Telefonum çaldı ve konuşmamızı durdurmak için parmağımı kaldırdım. "Alo?" Cevap verdim.

"Prezervatif talebimiz var," dedi tur menajeri Stephen. "Arabayı alıp biraz getirmeni istiyorum. Onları Atticus'un odasına getir."

Elimi saçlarımın arasından geçirdim.

"Uh...tamam." "Sen iyi misin?" Telefonu kapatırken Layla sordu.

"Evet." Ayakkabılarımı giydim ve kıkırdadım. "Prezervatif almam lazım."

"Oh kahretsin." Güldü. "En azından güvende oluyorlar."

"Geçen gece aldığım kutuya ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

"Bazı fikirlerim var." Gözlerini devirdi. "Bence on kutu falan almalısın."

"Yok artık. Sanırım bunu yapacağım." Kapının önünde durdum. "Ben dışarıdayken bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Size zahmet vermek istemem."

"Prezervatiflerden uzaklaşmak için kesinlikle başka bir şey almam gerekecek, ne istiyorsun?"

"Bana bir diyet kola getirir
misin?" "Tamamdır." Göz
kırpıttım.

Kiralık arabayı aldım ve ana yoldan en yakın Walmart'a gittim.

Otel odası için atıştırmalık bir şeyler, Layla'nın diyet kolasını ve sürekli dışarı çıkıp almak zorunda kalmamak için saklamak üzere beş kutu prezervatif aldıktan sonra kasaya gittim.

Otele döndüğümde önce eşyaların çoğunu odama bıraktım, ardından katımızın diğer tarafına geçerek

Atticus'a bir kutu prezervatif götürmek için. Kapısını çaldım ve açıldığında kutuyu elimden geldiğince hızlı bir şekilde ona uzattım. Tek kelime etmeden aldı. Gizli bir operasyon gibiydi, neredeyse bir uyuşturucu anlaşmasını hayal ettiğim gibi. Arkasındaki kadının gölgesini zar zor fark ettim.

Koridordan geri dönerken, içinde bir otomat bulunan koridordaki küçük bir oyuğun yanından geçerken bir boğuşma sesi duydum. Bir kızın, kendisine yaklaşmasını istemediği belli olan bir adam tarafından neredeyse hırpalanmakta olduğunu fark ettim. Adam kızı köşeye sıkıştırmıştı ve kız adamı itmeye çalışırken kolları çırpınıyordu.

"Bırak onu!" İçeri atlayıp onu uzaklaştırmak için tüm gücümü kullanırken bağırdım.

"Ne oluyor lan?" diye kustu.

"Sana durmanı söylediğini görmüyor musun?"

Nefes nefese kaldım. "Aman Tanrım, teşekkür ederim," diye fısıldadı kız bana.

"Ne haltlar dönüyor?" Arkamdan bir ses geldi.

Döndüm ve Tristan'ın orada durduğunu görünce şaşırdım. Ama belki de şaşırmamalıydım. Bu kat grup ve ekip için kapatılmıştı.

"Bu adam, kız açıkça karşı koyarken kendisini kızın üzerine itiyordu," diye açıkladım.

"İyi misin?" diye sordu ona.

"Evet," diye mırıldandı.

Tristan adama doğru döndü. "Senin neyin var be adam?"

Adam yere baktı. "İçkiyi fazla kaçırmışım," diye geveledi.

Tristan telefonunu çıkardı. "Bahane değil..." Adamı kolundan tutup koridorda sürüklemeyi önce biriyle konuştu.

Yalnız kalınca kızla biraz sohbet ettik. Benim yaşlarımda, yirmili yaşlarının başında görünüyordu. Aşağıdaki adamla otelin barında tanıştığını ve adamın onu odasına davet ettiğini anlattı. Adamın çalıştığı ortaya çıktı.

Tur şirketi için çalışıyordu, bu sayede özel katımıza girebilmişti. Onu üst kata kadar takip ettikten sonra, çok fazla içtiğine karar vermiş ve fikrini değiştirdiğini söylemişti. Ama adam onu koridorda takip etmiş, sonra da otomat bölümüne girmeye zorlamıştı.

Sonra teşekkür ederim Ben bir son Zaman,
o gitti Asansörle aşağıya indim.

Odama dönüyordum ki arkamda Tristan'ın sesini duydum.

"Emily. Bekle," dedi.

Döndüm, adımları hatırlamasına şaşırmıştım. "N'aber?"

"İyi misin?" diye sordu.

"Tabii, neden?"

"Ayrıldığımda iyi görünmüyordun ve ben sadece iyi olduğundan emin olmak istedim."

"Evet." Zorla derin bir nefes alıp verdim.

"Öyleyim." Başını eğdi. "Emin misin?"

"Bu benim için biraz tetikleyici oldu," diye itiraf ettim.

"Resmen ona saldırıyordu."

Kaşlarını çattı. "Tetikleme... sana bir şey olduğu için mi?"

"Bana bir şey olmadı, ama..." Bir sıcaklık dalgası yanaklarımı ısıtırken sözümü yarıda kestim.

"Size su ya da başka bir şey getirebilir miyim?" diye sordu.

Başım çatırdıyordu. Az önce olan her şey üzerime bir ton tuğla gibi çökmüştü. "İbuprofeniniz yoktur, değil mi?"

"Evet, tabii ki biliyorum. Buralarda bir yerde." Koridorun aşağısını işaret etti. "Hadi gel. Sana biraz getireyim."

Tristan'ı takip ederek tam donanımlı bir süit olan odasına girdim. Otelin imkânlarına göre bazen Tristan'ın çatı katında kaldığı söylenmişti; bazen de grubun menajeri hangi katta yer ayırttıysa o kattaki en iyi odayı tutuyordu. Grubun yıldızı olarak ayrıcalıklı muamele gördüğüne şüphe yoktu. Acaba

Diğerleri içten içe bu yüzden ondan nefret ediyordu. Grup üyelerinin her birinin en azından kendi odaları vardı, ekip ise paylaşmak zorundaydı. Neyse ki, Layla'dan gerçekten hoşlanmıştım.

Tristan bazı eşyaları karıştırırken ben kapıya yakın durdum. Yatağının üzerine el yazısıyla yazılmış bir sürü kâğıt serpiştirilmişti. Sandalyenin üzerinde deri bir ceket duruyordu. Komodinin üzerinde bir mum yakmıştı, vanilya gibi kokuyordu. Bu sahne burada hayal edebileceğimden biraz farklıydı. Çok daha Zen.

Bir çantanın fermuarını açtı. "Sanırım sarhoş pisliklerle uğraşmanın işinin bir parçası olduğunu fark etmedin?"

"Neyse ki genelde öyle değil."

"Şimdi kendimi biraz suçlu hissediyorum," dedi. "Neden?"

"Çünkü ben olmasaydım sen burada olmazdın." "Ne demek istiyorsun? Prezervatifler senin için değildi..."

Bir an için dondu kaldı. "Prezervatif mi?"

"Bu yüzden buradaydım. Atticus'a prezervatif bırakmak için."

"Tam bir ahmak." Gözlerini devirdi. "Her neyse, demek istediğim, bu işe başlarken gergindin. Sana turda kötü bir şey olmaz demiştim. Sonra bu gece o durumla karşılaştın. Doug'a seni işe almasını söyleyen bendim."

Anladığım için **b a ş ı m ı** salladım. "Bu arada iyi şeyler söylediğin için teşekkür ederim. Beni hatırladığınızdan emin değildim. Tur başladığından beri konuşmadık." "Bunu kişisel algılama. Turne çılgınca geçti. Ben de merhaba demek için. Sadece farklı koşullar altında."

Başımı salladım. "Neden beni işe almalarını söyledin? Beni tanımıyorsun bile."

"Kim olduğumu bilmemen hoşuma gitti. Uzun zamandır ilk kez biri gözlerimin içine baktı ve hakkında milyonlarca yanlış varsayımda bulundukları bir müzisyeni değil, normal bir insanı gördü."

"Ne yazık ki o banyoda gözlerinizden fazlasını gördüm."

"Evet." Kıkırdadı. "Bunun için üzgünüm."

"Olma. Sadece şaka yapıyorum. Erkekler tuvaletine giren salak bendim. Bana iyi hizmet etti." Gözlerim boynunun dibinde, beyaz tişörtünün altından görünen mürekkebi taradı. "Her neyse, o uzun sakalın olmasaydı muhtemelen seni internetten tanırdım."

"İşte tam da bu yüzden sakal bıraktım. Performans sergilemek zorunda olmadığımız her kayıt sezonunda bir tane uzatıyorum. Toplum içinde tanınmamama yardımcı oluyor. Turneden önce kesmek zorunda kalmaktan nefret ediyordum."

"Mantıklı."

Tristan bir çekmece daha açtı ve sonunda ibuprofen'i çıkardı. "Ah! Buldum." Bana iki hap ve bir şişe su uzattı.

"Teşekkürler." Şişeyi açtım ve ilaçları içmeden önce bir yudum aldım. "Bu gece yalnız olmana şaşırdım."

"Nedenmiş o?"

"Otel duraklarında her gece farklı bir kızla birlikte olduğunuzu duydum."

"Vay canına." Çenesini kaşdı. "Her gece farklı bir kız. Sanırım sikim düşecek. Bu bilgileri nereden alıyorsun?"

"Kaynaklarımı açıklamıyorum."

Omuz silkti. "Bazı geceler sadece yalnız kalmak istiyorum. Bir noktada müzik yazmam, sesimi dinlendirmem ve uyumam gerekiyor."

Başımı salladım. Yatağının üzerine saçılmış kâğıtlar şimdi anlam kazanmıştı. "Yolda çok mu yazıyorsun?"

"Ne zaman ilham gelse yazıyorum ama aslında en yaratıcı olduğum zamanlar yolda olduğum zamanlar. Gece geç saatlerde otobüste, her şey sessizleştğinde mi? Turne yapmanın en sevdiğim yanı bu. Yazmak için en sevdiğim zaman bu."

"Son zamanlarda benim de günün en sevdiğim zamanı bu. Hareket halindeki gökyüzüne bakmanın çok rahatlatıcı bir yanı var."

karanlık."

Başını eğdi. "Ne iş yapıyorsun?" "Otobüste mi? Kitap okurum ya da podcast dinlerim..."

"Özür dilerim, genel olarak demek istedim. Dört ay boyunca bir tur tarafından esir tutulmadığınızda ne yaparsınız?"

"Aslında pek bir şey yok. Şu anda dünyadaki yerimi bulmaya çalışıyorum. Nevada Eyalet Üniversitesi'nden yeni mezun oldum."

"Kaç yaşındasın?" diye sordu.

"Yirmi iki." Yaşını Google'da araştırmıştım ama yine de sordum. "Sen kaç yaşındasın?"

"Neredeyse otuz sekiz. Çok yaşlı, değil mi?"

"Otuz sekiz yaşında görünmüyorsun. Ben otuz falan tahmin ederdim."

"Nevada Eyaleti'nde ne okudun? İnsanların kışına duman üflemeyi mi?" Göz kırptı.

Güldüm. "Bu doğru. Daha genç görünüyorsun. Ama ben iletişim okudum."

"Güzel."

Omuz silktim. "Bu kadar geniş bir diplomayla iş bulmak zor oldu."

"İyi bir konumdasın," diye bana güvence verdi. "Seni kıskanıyorum." "Beni kıskanmak mı?" Kaşlarımı içeri çektim. "Neden?"

"Önünüzde tüm hayatınız boyunca boş bir sayfa var. Bazı günler keşke geri dönüp baştan başlayabilsem diyorum."

"Bunu neden yapmak isteyesin ki? Sen büyük bir yıldızsın. Tek bir şeyi bile farklı yapsaydın, bugün bulunduğun yerde olmayabilirdin."

"Bugün bulunduğum yer sanıldığı kadar iyi bir yer değil." İç çekti. "Beni yanlış anlamayın, her şey için çok minnettarım. Ama şöhret için her zaman ödenmesi gereken bir bedel vardır. Özel hayatınızdan vazgeçmek gibi."

"Evet. Bunu görüyorum. Mafyaya yakalanmadan hiçbir yere gidemiyorsunuz."

"Kim olduğum umurunda değil belli ki. Bazen buna

ihtiyacım oluyor." Gülümsedi. "Masumiyetin ferahlatıcı,

Emily."

Masumiyet mi? "Genç olabilirim. Ama masum değilim." Alay ettim.

"Sana inanmıyorum. Bunu gözlerinde görebiliyorum. Sen çok masumsun."

"O zaman iyi bir insan okuyucusu değilsiniz."

Tristan kollarını kavuşturdu. "Bana yaptığın en kötü şeyi söyle, sana inanayım."

Daha önce hiç kimse bana böyle doğrudan bir soru sormamıştı. Ve bu adamın gözlerinin içine bakarken içimden dürüstçe cevap vermek geldi.

Ben de öyle yaptım. "Birini öldürdüm."

CHAPTER 4

TRISTAN

Gözlerimi kırptım. "Sen... birini öldürdün."

Bir şeyler mırıldandı ve ayaklarına bakarak başını salladı. "Sana bunu söylediğime inanamıyorum."

"Şey, ben istedim ve siz de kesinlikle yerine getirdiniz. Ama bunun bir açıklama gerektirdiğini düşünüyorum. Bu, daha fazla ayrıntı vermeden ağzından kaçıracağın türden bir şey değil, anlıyor musun?"

Sonunda bana baktı. "Annemin erkek arkadaşını öldürdüm, kazara. Nefsi müdafaaydı. Daha doğrusu, annemi savunmak için."

Kahretsin. Yutkundum. "Ne oldu? Yani, o ana kadar?"

"Okuldan eve erken dönmüştüm. Eve girdim ve onu boğarken buldum. Nefes nefese kalmıştı. Onu bırakması için yalvardım ama bırakmadı. Onu öldüreceğinden emindim." Derin bir nefes aldı. "Kardeşimin yatak odasından bir sopa aldım ve onunla kafasına vurdum. Onu öldürmek istememiştim. Ama görünüşe göre, kafasının arkasında bir noktaya vurmuşum..." Sözleri kesildi.

"Bu ne zaman oldu?" Yumuşakça sordum.

"Lisedeki son yılım. Yani dört yıldan biraz daha uzun bir süre önce."

"Lanet olsun. Bu çok fazla." Başımı salladım. "Sen iyi misin? Yani zihinsel olarak?"

"Pek sayılmaz." Tekrar ayaklarına baktı. "Bu konuda hâlâ kendimi suçlu hissediyorum. Ve bazen kurtarıcı kompleksine kapılıyorum. Birine yardım etmek için elime geçen her fırsatı değerlendiriyorum. Bu gece buna biraz tanık oldun. Sanırım yaptığım korkunç şeyi telafi etmek için iyi şeyler yapmak zorundaymışım gibi hissediyorum." Gözlerini kapattı

Kısaca. "Henry, annemin erkek arkadaşı, pisliğin tekiydi. Ama çocukları vardı. Artık bir babaları yok. Berbat bir insan olsa bile, onu onlardan uzaklaştırdım. Bunu hak etmediler."

"Hayır, ama o duruma düşmeyi hak etmedin. Ya o ya da annen yapmış gibi görünüyor. Suçlu hissetmemelisin. Onun hayatını kurtardın. Herkesin yapacağını yaptın."

Gözleri benimkilerle buluşmak için kalktı. "Bu doğru mu? Herhangi biri eline bir sopa alıp kafasına vurabilir miydi?" Yeşil gözleri parladı.

"Muhtemelen kimse değildir. Bu cesaret ister." Nefes verdim. "Suçluluk duygusuyla yaşamak zorunda olduğun için üzgünüm. Ve bu gece orada olanlar yüzünden neden bu kadar sarsıldığını anlayabiliyorum."

"Beni tetiklemek için fazla bir şey gerekmiyor." "Özür dilerim," dedim.

"Sen hiçbir şey yapmadın."

"Dediğim gibi, seni buraya ben getirdim." Şu anda bu kızı kollarımla sarmak isterdim ama bu ürkütücü olurdu. "Yardıma ihtiyacın var mı?" Onun yerine ben sordum. "Mesela bir terapistle gidiyor musun? Hâlâ her şeyle mücadele ediyorsan biriyle konuşmalısın."

"Şey..." İç çekti. "Bu konuyu tekrar açmak istemedim. Ama belki de bir noktada kendimi zorlamam gerekiyor."

"Grubun bir psikiyatristi var, ister inanın ister inanmayın. Uzaktan terapi yapıyor. Doug'ın aklına bir süre önce Atticus kendini kaybettiğinde geldi ve ayrılacağımızı düşündü. Hepimizin kafasını kontrol ettirmesi gerektiğini söyledi ve onu tuttu, Dr. Jensen. Eminim sizi de dahil edebilir."

"Ben grubun bir parçası değilim."

"Bu turnedeki herkes grubun bir parçası. Eğer istersen onunla birlikte olmanı sağlayacağım. Ve eğer sana verdikleri sigorta bunu karşılamazsa, bunun ödenmesini sağlayacağım."

"Çok nazıksın ama bana hiçbir şey borçlu değilsin."

Yorumunu görmezden geldim. "Soyadın ne?"

"Applewood."

"İsterseniz ona sizden bahsederim. Ofisine ulaşmasını sağlayabilirim."

"Çok nazıksınız. Sana haber veririm, tamam mı?" "Her şeyi içinde tutmak zorunda olmamalısın. Bu en kötüsü. kendimize yapabileceğimiz bir şey. Sessizlik içinde acı çekmek." Bilmem gerekirdi. Gerçi benim son zamanlarda yaşadığım sorunlar bu zavallı kızın yaşadıklarının yanında hiçbir şeydi.

"Bunu yapıyor musun?" diye sordu. "Sessizce acı çeker misin?"

Sanki aklımı okumuş gibiydi. "Benim sorunlarım seninkiler gibi değil ama evet, bazı şeyleri içimde tutuyorum. Son zamanlarda kesinlikle kendi sorunlarımla boğuşuyorum." Omuz silktim. "Gerçi herkes öyle değil mi?"

Emily başını salladı. "Özür dilerim."

Ciddi olduğu belliydi. Emily Applewood empati kurabilen birine benziyordu. Güçlü bir insan. Zorlu hayat deneyimleri insanları daha güçlü yapar. Gençti ama bazı şeyler insanı çabuk yaşlandırır.

Bir an için gözlerinde kayboldum. Güzeldi - son zamanlarda etrafımdaki kadınların çoğunun olduğu gibi sahte bir şekilde değil. Ama doğal bir şekilde. Uzun kahverengi saçları dalgalıydı ve ışığı yakaladığında kırmızımsı bir renk alıyordu. İki ön dişi arasında tuhaf bir şekilde çekici, hatta seksi bulduğum küçük bir boşluk vardı, özellikle de rujsuz kiraz kırmızısı dolgun dudaklarıyla çerçevenlenmişti. Taze yüzünde zerre kadar makyaj yoktu ama yine de mükemmeldi. Dışı mükemmel, içi ise mükemmel derecede kusurluydu. Beni etkilemeye çalışmıyordu. Olduğu kişiden başka biri olmaya çalışmıyordu. Emily doğru olanı yapmaya çalıştığı için kötü bir muamele görmüştü. Ve bu beni kızdırdı. Hayat adil değildi.

"Her neyse, bundan kimseye bahsetmezsen sevinirim," dedi elleriyle oynayarak. "Az önce sana söylediklerimi buradaki insanların bilmesini istemiyorum."

Başımı salladım. "Asla yapmam, Emily." Ona doğru bir adım attım. "Asla. Umarım bunu biliyordur."

"Her neyse..." Otel odasının kapısına doğru baktı. "Gitsem iyi olacak."

Lanet olsun. Gitmesini istemiyordum. Kalmasını ve benimle konuşmasını, annesinin onu neredeyse öldürecek kadar tacizci bir adamla çıkmasına neyin sebep olduğunu anlatmasını istiyordum. Emily'nin babası neredeydi? Nereliydi? Onu gerçekten merak ediyordum - belki de onun huzurunda olmak, kendimi bildim bileli ilk kez normal bir insani bağ hissetmemden kaynaklanıyordu. Ama yirmi iki yaşında birinden odanızda kalıp sohbet etmesini istemeniz için hiçbir neden yoktu. Ne yazık ki ünüm benden önce geldiği için niyetimin şüpheli olduğunu düşünmekte haklıydı.

"Evet, tamam," dedim. "İyi geceler. Benimle sohbet ettiğin için teşekkürler."

"İbuprofen için teşekkür ederim." Dışarı çıkmadan önce gülümsedi.

O gittikten sonra kapıya baktım, bir şey unutmuş olmasını diledim, geri gelmesini diledim. Bu sadece bir hayal olsa bile.

Sonunda yatağıma yerleştim, başarısız müzik yazma girişimlerim etrafımı sarmıştı. Ama Emily'yi aklımdan çıkaramıyordum. Annesini korumak için yaptığı şey.

Kendime işime bakmamı söyledim ama içimdeki dürtü çok büyüktü. Dizüstü bilgisayarımı kaptım ve Emily Applewood'u aradım.

Louis, Missouri'deki bir haber kanalından bir haber geldi.

Shady Hills'te yaşayan bir adam, iddiaya göre kız arkadaşının on sekiz yaşındaki kızı tarafından beyzbol sopasıyla vurulduktan sonra öldü. Polise göre Emily Applewood Çarşamba gecesi eve geldiğinde elli dört yaşındaki Henry Acadia'yı kız arkadaşı Terry Applewood'u boğarken buldu. Applewood'un avukatı Frank Simmons'a göre Applewood, Acadia'ya annesini **bırakması** için yalvarmış. Müteveffa annesini bırakmaya devam edince

Yaşlı Applewood'a saldıran kızının, Acadia'ya arkadan vurmak için kardeşinin beyzbol sopasını kullandığı bildirildi. Adli tabibe göre, Acadia oksipital-atlas bölgesinden yaralanmış ve bu da neredeyse anında bilincini kaybetmesine neden olmuştur. Yaralanma ölümcüldür. Acadia'nın belgelenmiş aile içi şiddet geçmişi göz önüne alındığında, polis Applewood'a karşı suçlamada bulunmadı ve olayın kaza olduğuna karar verdi.

Bu kadar.

Lanet olsun.

Basit bir paragrafa indirgenmiş, hayat değiştiren bir travma. Olaydan sonraki günlerde, haber medyası muhtemelen başka bir şeye geçti, ancak Emily için o gecenin dehşeti sonsuza kadar devam edecek ve onu rahatsız edecekti. Hayat çok adaletsizdi.

Burada durmalıydım ama Emily'nin sosyal medya sayfaları da dahil olmak üzere ismiyle ilgili diğer hitlere göz attım.

Yeni bir şey yoktu. En yeni gönderisi yaklaşık bir yıl öncesine aitti. Fotoğrafta gülümsüyordu, gözlerinde şimdi kaybolmuş gibi görünen bir ışık vardı. Bir adam kolunu ona dolamıştı. Yüzünü seçemiyordum çünkü kapüşon takmıştı ve kızın yanağını öpüyordu. Başlığa baktığımda göğsüm sıkıştı: Seni sonsuza dek özleyeceğim.

CHAPTER 5

EMILY

Bir hafta sonra Detroit'te şimdiye kadarki en büyük, kapalı gişe konserimizi verdik.

Turnenin en sevdiğim kısımlarından birinin sahne arkasında durabildiğim ve etrafımdaki kontrollü kaosu görmezden gelerek performansın biraz tadını çıkarabildiğim anlar olduğunu öğrenmiştim. Tıklım tıklım dolu bir mekânda ışıklar söndüğü anda hep ürperirdim. Ardından grup ortaya çıkarken kalabalığın kükremesi gelir, Tristan ilk notaları söylerken daha fazla histeri bunu takip ederdi. Ve gösteri başladığında seyirciler heyecandan büyülenmiş bir hale gelirdi. Eller sallanıyor, vücutlar sallanıyor, Tristan mikrofonu onlara doğru tuttuğunda kalabalık şarkıya katılıyordu.

Grubun müziğini tekrar tekrar dinledikten sonra, neden bu kadar çok insanın onları sevdiğini anlayabiliyordum. Gecenin geri kalanında şarkılar sık sık aklıma takıldı. Ve parlayan sadece Tristan değildi. O, Atticus ve Ronan arasındaki kimya hissediliyordu. Performansın ortasında birbirlerine bakıp gülümsüyorlardı, sanki sadece kendilerinin anlayabileceği sessiz mesajlar paylaşıyorlardı.

Nedense bu gece Tristan'ın sesi bana biraz farklı gelmişti, sanki notalar söylediği kadar düzgün çıkmıyordu. Belirgin değildi ve ilk başta bunun benim hayal gücüm olduğunu düşünmüştüm. Ama ne kadar dikkat edersem o kadar fark ettim.

Artık arenadan dönmüştüm ve otobüsteydim, uzun bir günün ardından tuvaleti kullanıyordum. Bir sonraki şehre doğru yola çıkmadan önce burada birkaç saatimiz daha olacaktı. Grubun şehir merkezini keşfedebilmesi için kalkış saatimiz ertelenmişti.

Detroit. Ama bunların hiçbirisi benim için değildi. Yüzümü yıkarken düşünmeye devam ettim. Geçen gece Tristan'a geçmişimden bahsettiğime hâlâ inanamıyordum. Ne düşünüyordum ki? Gözleri bende açılma isteği uyandırmıştı. Gizemliydiler ama bir şekilde tanıdık, rahatlatıcı ve yargılayıcıydılar.

Pijamalarımı giyme planlarım Stephen'dan gelen bir mesajla bozuldu. Tristan'ın pastile ihtiyacı varmış. Görünüşe göre grubun diğer üyeleri güvenlik eşliğinde şehir merkezine gitmiş ama Tristan geride kalmıştı. Bir hafta önce otel odasında konuştuğumuz o gecenin dışında, Tristan'la sadece geçerken karşılaşmıştım. Onunla bir an daha yalnız kalmayı ummadığımı söylersem yalan söylemiş olurum. Bu çılgınca olsa bile.

Çoğu zaman, gece geç saatlerde, çeşitli kızların grubun otobüsünde kayboluşunu karşıdan izlerdim. Orada neler olduğunu Tanrı bilirdi. Tristan ve diğerlerinin ünlü olduklarından beri kaç kadınla birlikte olduklarını ancak hayal edebilirdim. Her gece farklı bir kızla birlikte olduğunu inkâr etse bile, çok fazla kadın olmalı.

Ceketimi giydim ve kiralık arabayı kullanarak Tristan'ın pastillerini almak için eczaneye gittim. Stephen ne tür alacağımı belirtmemişti, ben de birkaç farklı marka aldım.

Döndükten sonra grubun otobüsüne doğru yürüdüm ve ana kabinde en azından birkaç kişi olmasını bekleyerek içeri girdim. Ama neredeyse boş görünüyordu.

"Alo?" Ben aradım.

"Hey..." Otobüsün arkasından alçak, çakıllı bir ses geldi.

Tristan arka yatak odasından çıktı, yırtık kot pantolonu ve kaslı göğsüne neredeyse boyanmış gibi görünen tişörtüyle acı verecek kadar seksi görünüyordu.

Boğazımı temizleyerek etrafıma bakındım. "Herkes dışarıda, ha?"

"Muhtemelen bir yerlerde iyi bir şey yok, evet..." Koridorda bana doğru yürüdü ve kalbim biraz daha hızlı attı.

her adımda.

Küçük kahverengi kâğıt torbayı uzattım. "Pastillerini aldım."

"Teşekkür ederim." Onları aldı, elinin fırçası omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi.

Güçlü, dövmeli kollarına bakarken baharatlı kokusunu içime çektim. Bu kombinasyon muhteşemdi. Ama her ne kadar onunla yalnız kalmak istesem de, kalmak için bir nedenim yoktu. "Peki... iyi geceler." Otobüsün önüne doğru geri döndüm.

"Emily, bekle."

Arkama baktım. "Öyle mi?"

"Şu anda gitmen gereken bir yer var mı?" "Pek sayılmaz. Sadece otobüsüme dönüyordum."

"Mesain bitti, değil mi?"

"Teknik olarak."

"Bu gece yemek yedin mi?" "Bir dilim pizza yedim."

"Bu yeterli değil. Bir gezintiye çıkmak ister misin? Tek başıma dışarı çıkmaktan nefret ediyorum ama biraz manzara değişikliğine ihtiyacım var."

"Dışarı çıkarsak insanlar sana saldırmaz mı? Diğer adamlar güvenliğin çoğunu yanlarına aldılar."

"Bu saatte açık olan ve kimsenin bizi rahatsız etmeyeceği bir yer biliyorum. Yemekleri de gerçekten iyi ve buradan çok uzakta değil."

Hiç düşünmeye gerek yoktu. Bunu es geçemezdim.

"Evet. Elbette."

Tamam."

"Güzel. Bir kapüşonlu alayım."

Tristan siyah kapüşonu kafasına geçirdi ve otoparkta koşarak güvenliği geçip kiralık arabaya doğru ilerledik. Tristan yolcu koltuğunda oturmuş biriyle mesajlaşırken ben arabayı sürdüm. Daha sonra telefonundaki GPS'e bir adres girdi ve bizi oraya götürürken beni yönlendirdi.

Birkaç dakika sonra bitişiğinde bir ev olan bir Orta Doğu restoranına vardık. Dışarıdaki tabelada Abdul's yazıyordu.

"Burada mı yiyeceğiz?" Otoparka park ettim.

"Sahibi Abdul benim arkadaşım," diye açıklıyor Tristan. "Detroit'e ne zaman gitsem buraya uğramaya çalışırım. Geç saatlere kadar açık kalıyorlar. Bu sefer gelmeyecektim ama sen bana aç olduğumu hatırlattın."

"Sana falafeli mi hatırlatıyorum?"

Güldüm. "Daha çok içli köfteye benziyorsun." Göz kırptı. "Ne?"

Kıkırdadı. "Hadi," dedi arabadan çıkarken.

Onu evin kapısına kadar takip ettim. Siyah saçlı, bıyıklı bir adam bizi içeri aldı. Tristan'la grup hakkında birkaç dakika sohbet ettikten sonra adam onu sırtından alkışladı.

"Kendinizi evinizde hissedin," dedi bize, oturma odasını işaret ederek. "Size bir tabak getirmelerini söyleyeceğim."

"Teşekkürler, adamım." Tristan onun omzunu okşadı.

Etrafıma bakındım. Ev, restorandan gelen baharatlar gibi kokuyordu ve odanın her yerinde dini heykeller vardı - çoğunlukla Meryem'in varyasyonları. "Bütün bu Kutsal Meryemler bana bakarken kendimi yargılanıyormuşum gibi hissediyorum."

Tristan başını salladı. "Abdul'un annesi çok dindardı. Birkaç yıl önce vefat etti ama Abdul'ün annesinin heykellerini yerinden oynatmaya gönlü el vermedi."

"Bu çok tatlı."

"Ayrıca köşede bir gey porno DVD zulası göreceksiniz. Diğer her şeyle iyi gidiyor, değil mi?" "Bu çok ilginç."

"Hayat dengeyle ilgilidir, Emily." Tristan güldü.

Tanrım, muhteşemdi. İpeksi saçlarının alnına düşme şekli. Saçları inanılmazdı. "O çatlak kızın saçlarını bir kavanozda saklamasına şaşmamalı," diye mırıldandım.

"Hmm?" diye sordu.

Sanırım bunu yüksek sesle söyledim. Başımı salladım.

"Hiçbir şey." "Dindar değil misin?" Tristan sordu.

"Neden sordunuz?"

"Heykellerin sizi rahatsız ettiğini söylemiştiniz."

"Evet. Din hakkında konuşmayı pek sevmem."

Kaşlarını oynattı. "İstersen porno hakkında konuşabiliriz."

Din o zaman. Gözlerimi devirdim. "Din bazen beni korkutuyor. Nasıl davranmanız gerektiğini dikte eden, cezalandırmakla tehdit eden her şey..." Titredim. "Belki de cezayı hak ettiğimi düşündüğüm içindir."

"Vay be." Yüz ifadesi karardı. "Sadece gerçekten kötü insanlar cezayı hak eder Emily, pisliğe bulaşmış olanlar değil. Ayrıca, hepimiz kendi yöntemlerimizle kusurluyuz."

"Bazılarımız diğerlerinden daha fazla..." Mırıldandım.

"Bu dünyaya mükemmel olmak için gönderildiğimizi düşünmüyorum. Bence işleri berbat etmek, dersler çıkarmak ve bu dersleri geldiğimiz yere geri götürmek için tasarlandık."

"Peki biz tam olarak nereden geldik, Tristan?"

"Adının ne olduğundan emin değilim. Ama sanırım hepimiz aynı yerden geldik. Bu çılgınlığın bir amacı olmalı."

"Yani hayat dediğimiz bu şeyin daha büyük bir anlamı olduğunu düşünüyorsunuz..."

Tristan sırtıttı. "Sende başkalarına asla söylemeyeceğim şeyleri itiraf etme isteği uyandıran bir şey var."

"Ne gibi?"

"İlgi alanlarımdan biri de ölüme yakın deneyimleri incelemek."

"Gerçekten mi? Bunun için ne zaman vaktin olacak ki?"

"İnternet tavşan delikleri için her zaman zaman vardır, Emily." O

göz kırptı. "Ve insanların neredeyse ölmek üzereyken neler olduğuna dair anlattıkları arasında pek çok ortak nokta var. Bana sorarsanız, bunun bir tesadüf olabilmesi için çok fazla benzerlik var." Durakladı. "Ve şimdi sabahın birinde bu felsefi tartışmayı yapmak yerine porno izlemiş olmayı diliyorsun, değil mi?"

"Hayır." Güldüm. "Yine de ne demek istediğini söyle bana. İnsanlar ölüme yakın bir deneyim yaşadıklarında ne olduğunu söylüyorlar?"

"Öbür tarafa geçtiğini iddia edenler, kendilerine diğer tarafa geçmeleri için rehberlik eden sevdiklerini gördüklerinden bahsederler. Ayrıca ruhlarının birçok yaşam sürdüğünü, bazen önceki yaşamlarında kavrayamadıkları dersleri öğrenmek için Dünya'ya geri dönmeleri gerektiğini fark ederler. Bazen onlara orada kalmak ya da geri dönmek gibi bir seçenek sunuluyor." Omuz silktili. "Bunların hepsi anekdot elbette ve hiçbir şeyi kanıtlayamayız. Ama onların hikâyelerini dinlemek oldukça etkileyici."

Başımı salladım. "Hayatımızı bu tür şeyleri sorgulamadan geçirmemiz çok tuhaf; sanki amacımız bütün gün simit yemek ve telefonlarımızı karıştırmakmış gibi. Bundan daha fazlası olması mantıklı."

"Evet." Tristan kanepeye uzandı ve ayaklarını havaya kaldırdı. "Tanrım, bu iyi hissettiriyor. Duydun mu?"

"Hiçbir şey duymuyorum," diye itiraf ettim.

"Aynen öyle. Burası cennet gibi ve etrafımızı saran azizler yüzünden değil. Sadece bir süreliğine turdan uzak olmak çok güzel."

Bir kadın elinde kocaman bir yemek tabağıyla içeri girdi: humus, pide, falafel, tavuk şiş, siyah ve yeşil zeytin yığınları. Bunları iki su ve iki kutu kola ile birlikte sehpanın üzerine koydu. Ne kadar kavrulmuş olduğumu ancak şimdi fark ettim.

"Teşekkür ederim," dedim o uzaklaşırken. Karnım gurulduyordu. Yemek çok güzel kokuyordu.

Tristan ve ben Abdul'un oturma odasının zemininde birlikte otururken rahat bir sessizlik içinde yemek yedik. Yarım saat sonra, peçetesini rulo yapıp bir kenara attığında yemeği epeyce bitirmiştik.

"Çok lezzetliydi. Her seferinde tam isabet."

"Yediğim en iyi Orta Doğu yemeği," dedim ona. "Ve sessizlik içinde dinlenmek ve yemek yemek iyi hissettiriyor. Turlar çok yorucu geçiyor ve sahneye çıkan ben bile değilim."

"Sen ve ekibin geri kalanı da en az benim kadar, belki de daha fazla çalışıyorsunuz."

Konu turdan açılmışken sormak zorundaydım. "Bu gece senin için her şey yolunda mıydı?"

Gülümsemesi soldu. "Neden sordunuz?"

Alt dudağımı çiğnedim. "Gösterinin bir kısmını sahne arkasından izleyebildim ve sen... bilmiyorum... zaman zaman biraz sesin kısılmış gibiydi, belki?"

Tristan uzun süre bana baktı. "Ne?"

Sonunda sordum.

Başını iki yana salladı. "Yok bir şey. Haklısın. Başka kimse beni bu konuda aramadı. Fark etmene şaşırdığımı söylemek isterdim ama şaşırmadım." İç çekti. "Sanırım bunu saklamakla iyi bir iş yapmamışım. Sesim o kadar kötü müydü?"

Onu aşılamamayı umarken, dürüst olmak istedim. "En iyi zamanlarında sesinin nasıl olduğunu bilecek kadar canlı dinledim seni," diye itiraf ettim. "Bu gece sesin bana farklı geldi, sanki biraz zorlanıyor gibiydin. Ama Tristan, ne olursa olsun sen harika bir şarkıcısın."

Nefes verdi. "Benimle dalga geçmediğin için teşekkürler. Etrafım sadece para kazanmaya devam etmek için ortaya çıkmamı önemseyen insanlarla dolu. Hiçbiri bunu benim dikkatime sunmazdı."

"Sesinde bir sorun mu var?" "Var." Başını salladı.

"Ama kimseye söylemedim."

Midemde bir korku hissederek yutkundum. "Ne oldu?"

"Ses tellerimde polip teşhisi kondu. Eskiden olduğum gibi notalara basmakta zorlanıyorum. Onları bir süredir biliyordum ama birdenbire beni yakalamış gibi görünüyorlar."

Kalbim sıkıştı. "Bir tedavisi var mı?"

"Var ama bu ameliyat. Bu beni tamamen korkutuyor. Kalıcı hasar riski olduğunu okumuştum. Düşünebiliyor musunuz? Ve çoğu zaman polipler yine geri geliyor. En iyi ilk adımın sesi dinlendirmek olduğunu söylüyorlar ki bu turne sezonu bittiğinde bunu yapmayı umuyorum. Ameliyat son çare. Sadece mücadele ediyorum. Ve görünüşe göre,

pek iyi saklamıyor." Bir anlığına gözlerini kapattı. "Hayatın boyunca bir şey için çalıştıysan ve tüm bunların elinden alınması korkutucu. Bu sana bir ders olsun Emily. Tüm öz değerini geçici olabilecek bir şeye dayandırma."

"Müzisyen olmasaydınız ne yapardınız?" diye sordum.

"Bilmiyorum." Başka tarafa baktı. "Bunun düşüncesi beni korkutuyor. Bir B planım yok. Hiç olmadı."

"Ama hayatında bir gün daha çalışmak zorunda kalmazsın ve iyi olursun."

Başını iki yana salladı. "Mesele o değil. Müzik olmasaydı bir amacım olmazdı. Param olurdu ama yaşamak için bir nedenin yoksa paranın hiçbir anlamı yok."

Şimdi kendimi aptal gibi hissediyordum. Finansal güvenlik her şey demek değildi. Ne kadar fakir olsam da bunu anlıyordum.

"Bu durum tüm yumurtalarımı tek bir sepete koyduğumu fark etmemi sağladı," diye devam etti. "Ve bu muhtemelen bir hataydı."

"Eğer olmasaydın şu anda bulunduğun yerde olmayabilirdin.

Yani, yirmi iki yakalamalı."

"Bu doğru." Başını salladı.

Onu daha iyi hissettirebilecek bir şey bulmak için beynimi zorladım. "Eğer ölüme yakın deneyim teorin doğruysa ve yaşadığımız her şeyin bir amacı varsa, buraya öğrenmek için geldiğini düşündüğün bir ders var mı? Belki de sesinle ilgili bu zorluk bunun bir parçasıdır."

"İlginç." Tristan çenesini kaşıdı. "Belki de başarının bir insanı tanımlamadığını gerçekten anlamak için başarısızlığı kabullenmeyi öğrenmem gerekiyor. Ya da belki de başarı olmadan nasıl huzurlu olabileceğimi bulmalıyım - sadece kendimle barışık olmalıyım, başka hiçbir şeyle değil. Kendimi sevmeyi öğrenmeliyim sanırım. Tüm bunların ne anlama geldiğinden emin olmanın bir yolu yok." Bana dikkatle baktı. "Annenin erkek arkadaşıyla olanların da bir amacı olabilir, görmesi zor olsa bile."

"Ya da belki başka bir hayatta gerçekten kötü bir insandım ve bu benim cezamdı," diye karşı çıktım.

"Belki de olanlar onun cezasıydı. Ama senin dersindi. Ve belki de ders, kendini affetmeyi öğrenmen gerektiğidir."

"Çok uygun bir hikâye yaratmışsın." İçimi çektim. "Eğer hayat bir dizi zorluktan ibaretse, oyundan çıkabilir miyim?"

Gülümsedi. "Bu bir seçenek değil, güzelim. İşte bu yüzden yol boyunca eğlenmeliyiz. Hayatı, önümüze çıkan kontrol edilemez şeylerden daha fazlası haline getirmeliyiz. Mutluluk öylece oluveren bir şey değildir. Bu bir seçimdir, hayata verdiğimiz tepkidir. Her insanın mutluluğu kendi sorumluluğundadır."

Başımı öne eğdim. "Bu kulağa biraz fazla basit geliyor. Mutlu olmayı seçiyorum, o halde mutluyum, öyle mi?"

"Mutluluk daha çok bizi aşağı çeken saçmalıklarla, olumsuz kendi kendine konuşmalarla, endişe ve korkuyla meşgul olmamayı seçmenin bir sonucudur. Size neşe getirme olasılığı daha yüksek olan şeylere doğru ilerlediğinizde, işte seçim burada devreye girer. Ve sonuç mutluluktur. En azından benim deneyimlerime göre." Suyundan bir yudum aldı. "Bak, bu konuda mükemmel değilim. Ama size doğru yaptığım bir şeyi örnek vereyim. Bu gece kendimi bok gibi hissediyordum. Bu yüzden çocuklara onlarla Detroit şehir merkezine gitmek istemediğimi söyledim. Neredeyse tek başıma kalıp boktan performansıma üzölmek gibi bir hata yapacaktım. Ama sen otobüse geldiğinde, benimle takılmanı isteme fırsatını yakaladım. Şimdi mutsuz olmak yerine mutluyum. Bu benim seçimimin sonucuydu."

Gülümsedim.

O da gülümsedi.

Bakışları heyecan vericiydi ve kendimi hiç hakkım olmayan bir şekilde ondan bir şeyler isterken buldum. Bu adam bana kendimi özel hissettirdi. Bana her şeyi hissettirdi. Bu beklediğim son şeydi.

"Sırrınızı benimle paylaştığınız için teşekkür ederim," dedim sonunda. "Durumun düzelmesi için dua edeceğim..."

"Bu odada dua edebilirsin ve belki bu heykellerden biri seni dinler." Kıkırdadı. "Her neyse, madem bu kadar dürüst oldun ve bana en büyük sırrını söyledin, ben de sana bir borcum olduğunu düşündüm."

Kalbim küt küt atarken bile başımı salladım. Keşke en büyük sırrım bu olsaydı.

CHAPTER 6

TRISTAN

Başka bir gece, başka bir berbat performans.

Emily dışında kimse sesimin bozuk olduğundan bahsetmemişti. Beni üzmemek istemiyorlar mıydı, yoksa gerçekten fark etmediler mi? Belki de sadece durmamı istemiyorlardı. Bu gece Minnesota'da verdiğim konser son zamanlardaki en kötü konserlerimden biriydi. Şu anda tek yapmak istediğim kapımı kapatıp dünyayı dışarıda bırakmaktı. Ama bu otobüste, yatak odamın hemen ötesindeki sahnede bunu yapmak çok zordu.

Kadınlar gülüyor. Kapımın altındaki aralıktan sızan ot ve alkol kokusu. Sıra dışı bir şey değildi. Eğer bir şey varsa, bu normaldi. En iyileriyle parti yaptığım bilinirdi. Ama son zamanlarda bir kaçışa ihtiyacım vardı.

Bunu daha fazla düşünmeden yatak odamın kapısı açıldı. Kilitlediğime yemin edebilirdim ama içeriye biri sarışın biri kızıl saçlı iki kadın girdi. Saç renklerinin farklı olması dışında ikiz olabilirlerdi. Onları daha iyi görebilmek için gözlerimi kıstım. Lanet olası ikizlerdi. Yüzleri aynıydı.

Bir tanışma faslı bile olmadan yatağıma sürünerek girdiler. Yatak başlığına yaslanmışım ve doğrulup oturdum.

Çok da uzak olmayan bir geçmişte, prezervatif çekmecesine uzanıp istediklerini yapmalarına izin verebilirdim. Ama berbat bir gösteri geçirmiştım ve bu gece oyun oynayacak havada değildim. Bir şeye sinirlendiğimde aletimi sertleştirmek için çok şey gerekiyordu.

Sarışın eğildi ve pantolonumun fermuarını açmaya başladı. Elimi bileğinin üzerine koydum. Eski Tristan, ruh halim ne olursa olsun, muhteşem bir kadının oral seksini asla geri çevirmezdi. Ama bu gece? Yapamazdım.

"Teşekkürler, ama hayır. Şu anda yalnız kalmak istiyorum." "Ama bana özellikle bizi istediğinizi söyledi," dedi sarışın dedi.

"Kim o?"

"Atticus."

Başımı salladım. Bu adam tam bir pislikti. Muhtemelen tur menajerimize otobüse almasını söylediği kadın sayısını yanlış hesapladığı için bu iki hatunu benim üzerime yığıyordu.

"Yalan söyledi. Özür dilerim. Teşekkürler ama kalsın."

Odama girdikleri gibi hemen çıktılar. Üzerime bir rahatlama çöktü. Başımı ellerimin arasına alıp yatağımın kenarına oturdum. Kapının arkasından gelen sesler grup arkadaşlarımin bu gece kimseyi geri çevirmediğini gösteriyordu.

Kendimi boğulmuş hissederek biraz hava almam gerektiğine karar verdim. Birkaç saat içinde bir sonraki şehre gitmek üzere yola çıkacaktık, bu yüzden çok uzağa gidemezdim. Siyah kapüşonumu kaptığım gibi odamdan çıktım ve otobüsten inmeden önce ana kabindeki yasadışı eylemlerin arasından geçtim.

Yüzüme çarpan soğuk hava ilk başta hoş bir duyguydu, ama sonra kığımın donduğunu fark ettim. Hava ne zaman bu kadar soğumuştü? Ve kahretsin, şu anda bir sigara içmek istiyordum. Bu beni ısıtırdı. Ama ne yazık ki bu gece sigara içmeyecektim; sesim boka sarmaya başladığında bırakacaktım. Her ne kadar her zaman mükemmel muhakeme yeteneğimle tanınmasam da, her şeyin üstüne bir de sigaranın etkilerine ihtiyacım yoktu. En azından bunu doğru yapmışım.

Bizimkinin karşısına park etmiş otobüse baktım. Bahse girerim orası oldukça sıcaktı. Bahse girerim kaçacak bir hayran da yoktu. Şu anda mükemmel bir kaçış gibi görünüyordu. Öyle değil mi?

Nereye gittiğimden emin olmadan arsada yürüdüm. Ya da tam olarak neden bu yöne gittiğimi biliyor muydum? Emily'yi görmek ve ona bu gece sesimin kötü çıkıp çıkmadığını sormak istiyordum. Gerçi bu sadece bir bahane olabilirdi. Numarası bende vardı; mesaj atabilirdim.

Onunla Detroit'te yaptığımız gezintinin üzerinden bir hafta geçmişti. O zamandan beri onunla hiç konuşmamıştım, ki bu oldukça kasıtlıydı. Son takıldığımızda eğlenmiş olsam bile benimle vakit geçirmesinden iyi bir şey çıkmazdı. O gece muhtemelen çok fazla şey anlatmıştım ama beni rahat hissettirmişti.

Otobüse adımımı attığımda bütün başlar bana doğru döndü.

"Burada ne yapıyorsun?" Halkla ilişkiler müdürümüz Veronica sordu.

"Gelip merhaba diyemez miyim? Son zamanlarda ne kadar sıkı çalıştığınız için hepinize teşekkür etmedim."

Veronica gözlerini kıstı. "Bir kez bile otobüsümüze adım atmadın, Tristan..."

"O zaman bunu yapmamın zamanı gelmişti."

Arka köşeye doğru baktım. Emily kitap okuyordu ama beni fark edince kitabı kapattı.

Onunla konuşmak için arkaya doğru ilerlerken "Affedersiniz," dedim.

Sanırım gerçekten neden burada olduğumu anlamak için fazla zaman kaybetmemiştim. Emily'nin yanına oturduğumda herkesin gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu, gerçekten şaşırmış görünüyordu.

Siktir et. "Benimle gezintiye çıkmak ister misin? Minnesota'dan ayrılmadan önce bir şeyler yemek ister misin?"

"Geç oldu ve birazdan yola çıkacağız. Yani hayır."

Telefonumdan saati kontrol ettim. "Bir saatten fazla zamanımız var."

"Dışarı çıkmak istemiyorum. Hava soğuk."

Reddedilmek alışık olduğum bir şey değildi, ama atlamaması onu daha da çok sevmeme neden oldu. Hay sikeyim. Boku yemiştim. "Haklısın. Dışarısı taşak gibi soğuk. Seni suçlamıyorum."

"Bu gece otobüsüne binen hayranlarından birinden seninle çıkmasını isteyebilirdin," dedi, sesi neredeyse acıydı.

Ah. "Onları fark ettin, ha?"

"Evet. Onları neredeyse her gece fark ediyorum."

Belki de beni görme konusunda genel bir kararsızlıktan ziyade, grupçu durumundan rahatsız olduğ u için soğuk davranıyordu. Bu bana biraz umut verdi, umursamamam gerekse bile.

"Sence orada onlarla neler oluyor?" diye sordum. Başını salladı. "Bilmek istemiyorum."

"Her zaman düşündüğünüz gibi olmaz."

"Oh, gerçekten mi?" Kaşlarını kaldırdı. "Ne... onlarla Monopoly mi oynuyorsun? O otobüste bariz olanın dışında bir şeyler olduğ una inanmamı mı bekliyorsun-"

"Buraya gelmemin bir nedeni de buydu. Bu iş in içinde değildim ve kaçmaya ihtiyacım vardı."

Başını öne eğdi. "Bu geceki özel kız seçkisinden hoşlanmadın mı yani?"

"Hayır. Megan Fox da gelebilirdi ama bu gece havamda değildim."

"Ben bile Megan Fox'u geri çevirmezdim." Sonunda gülümsedi.

Geri dönüşünü severek kıkırdadım. Megan Fox ve Emily'nin zihnimde canlanan görüntüsüne de bayıldım.

"İki tarafa da sallandığ ını bilmek güzel." Göz kırptım.

"Şey, genellikle yapmam. Ama bilirsiniz... her zaman istisnalar vardır." Gömleğinden biraz tüy topladı. "Yani beni görmeye gelmek için hayranlarını otobüste mi bıraktın? Neden?"

"Seninle o şekilde ilgilenmiyorum," diye onu temin ettim. "Sadece merhaba demek istedim."

"Ben Megan Fox değilim. Anladım." Gözlerini devirdi. "İltifat için teşekkürler."

Terlediğimi hissettim. Bunu neden söylemiştim ki? Boğazımı temizledim ve hasar kontrolü yapmaya çalıştım. "Art niyetli olmadığımı kastetmiştim." Otobüste etrafıma bakındım, ön taraftan birkaç gözün hâlâ üzerimde olduğunu fark ettim. "Aslında burası çok daha iyi. Daha sakın. Sence kalıcı olarak otobüs değiştirmeme izin verirler mi?" Alay ettim.

"Seni burada istemezdim," dedi.

Gözlerim büyüdü. "Neden?"

"Çok fazla dikkat çekiyorsun."

"Seninki hariç herkesinki. Benimle tanıştığında kim olduğumu bile bilmiyordun. Bu arada çok sevdim."

"Çünkü o sakalla bir boz ayıya benziyordun."

Kıkırdadım. "Gördün mü? İşte bu yüzden seni özlüyorum Emily. Beni güldürüyorsun."

"Böyle hissetmene şaşırdım. Bir haftadır bana tek kelime etmedin."

"Burada olmamın bir nedeni de bu. Özür dilemek istedim. En azından bir merhaba demek için gelmeliydim. Özellikle de Detroit'te takıldıktan sonra. Çok eğlenceliydi."

"Meşgul olduğunu biliyorum. Turne durmaksızın devam ediyor. Bir de ders dışı aktivitelerin var."

"Hayran gruplarına her zaman katılmadığımı tekrar açıklamama gerek var mı?"

Omuz silkti. "Dürüst olmak gerekirse, eğer öyleyse seni suçlayamam. Senin yerinde olsam farklı davranır mıydım emin değilim."

"Gerçek şu ki, bu yaşam tarzı bazen oldukça eskimiş oluyor. Grup arkadaşlarım aynı fikirde olmayabilir ama çoğu gece, sadece param ve şöhretim yüzünden benimle ilgilenen bir grup kızla yatmaktansa, kapanmak üzere olan bir McDonald's'ta tek başıma hamburger yemeyi tercih ederim. Bu benim hayalim gibi - McDonald's'ta tek başıma oturmak ve rahatsız edilmemek."

Kıkırdadı. "Buna inanmakta zorlanıyorum, ama tamam..."

"Neden? Kolay gelen her şey eskir. Heyecan verici olan kovalamacadır. Gerçekten heyecan verici olan nedir biliyor musun? Sahip olamayacağın bir şeyi istemek. İşte bu heyecan vericidir."

"Sahip olamayacağın pek bir şey yok, Tristan Daltrey." "Doğru değil."

"Bir şey söyle," diye meydan okudu Emily.

Sen. Dişlerinin arasındaki o küçük boşluğu yalıyorsun.

"Normal bir hayat," demeyi tercih ettim.

"Buna sahip olabilirsin. Yarın istifa edebilirsin. Kansas'ta bir yerde yerel bir hırdavatçıda işe gir. Kapanış saatinde en yakın McDonald's'ta hamburgerini tek başına yiyebilirsin."

"Bir şeyi elde etmek için hayatınızın büyük bir kısmını harcadığınızda, sonunda elde ettiğinizde, zaman zaman keşke yapabilseydim deseniz bile, onu bir kenara atmak çok zor. Ayrıca kendimi grup arkadaşlarıma borçlu hissediyorum, onları yüzüstü bırakmamalıyım. Ama bazı günler çekip gitmek kesinlikle cazip geliyor." İçimi çektim. "Her neyse, seninle konuşurken o kadar da uzaklaşmak istemiyorum. Uzun zamandır karşılaştığım en normal insansın."

"Sıradan mı demek istiyorsun?" "Hiç de öyle değil."

"Ben hamburger sevmiyorum, bu yüzden kapanmak üzere olan o iç karartıcı McDonald's'ta size katılamam."

Güldüm. "Seninle tanıştığım andan beri beni gülümsetiyorsun Emily. Sen gerçeksinsin." Sesimi alçalttım. "Ve son zamanlarda bana neler olduğunu bilen birkaç kişiden birisin. Bilirsin... sesimle ilgili. Bu yüzden dürüst olabileceğim birinin yanında olmak iyi hissettiriyor. Hepsi bu."

"Sesin nasıl?" diye fısıldadı.

"Bu geceki gösteriden sonra ne düşündüğünü sormak istedim.

İyileştiğini ya da kötüleştiğini fark ettiniz mi?" "Ben doktor değilim."

"Biliyorum. Ama kulakların var." Saçını at kuyruğu yaptığında ortaya çıkan sevimli kulaklar.

"Gerçeği öğrenmek istiyorsunuz sanırım."

Midemde bir düğüm hissederek başımı salladım. "Evet, lütfen." "Detroit'ten sonra sesin bana daha iyi geliyordu.

Ama

Bu gece yine sesin biraz daha kötü geliyordu."

Doğru olduğunu bilsem bile, bu içime bir yumruk gibi geldi. Hay sikeyim. O fark ettiyse, kaç kişi daha fark etmiştir? Başımı salladım. "Ben de bundan endişeleniyordum."

"Bunu sana itiraf etmek zorunda kalmak beni incitiyor."

"Üzülme. Bunları bilmek benim için iyi. Dürüstlüğünü takdir ediyorum Emily. Sandığından çok daha fazla."

"Yakında bir doktora görünecek misin yoksa..."

"Turne Los Angeles'ta durduğunda bir randevum var ama kimse bilmiyor."

"Başka kimse sana bir şey söylemedi mi?"

"Hayır. Bana sorarsan bu gerçekten çok garip."

Başını salladı. "Bunu yaşadığın için üzgünüm." "Bu dünyanın sonu değil."

"Evet. Ama korkutucu olduğuna eminim."

Bir süre yeşil gözlerine baktım, ön taraftaki insanların bakışları bana misafirliğimi fazla uzattığını söylese de ayrılmaya isteksizdim. "Bir şeyler atıştırmak istemediğine emin misin?" Cevabını beklerken saç tokalarından birini aldım ve ellerime dolamaya başladım. Bu akılsız hareketin tuhaf bir şekilde sakinleştirici bir yanı vardı.

"Artık eskisinden daha az zamanımız var. Ayrıca, bu otobüs hâlâ sıcak ve kızarmış durumda ve ben hareket etmiyorum."

"Hiç eğlenceli değilsin," diye takıldım.

"O kadar da aç değilim zaten. Layla daha önce parmak tavuk aldı, ben de biraz yedim. Sanırım bu gecelik bu kadar yeter."

"Tamam o zaman." Surat astım.

Pencereden dışarı bakmak için döndü ve ben onun güzel profiline hayran kaldım. Gerçekten ne düşündüğünü bilmek için her şeyimi verirdim.

Tokayı bükmeye devam ettim. "Mutlu musun Emily?"

"Turda mı demek istiyorsun?"

"Genel olarak, ama tabii, evet, turda da..."

"Genel olarak mı? Üzerinde çalışıyorum. Turda mı? Aslında evet. Gerçeklerden uzaklaşmak için harika bir fırsat oldu. Bittiğinde hayatımda ne yapmak istediğim konusunda daha net olacağımı söyleyemem ama iyi bir deneyim. Ve özgeçmişimde de iyi görünecek." Esnedi. "Yine de mücadele ettiğim tek şey uyku."

"Otobüste uyumakta zorlanıyor musun?" "Evet.

Psikolojik sanırım."

"Nasıl yani?"

"İçimde bir kaza geçireceğimize dair bir korku var. Bu yüzden rahatlayamıyorum. Tetikte olmam gerektiğini hissediyorum."

"Otobüs kaza yaparsa uyanık ve tetikte olmayı mı tercih edersin? Uykuda olmak ve sana neyin çarptığını bilmemek daha iyi olmaz mıydı?"

"Hayır. O şekilde uyanmanın şokuyla kalp krizinden ölürüm. Önce geldiğini görebilseydim, bununla daha iyi başa çıkabilirdim."

Kıkırdadım. "Ama sonunda uykuya dalıyorsun, değil mi?" "Yavaş yavaş yorgunluğum galip geliyor, evet."

"Bu otobüste olsaydım, sana ninni söyler ya da masal anlatırdım."

"Bu harika olurdu, ama muhtemelen sesini dinlendirmelisin." Gülümsedi. "Acıktıysan neden gidip bir şeyler yemiyorsun?"

"Çünkü o kadar da aç değilim. Sadece seni görmek için bir bahane istedim. "Evet, belki. Eminim ikram servisi otobüste yemem için bir şeyler hazırlamıştır."

Kaşlarını kaldırdı. "Sanırım bir kadın değil?"

Emily'nin imalı sözleri bana onu yemekle ilgili hayalimde bile canlandıramayacağım bir görüntü verdi. Boğazımı temizledim. "Bir kadın değil, hayır."

"En azından bu gece değil." Göz kırptı.

Keşke şu anda başka biriyle ne kadar ilgisiz olduğumu bilseydi.

Kafamı kaldırdığımda Veronica'nın bana hançer gibi baktığını gördüm. "Neden bana öyle bakıyor?"

"Çünkü o ekibin annesi ve muhtemelen sana güvenmiyor."

Yapmamalı.

Sanırım umduğum kadar soğukkanlı değildim. "Bu şüpheli mi görünüyor? Seninle konuşmam?"

"Biraz," diye cevap verdi.

"Sen istemiyorsan, ne düşündükleri umurumda değil." "Seninle konuşmak hoşuma gidiyor," dedi.

Bu beni heyecanlandırdı. "Ben de seninle konuşmayı seviyorum, Emily." Gülümsedim. "Hem de çok."

İşte tam da bu yüzden gitmeliyim.

İsteksizce ayağa kalktım. "Pekâlâ, gecenize devam etmenize izin vereceğim. Misafirliğimi fazla uzatmak istemem. Kitap okuyordun."

Eline aldı ve ters çevirdi. "O kadar da iyi değil." "Son zamanlardaki performanslarım gibi." Göz kırptım ve bir Geri çekil. "İyi geceler." "Sana da."

Onu selamladım. "Chicago'da görüşürüz." "Evet. Orada görüşürüz."

Kendime engel olamadım. "Belki seni orada benimle bir şeyler yemeye ikna edebilirim?"

Gözlerini devirdi. "Belki."

İçimden yumruk attım.

"Harika."

Bana hissettirdiklerinin etkisiyle geriye doğru yürürken bir şeye takıldım. Gerçekten kaygan. Veronica çıkarken bana son bir kez ters ters baktı. Muhtemelen niyetimi benden daha iyi anlayabiliyordu. Kendimi sadece Emily ile konuşmak istediğime ikna etmeye çalışmışım ama onunla yapmak istediğim daha çok şey vardı. Ama yapamadım. O benim için fazla iyiydi. Emin olduğum tek şey buydu.

Sanki bu bir tür cezaymış gibi otobüsüne geri döndüm.

Neyse ki Atticus ve Ronan'ın daha önce davet ettiği kızlar gitmişti. İyi kurtulduk.

"Hangi cehennemdeydin?" Ronan yanından geçerken sordu.

Orta parmağımı kaldırdım ve arka taraftaki yatak odama doğru ilerledim. Nerede olduğumu kesinlikle itiraf etmeyecektim. Atticus ve Ronan bana çok kızacaktı.

Odama döndüğümde ayakkabılarımı çıkardım ve yatağa uzandım. Karnım gurulduyor, bir şeyler yemem gerektiğini hatırlatıyordu. Ama dışarı çıkıp yemek şirketinin otobüse getirdiklerini karıştıracak kadar uzun süre kimseyle konuşmak istemiyordum.

Yan tarafıma döndüm ve ellerimi başımın altına koydum. İşte o zaman kokuyu aldım - çok tanıdık gelen çiçekli bir koku. Hay sikeyim. Neden onun gibi kokuyordum? Emily gibi. Sonra fark ettim.

Tokası bileğime dolandı.

CHAPTER 7

TRISTAN

Yatak odamın penceresindeki perdeyi açtığımda sabah güneşi gözlerimi yaktı.

Bir gecede Illinois'e varmıştık. Yarın akşam Chicago'da bir arenada çalacaktık ve ben de bugün ve yarını sesimi dinlendirerek ve Minneapolis'teki berbat performansımın sonra kafamı toparlamaya çalışarak geçirmeyi planlıyordum. Başka seçeneğim yoktu, kendimi toparlamam gerekiyordu.

Ronan kapıyı çalmadan odama daldı.

Neden şu lanet kapıyı kilitlemeyi unutup duruyorum?

"Hey, dostum." Yatağıma uzandı. "Dün gece neyin vardı?"

Midem bulandı. Performansımın mı yoksa başka bir şeyden mi bahsettiğinden emin değildim. "Özellikle neye?" diye sordum.

"Herkesi karşı şirrettin. Sonra o kızları odanızdan kovdunuz ve otobüsü terk ettiniz. Gözümün üzerinde olmadığını sanma."

"Kucağında yüzüstü yatan bir kız varken benim nerede olduğumu takip etmen oldukça şaşırtıcı. Çok yeteneklisin."

"Ambi-DICK-strous." Göz kırptı. "O da ne?" Elime doğru baktı.

Kahretsin. Yine Emily'nin saç lastiğiyle oynadığımı fark etmemiştim. Bileğimde onunla uyumuştum. "Seni ilgilendirmez..."

"Bir şeyler saklıyorsun. Bunu yüzünde görebiliyorum. Bu kime ait? Otobüse binen kızlardan hiçbirinin değil.

saçlarına takıyorlar." Gözlerini kıstı. "Ama bundan daha fazlası... Dün gece otobüse geri döndüğünde bileğine sarılı olduğunu fark ettim."

"Bunu nasıl yakaladın?"

"Sana söylemiştim. Kafamın arkasında gözlerim var. Her şeyi görüyorum kardeşim." Ronan sırttı. "Biriyle birlikteydin..."

"Hayır, değildim."

"Otobüsten indiğinde biriyle takıldın ve bana söylemek istemiyor musun? Bu çok şaibeli."

"Ben kimseyle takılmadım." "O zaman bu saç kimin?"

Ronan hakkında bildiğim bir şey varsa, o da peşimi bırakmayacağıydı. Burada kalacak ve ben ona gerçeği söyleyene kadar durmadan merak etmeye devam edecekti. Ve eğlence olsun diye başkalarını da işin içine sokmaya başlayacaktı. Ne kadar inkar edersem, o kadar zorlayacaktı. Gerçeği itiraf etmek daha kolay olurdu.

"Bir süre takılmak için diğer otobüse gittim. Dün geceden sonra biraz nefes almaya ihtiyacım vardı. Hepsi bu kadar."

"Yine de soruma cevap vermedin. O saç bağı kimin?"

"Emily'nin." Yutkundum.

"Bizim için bok getiren sevimli kız mı?"

Yorumu beni rahatsız etti. "O sevimli olmaktan çok daha fazlası. Zeki... esprili. Normalde yolda karşılaştığımız havai tiplerden çok daha zeki."

"Yani diğer otobüste onu ziyarete gittiniz..."

"Bence harika biri, evet. Onunla sohbet ediyordum ve bu şeyi parmaklarımın etrafında döndürmeye başladım. Yanlışlıkla elimden kaçtı, bu yüzden bileğimde gördünüz. Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm ama bu konuda müstehcen bir şey bulamayacaksınız."

Çenesini kaşıdı. "Hmm..." "Hmm, ne?"

"Sadece sana inanıp inanmadığımı anlamaya çalışıyorum."

"Onunla o şekilde ilgilenmiyorum," diye yalan söyledim. "Sadece biraz soluklanmak ve merhaba demek için oraya gittim. Otobüsteki diğer insanlarla da konuştum." Sadece iki saniyeliğine.

Gözlerini kıstı. "Hâlâ inanıp inanmadığımı bilmiyorum."

Saç tokasını çektim ve lastiğini bileğime geçirdim. "Bu dünyanın bir parçası olmayan normal insanlarla takılmayı özlemiyor musun? Art niyetleri olmayan insanlarla? Senden bir şey istemeyen insanlarla?"

"O da teknik olarak turnenin bir parçası değil mi?" diye karşı çıktı. "Evet, ama o müzik sahnesinin bir parçası olmaktan çok uzak ve

tüm bunlar umurunda bile değildi. Onunla tanıştığım gün, biz kayıt yaparken çölde röportaj yapmaya geldiğinde kim olduğumu bile bilmiyordu. Başlangıçta onun bu yönünü sevdim. Turnede çalışacak ve bizim hakkımızda gerçekten hiçbir fikri olmayan başka birini bulamazdık. O zamandan beri onu biraz daha yakından tanıyorum." Başımı salladım. "Ama ortada bir şey yok. Zaten benim için çok genç."

Son kısım doğruydı.

Ronan kaşlarını kaldırdı. "Seni daha önce hiç durdurmamıştım."

"Takılmak, biriyle ilişki kurmaktan farklıdır."

"Şimdi de onunla ilişkiye mi giriyorsun?"

Beni kızdırıyordu. "Hayır. Ama o senin takılacağın türden bir kız değil. Anlarsın ya? Çok şey yaşadı..." Kendimi durdurmak zorundaydım. Emily'nin işi hakkında konuşmak istemiyordum. İfşa ettiğim o kısım bile çok fazlaydı. Daha ileri gidersem daha fazla soru soracaktı. Ronan tanıdığım en meraklı insandı ve ağzı da çok bozuktı. "Neden sana kendimi açıklıyorum ki? Nereye gittiğim ve ne yaptığım konusunda kendi işine bakmalısın."

Omzuma bir şaplak attı. "Sen benim işimsin. Her zaman da öyle olacaksın. Sana her şeyimi anlatıyorum -istemeden- ve karşılığında bana hiçbir şey vermiyorsun. Sanki en az yargılayıcı kişi ben olduğum halde seni yargılayacağımı düşünüyorsun."

Ronan haklıydı. Meraklı biri olabilirdi ama vücudunda yargılayıcı bir kemik yoktu. Ona açılmaktan, özellikle de sesimle ilgili sorunlarımdan çekinmemin tamamen kendi utancımın ilgisi vardı.

"Özür dilerim. Son zamanlarda işler biraz zorlaştı." Başımı öne eğdim.

"Sesini mi kastediyorsun?"

Hay sikeyim. Bakışlarımı kaldırdım. "Fark ettin mi?"

"Evet, fark ettim. Açıkçası sana bir şey söylemedim. Ama fark ettim. Atticus da fark etti."

Omuzlarım yenilgiyle kamburlaştı. Bildikleri ve bundan bahsetmedikleri gerçeği beni daha da kötü hissettirdi, sanki arkamdan fısıldaşıyorlarmış gibi. Şimdi lanet bir paranoyak olacaktım.

"Neden bana hiçbir şey söylemedin?"

"Çünkü bu ne işe yarar ki? Turdayız. Bu treni durduramayız. Bunu belirtmek seni bilinçli yapar. Bu muhtemelen olan biteni daha da kötüleştirecektir. Odaklandığınız şey sadece daha da büyür."

"Buna neyin sebep olduğunu merak etmiyor musunuz?"

Omuz silkti. "Sormadım çünkü bunun senden gönüllü olarak gelmesi gerektiğini düşünüyorum. Dediğim gibi, buna odaklanmak her şeyi daha da kötüleştirir. Daha gerçek. Bunu sorun haline getirmek istemedim." Ellerini omuzlarıma koydu ve gözlerimin içine baktı. "Seni hâlâ seviyorlar dostum. Herkes seni seviyor." Durakladı. "Bununla birlikte, ne haltlar dönüyor?"

"Ses tellerimde polipler var. Bu yüzden sesim çıkmıyor. Doktor tek yolun ameliyat olduğunu söylüyor. Ama bu da kalıcı hasara yol açabilir."

"Siktir." Yüzündeki ifade beni biraz korkuttu. "Ve bunu bizden saklamak zorunda mıydın? Neden bize söyleyebileceğini düşünmedin?"

"Sanırım kimsenin senin şu anda görüldüğün gibi bu konuda çıldırmasını istemedim. Ama senin dediğin gibi, üzerinde ne kadar az durursam, o kadar arka planda kalmasını umuyorum." Diş açma

"Sence başka kimse fark etmiş midir?" diye sordum.

"Hayranlar gibi mi demek
istiyorsun?" Nefesimi
tuttum. "Evet..."

"Herhangi bir söylenti duymadım ve normalde dedikodulardan oldukça haberdarımdır. İnternetteki tüm müzik başlıklarını takip ediyorum. Bir şeyle karşılaşsam size haber veririm. Çok açık değil. Fark ediyorum çünkü sürekli seninle çalışıyorum."

Bahse girerim düşündüğünden daha açıktı, özellikle de müziğimize oldukça yeni olan Emily bunu fark ettiyse.

"Daha da kötüleşirse, her şey belli olacak," dedim.

"Bu arada yapabileceğiniz bir şey var mı?
İlaç mı terapi mi?"

"Şu anda yapabileceğim tek şey dinlenmek ve ses terapisi. Ama turnenin ortasında ikisi de mümkün değil. Bu yüzden ara verdiğimizde gerçekten bu durumu düzeltmeye odaklanmam gerekiyor. Umarım bu arada sesimi tamamen kaybetmem."

Gerçek endişe gözlerini doldurdu. "Bir şeye ihtiyacın olursa, dostum. Bana haber ver. Ben de araştırmaya başlayacağım. Ne diyordun ona? Lolipop falan mı?"

"Polipler. Ve sen de lanet bir aptalsın." Güldüm.

"Beni bilirsiniz. Başkalarının bulamadığı şeyleri bulurum. Sana lanet bir cadı demlemesi yapmam gerekirse, yaparım. Üzerine biraz kutsal su dökerim. Ne gerekiyorsa yaparım."

Gözlerimi devirdim. "Teşekkür ederim. Minnettarım dostum." "Bu işin aslını öğreneceğiz." Yavaşça yumrukladı

Kolumu. "Bizi Emily konusundan uzaklaştırmak için güzel bir yol, bu arada sesinle ilgili bombayı patlattın."

"Emily hakkında söylenecek başka bir şey yok, çünkü ortada bir şey yok."

"Dün gece onunla konuşmak için otobüsten ayrılmak zorunda hissetmenin bir nedeni olmalı," diye zorladı.

"O ve ben arkadaşız. Detroit'te takıldık," diye itiraf ettim.

"Onu Abdul's'e götürdüm. Yemek yedik ve konuştuk. İşte bu

o." İçimi çektim. "O harika biri. Bana evden ayrılmadan önce yaşadığım hayatın sakinliğini ve huzurunu hatırlatıyor."

"Çok uzun zaman önce gençken mi demek istiyorsun?"

"Evet, ahmak. Artık ergen değilim, belli ki. Ama onun yanında kendimi kendim gibi hissediyorum. Seni böyle hissettiren biriyle hiç tanışmadın mı?"

Yüzünü buruşturdu. "Müzikten önceki hayatımın hatırlatılmasını pek istemiyorum. Oldukça berbattı ve hatırlamak istediğim bir şey değil."

Sözlerimi yuttum ve başımı salladım. Ben büyürken oldukça istikrarlı bir hayatım olmuştu ama Ronan kötü muamele görmüş bir aileden geliyordu. Ebeveynlerinin ikisi de alkolikti ve o bunu tüm bunlardan bir kaçış olarak görüyordu. Çocukluğuna dair herhangi bir nostaljisi yoktu.

"Anlıyorum dostum," dedim. "Belki de bu saçmalık için çok yaşılanıyorum. Gittikçe daha fazla, eğer gitmeseydim hayatın nasıl olabileceğini düşünüyorum."

"Evet, çok fakir ve formsuz olurdun. Muhtemelen çok daha az dövmen olurdu."

Kıkırdadım. "Bunu bilemezsin."

"Bak, neler olabileceğini düşünmenin bir anlamı yok. Sen de ölmüş olabilirdin - büyüdüğün serseri kasabadaki isimsiz bir bardan eve dönerken bir kamyon çarpmış olabilirdi." Elini omzuma koydu ve beni sarstı. "Odaklanman gereken şey, şu anki hayatını - sahip olduğun tek hayatı - nasıl daha iyi hale getirebileceğin... sesini tekrar kontrol altına alarak."

Derin bir nefes aldım. "Haklısın."

"Burada bir art niyetim olduğunu sanmayın." Kıs kıs güldü. "Eğer sen düşersen, geri kalanımız da düşer. Hepimizin sana ihtiyacı var."

Göğsümdeki basınç arttı. "Bunun farkındayım. Bulunduğumuz yere gelebilmek için çok çalıştık, bizi alaşağı etmeme izin verme."

"Onları kaybetmen için çok şey gerekir. İnsanlar seni seviyor. En kötü zamanlarında bile çoğu kişiden daha iyisin." İç çekti. "Her ne kadar

İtiraf etmekten nefret etsem de çekiliş sensin. Lanet olsun sana. Bas gitaristler, davulcular, senin sesine sahip birinden daha kolay değiştirilebiliriz. Türünün tek örneğisin." Beni işaret etti. "Ve bu anı unutma, çünkü lanet egom az önce söylediklerimi tekrarlamama izin vermiyor."

"Anlaşıldı." Gülümsedim, Ronan'a minnettardım ve içimdekilerin bir kısmını döktüğüm için rahatlamıştım. Bu beni daha iyi hissettirdi.

"Burada neler oluyor?" Atticus kapıyı kırıp açarak araya girdi. "Bir tür özel konuşma mı? Siz iki pisliğin bana karşı birleşmesi hakkında ne dedim ben?"

"Her şey seninle ilgili değil Atticus," dedi Ronan. "Her neyse, şimdi ara veriyoruz. Gidip bir sigara içmem gerek." Dışarı çıktı.

"Size katılacağım," dedi Atticus, onu takip ederek.

Atticus'un burnunu sokmaması beni rahatlattı. Ronan'ın ona her şeyi anlatacağından endişe ederek bir an paniğe kapıldım ama belki de bu her şeyi yeniden anlatmaktan daha kolay olurdu. Zaten Atticus'un sesimi fark ettiğini söylemişti. Durum hakkında ne kadar az konuşursam -ve genel olarak ne kadar az konuşursam- o kadar iyiydi.

Onlar ayrıldıktan birkaç dakika sonra Atticus'un yeğeni Kieran içeri girdi. "Bir saniyen var mı, Tristan?"

"Evet, tabii. Tabii. Biraz zamanım var."

Görünüşe göre, odam bu sabah döner kapı gibiydi.

Kieran, Atticus'un kız kardeşinin oğluydu. Kieran'ın babası vefat ettiği için Atticus onun babası gibiydi. Kieran bizimle birlikte seyahat ediyordu. Üniversiteden yeni mezun olmuştu ve iş hayatına atılmadan önce bir macera arıyordu, bu yüzden Atticus turumuzun hem ABD hem de Avrupa ayağı için ekibe katılmasını önermişti. Atticus söylemese bile, ailesinin yanında olmasını sevdiğini biliyordum.

"Ne oldu?" Yatağımın kenarına oturdum.

"Bir konuda tavsiyeni almak istedim."

"Sana nasıl yardımcı olabilirim?"

"Temelde sen bir balersin. Kadınlar sana takmış durumda. Ve benim için herhangi bir sırrın ya da ipucun olup olmadığını bilmek istiyorum."

Kıkırdadım. "Bu konuşmayı başlatan bir şey mi var?"

"Hoşlandığım bir kız var. Ama benden hoşlanıyor mu bilmiyorum,

ve kendimi daha çekici kılmak için ne yapabileceğimi öğrenmek istiyorum. Bir yıldız olduğun için kadınların senden hoşlandığını biliyorum ama senin çok tecrübeli olduğunu ve kendime en iyi şansı vermek için nasıl davranmam gerektiği konusunda bana yol gösterebileceğini düşünüyorum."

Boğazımı temizledim. "Öncelikle, hiç rol yapmamalısın. Gerçek benliğinizden daha iyi bir yol yoktur. Başka türlü seni hızla bir yere götürmez, çünkü sahte bir görüntüyü uzun süre korumak zordur."

Son zamanlarda çok konuşuyorum.

"Ya benim gerçek benliğim oldukça sıkıcıysa?" diye karşı çıktı.

"Bence çoğu insan kendini sıkıcı buluyor. Çünkü yirmi dört-yedi saat kendi ayakkabılarımızla yaşıyoruz. Kendimizden bıkarız. Anlıyor musunuz? Ve kendimizi en sert şekilde eleştiririz. Ama birinin dikkatini çekmeye yardımcı olabilecek birkaç şey yapabilirsiniz."

Oturdu. "Kulağım sende..."

"Tamam, ilk olarak, seni terlerken görmesini asla istemezsin. Eğer bir kız senin ona fazla ilgi gösterdiğini düşünürse, bu onu soğutacaktır. Bu yüzden, birinden ne kadar hoşlansanız da, en azından başlangıçta ilgiyi azaltmalısınız."

Dün geceki otobüs ziyaretimi düşünerek kendi kendime kıkırdadım. Dediğimi yap, yaptığımı değil.

"Peki hoşlandığınız birine ne kadar dikkat etmeniz gerektiğini nasıl anlarsınız?" diye sordu.

"Onunla çok fazla yüz yüze gelmeden veya sürekli konuşmadan ilgilendiğinizi belli edin. Onu çok fazla aramak ya da mesaj atmak yok. Bu tür şeyler. Temel olarak, bebek adımları. Yavaş yavaş başlayın."

"Tamam... iyi tavsiye." Ellerini birbirine sürttü. "Başka ne var?"

"Her zaman kendiniz olmanız gerekse de, küçük iyileştirmelerden zarar gelmez. Güzel koktuğunuzdan emin olun. Biraz doğru kolonya uzun bir yol kat ettirir. İyi bir koku afrodizyak olabilir."

"Ben kolonya kullanmam." "Başlamak için asla geç değildir."

Benim Armani kolonya şişeme baktı, sonra büroya doğru yürüdü ve kendine biraz sıktı.

"Bu sadece küçük bir şey. Anlaşma bozucu bir şey değil," diye devam ettim. "Ama kendine güven duymak isteyeceksin ve güzel kokmak yardımcı olur - özellikle de bir hamle yaparken. Kendinden emin olmadığını hissederse, bu onu duraklatacak ve senin hakkında iki kez düşünmesi için bir neden olup olmadığını merak etmesine neden olacaktır."

"Ya ona çıkma teklif ederken gergin görünmekten kendini alamıyorsan?"

Elimi salladım. "Fazla düşünme. Sadece tetiği çek ve iyi ya da kötü sonuçlarını kabullen. Orada oturup düşünürsen daha az gergin olmayacaksın."

"Tamam." Başını salladı. "Başka bir şey var mı?"

"Evet. Genç olmanın tadını çıkar. Önünde çok fazla fırsat var. Ve eğer hoşlandığın bu kızla işler yolunda gitmezse, daha iyi biriyle tanışmak için çok zamanın var, çünkü zaman senden yana."

"Sanırım bu doğru. Teşekkürler."

Başımı salladım. "Şanslı kız kim?"

"Bu Emily. Turda çalışıyor." Gülümsedi. "Onu tanıyor musun?"

CHAPTER 8

EMILY

Kieran peçetesini kucağına koydu. Garsonumuz az önce otelimizden yaklaşık bir mil uzaklıktaki bir İtalyan restoranından iki spagetti carbonara siparişi getirmişti.

"Peki, St. Louis'deki durak için heyecanlı mısın?" diye sordu.

Kieran, Chicago'dan sonraki durağımızın küçük memleketim Shady Hills, Missouri'den sadece bir saat uzaklıkta olduğunu biliyordu. Eve gittiğimde her zaman karışık duygular içinde olurdum. Ama annemi görmek, oradaki acı dolu anılara rağmen, kesinlikle önemli bir olay olacaktı.

"Geliyorum," dedim. "Annemi görmek ve otelde kalmak zorunda olmamak güzel olacak. Turdan bir süreliğine ayrılmak için özel izin aldım."

Tristan'a oldukça kolay açılmıştım ama Kieran'a geçmişimle ilgili gerçeği söylemeyi hayal bile edemezdim. En başından beri, bir şekilde Tristan'ın beni yargılamayacağını hissetmiştim. Bunu onunla paylaşmak bir riskti ama bundan pişmanlık duymadım. Öte yandan Kieran, anlattığım gerçek karşısında şoke olabilecek biri gibi görünüyordu.

"Ev yemekleri yapan gerçek bir ev gibisi yok," diye ekledim. "Ne kadar özlediğinizi unutuyorsunuz."

"Seni anlıyorum. Şimdiden bir dahaki sefere eve gidip yemek yiyebileceğim zamanı hayal ediyorum." Gülümsedi. "Turne bittikten sonra ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Emin değilim. Bu yüzden bu deneyim benim için iyi oldu. Bir çeşit damak temizleyici gibi. Umarım sonunda kariyerim açısından hangi yöne gitmek istediğime dair bir netlik kazanırım."

"Neye indirgiyorsun?" Çatalının etrafında biraz makarna çevirdi.

"Bölümüm iletişim, bu yüzden bazı halkla ilişkiler pozisyonlarına veya belki pazarlama işlerine başvurmayı düşünüyordum. Yine de ücretli pozisyonlara başvurmadan önce daha fazla deneyim kazanmak için birkaç staj yapmam gerekebilir."

Başını salladı. "Kulağa harika bir fikir gibi geliyor. Durumlarımızın bu kadar benzer olması şaşırtıcı. Tam da bu yüzden Atticus amcama bu tura katılıp katılamayacağımı sordum. Bir şeyleri çözerken yapacak bir şeylere ihtiyacım vardı..."

Kieran masamızdaki su sürahisine uzandı ve bardağıma biraz daha doldurdu. Çok düşünceli ve saygılıydı. Belki de bu yüzden bir şeyler hissetmekte zorlanıyordum. Son zamanlarda kaba saba, yaşça benden büyük erkeklere karşı bir eğilimim varmış gibi görünüyordu. Tristan bu gece çok sık aklıma gelmişti.

Otobüste beni görmeye geldiğinden beri, başka bir etkileşimimiz olmamasına rağmen onu düşünüyordum. Kieran bu sabah beni yemeğe davet ettiğinde, kaybedecek bir şeyim olmadığını düşündüm - Tristan Daltrey'e olan ani saplantımı aklımdan çıkaracak herhangi bir şey iyi olurdu.

Chicago performansı yarına kalmıştı, dolayısıyla bu gece grup ve ekip için bir izin gecesi idi. Tristan'ın ne yaptığını, boş gecesini nasıl geçirdiğini ve Minnesota'daki ses sorunları göz önüne alındığında gösteri konusunda gergin olup olmadığını merak etmekten kendimi alamadım. Her performansta kendimi onun için daha da gergin buluyordum. Mücadeleleri hakkında konuştuğu tek kişi olmak göğsümde bir ağırlık gibi hissediyordum.

Kieran ile sohbet etmek için kendimi zorlamaya devam ettim. "Ünlü bir amcaya sahip olmak nasıl bir duygu?"

"Atticus benim için daha çok bir baba gibidir," dedi. "Babam ben küçükken öldü. İsteddiği kadar yanımda olamıyor ama evde olduğu zamanlarda bunu telafi ediyor. Kardeşimi ve beni hafta sonu kaçamaklarına götürüyor, sadece çocuklar. O gerçekten harika biri."

"Buna sahip olman senin için çok güzel. Baban için üzgünüm." "Teşekkürler." İç çekti. "Peki ya senin ailen?"

"Ben üç yaşındayken babam bizi -kardeşim ve beni- terk etti. Annem ve babam hiç evlenmedi. Büyürken annemin gelip giden bir sürü erkek arkadaşı oldu. Çok rahat bir ev hayatı değildi ama elimizden gelenin en iyisini yaptık."

Yemeğimiz bittiğinde, Kieran ve ben otele geri döndük. Asansörde birbirimize iyi geceler dilerken eğildi ve yanağıma iffetli bir öpücük kondurdu. Aynı anda hem garip hem de tatlıydı. Vücudum bir bebeğin yüzüne ahududu üflemesinden daha fazla tepki vermedi. O anda bizim için romantik bir gelecek olmadığını anladım, her ne kadar iyi biri olsa da.

Odama döndüğümde Layla'yı yatağında uzanmış televizyon izlerken buldum. İçeri girdiğimde doğruldu. "Nasıldı?" diye sordu.

"O çok tatlı."

Kaşları kalktı. "Bu kadar mı?"

Olumsuz bir şey söylemekten çekinerek ayakkabılarımı tekmeledim. "Bilemiyorum. Zaten bu turda biriyle birlikte olmak pek iyi bir fikir değil, anlıyor musun? İşler yolunda gitmezse ne olacak? Onları sürekli görmek zorunda kalırsın. Kaçış yok."

"İlk düşüncen bunun neden kötü bir fikir olduğuna dair nedenler aramaksa çok fazla hissetmiş olamazsın." Benim içimi gördü.

İçimi çektim. "Onun hiçbir sorunu yoktu. Çok hoş biri. Ama benim için tamamen yanlış olan erkeklerden etkilenme gibi bir sorunum var."

"Kulübe katıl." Kendisini işaret etti. "Yani Kieran'ın pek çok iyi özelliği var ve bu onu daha az çekici mi yapıyor?"

Yatağa uzandım. "Birinin pislik olmasını istediğimden değil. Ama mükemmele yakın biri olarak karşıma çıktığında heyecanım azalıyor, evet. Bu, buna değecek biriyle ilişki yaşamak için çok genç ve olgunlaşmamış olduğumun kanıtı."

"Otuz sekiz yaşımdayım ve hâlâ yanlış erkekleri seçmeyi bırakmadım. Yani inanın bana, bu yaşla ilgili bir şey değil."

"Şu anda biriyle çıkmamam gerektiğini düşünüyorum. Kieran da seninle takılacak birine benzemiyor. O iyi bir kızı hak ediyor. Bir daha asla birinin kalbini kırmak istemiyorum."

"Yine mi?" Başını öne eğdi. "Sanki bir hikaye varmış gibi geliyor. Küçük bir kalp kırıcı mısınız, Bayan Emily?"

İçimi bir hüznün dalgası kapladı. "Evet. Orada bir hikaye var. Şu anda girmek istemediğim bir hikaye. Ama şunu söyleyebilirim ki, ilk aşkımla ilişkimin sona ermesinden dolayı büyük bir suçluluk duygusuyla yaşıyorum."

"Özür dilerim." Kaşlarını çattı. "Bu berbat bir şey. Ama en azından bundan ders çıkarıyorsun, bunu diğer erkeklerle karşı temkinli olmak için bir neden olarak kullanıyorsun."

"Sanırım," diye mırıldandım.

Tam o sırada telefonum tur menajeri Stephen'dan gelen bir mesajla titredi. Mesajda Tristan'ın alerji ilacına çok ihtiyacı olduğu ve almak için dükkâna gitmemi istediği yazıyordu. Gösteri yapmadığımız geceler saat sekizden itibaren mesaide değildim, ancak acil bir durumda birinin bir şeye ihtiyacı olursa bunu benim sağlayacağım anlaşılmıştı.

Telefonumdan başımı kaldırdım ve yataktan zıpladım. "Tristan'ın alerji ilacına ihtiyacı var," dedim ona. "Eczaneye gideceğim."

"Tam bir baş belası," diye mırıldandı.

Omuz silktim, ayakkabılarımı giydim ve montumu aldım.

Otelden ayrıldıktan sonra, otoparktan kiralık arabaya doğru yürürken telefonumdan en yakın eczaneyi aradım.

Döndüğümde asansöre binerek Tristan'ın çatı katındaki süitine çıktım. Oteldeki diğer odaların aksine, bu odada anahtar kullanılmıyordu. Girmek için bir şifreye sahip olmanız gerekiyordu. Stephen bunu bana mesajla göndermişti. Asansör yükseldikçe, Tristan'ı görme ihtimaliyle kalbim daha hızlı atmaya başladı.

Asansör, Chicago şehir merkezinin muhteşem manzarasına sahip geniş bir oturma alanına açılıyordu. Tristan, hiçbir yerde bulunamamıştı. Ya da ilk başta öyle görünüyordu. Yatak odasının kapısı yarıya kadar açıktı, ben de ona doğru yürüdüm.

Adını söyleyemeden donakaldım. Tristan odadaydı ama yalnız değildi. Yatakta yatıyordu ve yanında bir kadın vardı, ona sarılmış bir kadın. Ne oluyor lan? Adam gömleksizdi ama onun dışında ikisi de giyinikti. Yine de kadın ona kucak dansı yapıyordu.

Neyim olduğunu bilmiyordum ama hareket edemiyordum. Kaçmak yerine gözlerimi duruma dikmiştim. Oda, onun nefesleri dışında sessizdi. Başka tarafa bakamıyordum - başını geriye eğişi, dudağını ısırışı, kadının onun üzerinde hareket edişi. Çıplak değildi, ama onun üzerinde sürtünme şekliyle çıplak da olabilirdi.

Gözlerim onun kalçalarını tutan iri, damarlı ellerine kaydı. Vücudumu kavrarken nasıl hissederlerdi acaba? Daha önce hayranlarının ona göre olmadığı hakkında söylediklerine rağmen, şu anda kesinlikle tahrik olmuş görünüyordu. Midem bulandı. Kıskaçlıktan daha mı sıkıntılıydı? Ben de tahrik olmuşum. Yine de yerine . Gidiyorum, I devam etti için stand Orada, Onun ben olduğumu hayal ediyor, onun bedenini kendime zevk vermek için kullanmanın nasıl bir his olduğunu hayal ediyordum; onun sertliğini altımda, bacaklarımın arasındaki o sıcaklığı hissediyordum. Ağzım sulandı. Dikkatim dağılmıştı, alerji ilaçlarının bulunduğu kâğıt torba elimden kayıp yere düştü.

Tristan döndü ve gözleri benimkilerle buluştuğunda genişledi. Birkaç saniye gözlerinin içine baktıktan sonra bacaklarım hareket etme kabiliyetini yeniden kazandı ve oradan hızla uzaklaştım.

Nabzım hızla atarken asansörün düğmesine gereğinden fazla bastım ve açıldığı anda olabildiğince hızlı bir şekilde asansöre bindim. Ama kapılar kapanmadan önce aralarından iri bir el kaydı.

CHAPTER 9

EMILY

Tristan asansöre girdiğinde kalbim göğsümde gümbürdedi, gömleksiz ve parıltılı, aptal dizlerimi zayıflattı. Nefes nefese kalırken misk kokusu dar alanı doldurdu. Nefesini yüzümde hissedebiliyordum. Anlamsız meme uçlarımın sertleşmesine ve vücudumdaki tüm tüylerin diken diken olmasına neden oldu.

Ne haltlar dönüyor burada?

Aşağı inmek için düğmeye bastım ama çok fazla ilerleyemeden durdurma düğmesine bastı ve panelin önünde durarak erişimi engelledi.

"Ne halt ediyorsun sen?" Hangisini daha çok hissettiğimden emin olamadan sordum, öfke mi yoksa tahrik mi?

"Ne halt ediyorsun sen?" diye karşılık verdi.

"Ne yapıyor gibi görünüyorum? Gidiyorum. İlaçlarını bırakmaya geldim. Şimdi de buradan defolup gitmeye çalışıyorum."

"Neden öyle kaçtın?"

"Ciddi misin sen?" Gözlerim kocaman oldu. "Nedenini biliyorsun."

Hecelememi mi istiyorsun?"

"Beni orada biriyle görmek seni korkuttu mu?"

"Hayır." Ayakkabılarıma baktım. "Korkmadım. Sadece... beklenmedik ve rahatsız ediciydi." Onun kışkırtıcı bakışlarıyla karşılaşmak için bakışlarımı kaldırdım.

Gözleri benimkilere dikildi. "Ama sen orada durup en az bir dakika boyunca izledin..."

Kahretsin. Lanet olsun. Lanet olsun. Hiçbir şey söylemedim, çünkü bunu inkâr etmek mümkün değildi.

"Kieran'la randevun nasıl geçti?" diye sordu.

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Her şeyi biliyorum." Başını öne eğdi. "Peki nasıldı?"

"İyiydi."

"Sadece iyi mi?"

"O... çok iyi."

"Öyle. Kieran var olanların en iyisi. Sizin için harika olur."

"Sana randevudan bahsetti mi?"

Tristan başıyla onayladı. "Senden gerçekten hoşlanıyor. Onu bu konuda cesaretlendiren bendim."

"Şimdi mi..."

Bu beni neden bu kadar hayal kırıklığına uğrattı? Böyle hissettiğim için kendimde daha da büyük bir hayal kırıklığı yaşıyordum. Tristan'la hiçbir şey olamayacağını biliyordum ama onun ilgisini ve belki de benden hoşlandığı fikrini sevmiştim.

Dürtmeye devam etti. "Yani iyi vakit geçirmedi mi?"

"Yaptım... ama sanırım o ve ben arkadaş olarak daha iyiyiz."

"Arkadaş mı?" Tristan yüzünü buruşturdu. "Ahh. Bu ölüm öpücüğü." Kıkırdadı. "Benim tek bir kadın arkadaşım bile yok. Bu size bir şey anlatmalı."

"Ne olursa olsun bu turda biriyle çıkmayacağım, ondan bu şekilde hoşlanıyor olsam bile. Basit bir akşam yemeğinden zarar gelmez diye düşündüm, ama onunla bundan daha fazlasıyla ilgilenmiyorum. Bir şey beklerse kendimi kötü hissederim, çünkü haklısın. O iyi bir adam ve birinin vaktini boşa harcamasını hak etmiyor."

"Eminim sana tekrar çıkma teklif edecektir. Eğer böyle hissediyorsan, onu rahat bırak."

"Keşke kimseyi hayal kırıklığına uğratmak zorunda kalmasaydım." Kollarımı kavuşturdum. "Her neyse, 'onu kolayca hayal kırıklığına uğratmak' diyorsun - takıldığın tüm kadınlara yaptığın şey bu mu? Seni bir daha asla görmüyorlar. İçimden bir ses onlara neden görüşmediğinize dair açıklama mektupları göndermediğinizi söylüyor."

Geri adım attı. "Tamam, ilk olarak, hayranlar bu işe girerken anlaşılmayı hemen hemen bilirler. Bir erkeğin odasına girmezsin."

O turnedeyken, tek kelime bile etmeden kendini ona at ve ertesi gün aramasını bekle. Bu yaşam tarzını kolay kılan yegane şeylerden biri de bu. Normalde herkes aynı fikirde. Kimse birbirinden bir şey beklemiyor."

"Evet, bu noktada o sayfanın kenarları kesinlikle yıpranmış durumda..."

Ağzının köşesi yukarı doğru kıvrıldı. "Benim hakkımda pek iyi şeyler düşünmüyor gibisin."

"Rock yıldızı yaşam tarzından hoşlanmıyorum," diye homurdandım. "Bunu söyleyebilirim. Gerçi... sen çok ilgili görünüyordun

Biraz önce kapının önünde durup izlediğinizde ne görüyordunuz?"

Tüylerimin diken diken olduğunu hissettim. "Seni öyle izlemiyordum." "Birini başka nasıl izleyebilirsin ki? Bu da ne demek oluyor?

Ne demek istiyorsun? Kese kağıdının kırıştığını duydum. Orada olduğunu bu şekilde anladım. Bir şey söylemedim çünkü ne yapacağını görmek istedim. Gitmeni bekliyordum ama gitmedin." Başını eğdi. "Neden?"

Uygun bir cevap bulamayınca doğaçlama yaptım. "İlaç torbasını bıraksam mı yoksa kapıyı çalıp her ne yapıyorsan bölsem mi bilemedim. Kararsızlığım beni orada tuttu." Nefes verdim. "Madem biriyle birlikteydin neden odana bir şeyler sipariş ettin?"

"Buraya geleceğini bilmiyordum. Ayrıca, gerçekte hiçbir şey olmadı. İçeri girseydin ya da araya girseydin bile utanmazdım. Seks yapmıyorduk. Yapmayı da planlamıyordum."

Başımı salladım. "Çok s a ç m a l ı y o r s u n . Bir şey "Eğer sözünü kesmeseydim ne olacaktı?"

"Şimdi de medyum mu oldun? Ne olacağını nereden biliyorsun? Niyetimin ne olduğunu senden daha iyi bildiğimi düşünüyorum."

"Son zamanlarda hayranlarla ilgilenmediğini söylemiştin. Görünüşe göre bu değişmiş." Nefesimi saçlarıma doğru üfledim. "Bu asansörü hareket ettirecek misin?"

"Bu gece dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım vardı. Bu yüzden onu içeri aldım." "Neyin dikkatini dağıtmak için?" diye sordum, ellerimi Kalçalarım.

"Berbat performanslarımla meşguldüm. Yarın akşamki gösteri için kendimi gerektiği kadar motive hissetmiyorum."

"Yani birisini davet edip seni sikmesini mi istedin?"

"Böyle şeyler söyleme."

Ciddi mi bu? "Neden? Çok masum olduğumu düşündüğün için mi?"

"Hayır. Çünkü tekrar söylemeni istememe neden oluyor ve ben seni cinselleştirmemeye çalışıyorum, bu kaybedilen bir oyun olsa bile."

Kalbim daha hızlı atıyordu. Benden etkileniyor mu? Yanaklarımın ısındığını hissettim.

"Kıpkırmızı olmuşsun. Çok sinirleniyorsun," dedi. "Evet, şey, benim bir kadın olduğumu ima etmen hoşuma gitmedi."

Bir tür sapık gibi eğlenmek için izliyordum. Beni biraz sinirlendirdin."

Biraz sapık olsam bile.

"Sadece takılıyorum Emily. Ben de senin asabi halini seviyorum. Bu senin eğlenceli bir yanın. Bu arada, bunu kenardan izlemekte de bir sakınca yok. Hepimiz öyle ya da böyle sapığız." Gülümsemesi daha da genişledi.

Bu durumdan biraz fazla keyif alıyor gibiydi. Ve bu beni meraklandırdı. Neden daha önce aklıma gelmediğinden emin değilim. Gözlerim kısıldı. "Beni oraya bunu görmem için mi çağırdın?"

"Bunu neden yapayım ki?" Yüzünde hâlâ bir eğlence belirtisi vardı.

"Yani seni onunla mı yakalayacağım?"

"Evet. Ne ima ettiğini anladım. Ama bunu neden yapayım ki?"

Başımı salladım. "Tam olarak emin değilim ama ben oraya gittiğimde kapının açık olması ve senin

alerji ilacı kullanmanızı gerektirecek göz kızarıklığı ya da burun akıntısı yok gibi görünüyor."

"Kapıyı ben açık bırakmadım. O bıraktı."

"Kapatabilirdin. Bir şey teslim etmek için odana geleceğimi biliyordun."

"Aslında ben yapmadım. Stephen'a mesaj attım. Seni göndereceğine inanmak için hiçbir nedenim yoktu. Kieran'la dışarıda olduğunu sanıyordum, hatırladın mı? Buralarda bile olmadığını düşündüm." Gözleri benimkileri delip geçti. "Ama teorini eğlendirmek için, diyelim ki sen izleyebilesin diye kapıyı açık bıraktım. Bu beni ne yapar?"

"İnsanları şok etmek için cinselliğini kullanmaktan zevk alan bir pislik."

"Peki beni biriyle seks yapmak üzereyken bilerek izlediysen, bu seni ne yapar?"

"Bu konuda kasıtlı bir şey yoktu..."

"Bu seni küçük bir röntgenci yapar." Yaramazca sırıttı. "Eğer gerçek değilse, neden boynun her saniye daha da kızarıyor, Emily?"

Tanrım. Telaşlandığımda her zaman kıpkırmızı olmaktan nefret ederdim. Lanet İrlandalı teni.

"Benden etkileniyor musun?" diye sordu.

İçimi bir adrenalin dalgası kapladı. Kendimi savunmasız hissettim. Ve daha da kötüsü, ıstakoza dönüşmeden çekiciliğimi nasıl inkâr edeceğimi bilmiyordum. "Bunu bana neden soruyorsun?"

"Çünkü telaşlı görünüyorsun." Sesi alçak ve baştan çıkarıcıydı. "Belki de senin üzerinde bir etkim var gibi görünüyor. Etkiliyor muyum?"

"Sadece egoist bir insan böyle düşünür." Elini kaldırdı. "Suçlu..."

"Senden etkilenmiş olmamın ne önemi var?"

"Sorudan kaçıyorsun." Kollarımdaki tüylerin diken diken olmasına neden olacak şekilde yaklaştı.

Patlamaya hazır hissediyordum. "Tabii ki senden etkileniyorum. Dünyanın yarısı da öyle. Son derece yakışıklısın. Ama bu

bu konuda bir şey yapmam gerektiği anlamına geliyor."

Sonra aşağı baktım ve ilk kez bir şey fark ettim. Bu da ne böyle?

"Neden bileğinde benim saç tokam var?"

CHAPTER 10

TRISTAN

Sikeyim.

Ne düşünüyordum ki ben?

Bunu daha önce çıkarmayı unutmuştum. Chicago şovu için son derece stresliydim, bu lanet saç lastiğiyle çok uğraştım, onu her yöne doğru gerdim ve döndürdüm. Her ne kadar bu gece olanların bir kısmını ben planlamış olsam da, saç lastiği tamamen benim hatamdı.

"O senin," diye itiraf ettim, sanki hiç şüphe varmış gibi.

Gözlerini dikip ona baktı. "Biliyorum. Ama bunu nasıl aldın?"

"Seni otobüste ziyaret ettiğim gece yanlışlıkla onu alıp kaçtım."

"Neden bileğinin etrafına takıyorsun? Saçın bunu gerektirecek kadar uzun değil."

Güldüm, onu saçım için kullandığımı düşüneneğini hiç tahmin etmemiştim. "Parmaklarımın etrafında döndürmeyi seviyorum. Çekmeyi. Sinirsel bir alışkanlık."

"Bunca zamandır benim haberim olmadan zavallı saç aksesuarımı mı bozuyordunuz?"

Son zamanlarda bozmayı hayal ettiğim diğer şeylerden daha iyi. "Bir kez daha, suçlu." Ona baktım. "Dürüst olmak gerekirse bileğimde olduğunu fark etmemiştim."

"Şey... eğer bu kadar hoşuna gidiyorsa sende kalabilir." Başını iki yana salladı. "Tuhaf olabilir."

"Teşekkür ederim. Ama senin benden etkilenmen konusuna geri dönelim."

"Yapmayalım. Bunun yerine sözde alerjinizin ne olduğunu soralım. Tıkali görünmüyorsun."

Bana seslenmesine bayılmışım. "Az önce gözlerim sulanıyordu," diye yalan söyledim. "Önlem olarak bir şeyler almak istedim. Bazen otellerde kaldığımda alerjilerim azıyor. Kullandıkları temizlik malzemesinde bir şey mi var emin değilim..."

Bu durumda, seni görmek için bir bahane olması dışında. Emily'den ilaçları getirmesini isteyeceklerini çok iyi bilerek ilaçları istemiştim. Stephen'a mesaj attıktan sonra kendimi gerçekten suçlu hissettim. Kieran'la dışarıda olduğunu biliyordum ve henüz dönüp dönmediğinden emin değildim. Ama belki de araya girmek istemiştim. Bu beni bir pislik yaptı. Kieran Atticus'un yeğeniydi, Tanrı aşkına. Ne tür bir adam kendisine hayranlık duyan bir çocuğun randevusunu bölmeye çalışır? Ama çok kıskanmışım. Hayatımda ilk kez böyle hissediyordum. Ve söz konusu kıskançlığın nesnesi neredeyse kızım olacak kadar genç bir kız olmasaydı iyi olurdu.

"Alerjilerinizin ortadan kalkmış gibi görünmesi ilginç." Kollarını kavuşturdu.

İlaçları teslim etmesi için Emily yerine başka birini gönderselerdi daha iyi olurdu. Onun gelmesini beklerken Angel adında bir hayranım odama geldi. Atticus ona şifreyi vermiş ve üst kata göndermişti. Her zaman böyle şeyler yapardı. Eskiden bu hoş bir sürpriz olurdu. Ama son zamanlarda can sıkıcı buluyordum.

Yine de Emily'nin bizi göreceğini umarak Angel'la olanları akışına bırakmaya karar vermişim. Emily'yi korkutmak istediğimden değil, ister inanın ister inanmayın, izlemesi fikri hoşuma gittiği için de değil, gerçi bu beklenmedik bir sürprizdi. Angel'la beni görmesine kendi iyiliği için izin vermişim, onu benden uzak tutmanın bir yolu bu.

Ama onun kapıda durup beni izleyeceğini hesaba katmamışım. Angel'ın bana sadece kucak dansı yapmasına izin vermişim ama Emily gitmeyince her şey onun için bir gösteri yapmaya dönüştü. Emily'nin benim için

izlemek beni çok tahrik etmişti. Yine de kaçtığında, onu üzdüğümünden endişelendim.

Ve şimdi buradaydık. Sıkışmıştık, benim sayemde.

"Bu asansörü hareket ettirecek misin?" diye tekrar sordu.

"Seninle dalga geçerken çok eğleniyorum." Hareket ettim bir kenara. "Ama düğmeye basmak istiyorsan, hiç durma. Bunca zamandır kimse seni durduruyordu."

Çok memnun oldum, yerinden

kıpırdamadı. "Bir sorum var," dedim.

"Ne?"

"İlacı bırakıp gidebilecekken neden gerçekten kapının eşiğinde durdun? Şok muydu? Yoksa başka bir şey mi?"

Ters ters baktı. "Sahte bir alerjiyi tedavi etmek için neden ilaç çağırdığınızı bana anlatmaya ne dersiniz?"

Suçlulukla güldüm. "Önce sen cevap ver."

Bir an gözlerini kaçırdı. "Sadece merak ettim, sanırım. Bu yüzden kaldım."

Bu muhtemelen alabileceğim en dürüst cevaptı. Ben de karşılık vermeye karar verdim. "Bana ilaç getirmen için seni aradım çünkü seni görmek istedim, ihtiyacım olduğu için değil."

Yanakları kızardı. "Ah." "Yani...

merak ediyordun..." Bastırdım.

Başını iki yana salladı. "Bu bir röntgencilik olayı değildi. İlk başta şoktaydım. Neden olduğundan emin değildim. Kendini iyi hissetmiyorsan yalnız olduğunu düşündüm. Ama sonra şokun etkisi geçti ve...bilmiyorum. Ben sadece..."

Biraz sinirli görünüyordu. Bundan bir şekilde zevk alıyor olsam da sakinleşmem gerekiyordu. "Açıklamak zorunda değilsin," dedim. "Bu gece seninle uğraştığım için özür dilerim."

"Beni telaşlandırırıyorsun ve bu hiç hoşuma gitmiyor." Omzumun ötesine baktı. "İçerideki arkadaşının yanına dönmen gerekmiyor mu?"

"O iyi olacak."

Emily gözlerini devirdi. "Eğer kendine biraz saygısı varsa, gitmiş olacak."

"Umalım da öyle olsun." Bir anlık sessizlikten sonra, "Onunla seks yapmayacaktım," diye ekledim.

"Bunu bilmeme gerek yoktu."

"Niyetimin bu olduğunu varsayıyor gibiydiniz, ben de açıklığa kavuşturmak istedim. Eminim işler oraya doğru gidiyor gibi görünmüştür."

"Onunla seks yapmayacaksan neden bir şeyler başlattın?"

Bunun için bir cevabım yoktu, çünkü gerçeği kabul edemezdim - her şeyin bir gösteri olduğunu. Son zamanlarda Emily'yi düşünmekten başka bir şey yapmıyordum. Ve bazen, asla gerçekleşmeyeceğini bilsem bile, onu muhtemelen cehenneme gitmemi isteyeceği şekillerde becerirken bana bakan tatlı, masum gözlerini hayal ettim.

"Yarın gece için kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"Pek emin değilim." Nefes verdim. "Ronan'a yarınki ses

sorunları."

"Öyle mi?"

"Evet, konuyu o açtı. Bunu yapan ilk kişi oydu ama görünüşe göre Atticus'la arkamdan konuşmuşlar. Ona ses tellerimdeki polipler hakkındaki gerçeği söyledim."

"Buna sevindim. Sanırım en zor kısmı yaşadıklarını onlardan saklamak oldu."

"Bu konuda çok iyiydi. Turdayken yapabileceğim şeyleri araştırmak istiyor. Ronan'ı tanıyorsam, denememi istediği ya da kilolarca ot içmem gerektiğini söylediği birtakım büyülü şeylerle geri dönecektir."

"Bazen alışılmışın dışında şeyler deneyerek kaybedecek bir şeyiniz olmaz. Gerçi, otun kilosunu değil ama." Güldü.

"Ama belki diğer alışılmadık şeyler."

Ona da yeni şeyler denemek isteyip istemediğini sormak istedim, yani yaşlı erkekleri.

Omzumun arkasındaki paneli işaret etti. "Bu asansörü yakın zamanda hareket ettirmeyi planlıyor muyuz? Neden kapıda kaldığımı zaten itiraf ettim. Bu gece benden daha fazlasını alabileceğinden emin değilim."

"Asansörü durdurmasaydım, seninle konuşmama fırsat vermeyecektin. Arkadaşlığını seviyorum."

"Bunu elde etmek için beni esir tutmana gerek yok."

"Bu akşamki kaçış şekline bakılırsa, öyle sayılır. Ayrıca, ilaç bahanesini öne sürmeseydim ve seni benimle takılmak için çağırsaydım, odama gelir miydin?"

"Hayır," diye ısrarla cevap verdi.

"Bu yüzden seni görmek için yaratıcı yollara başvurmak zorundayım." Paneli işaret ettim. "Her neyse, düğmeye istediğiniz zaman basabileceğinizi zaten belirtmiştim."

Emily ona baktı ama itmedi. Şu anda burada benimle olmayı seçtiğini bilmek beni memnun ediyordu.

"Neden benimle birlikte olmaktan hoşlanıyorsun ki?" diye sordu. "Neredeyse herkesin seninle takılmasını sağlayabilirsin..."

"Seninleyken kendimi daha çok kendim gibi hissediyorum," diye cevap verdim. Gözlerini kırptırdı.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum..."

"Bu konuda hiçbir şey söylemek zorunda değilsiniz. Ama eğer paylaşmak istersen senin hakkında daha fazla şey bilmek isterim."

Güzel, kırmızı dudaklarını yaladı. "Ne bilmek istiyorsun?"

"Neden bir yılı aşkın süredir sosyal medyada paylaşım yapmıyorsun?"

Bir adım geri çekildi. "Bunu nereden biliyorsun?" "Bir keresinde seni Google'da arattım."

"Ne zaman?"

"Annenin erkek arkadaşıyla neler olduğunu bana anlattığın gece."

Alt dudağı titredi. "Yalan söylediğimi mi düşündün?"

"Hayır, Emily. Hiç de bile. Bu sadece... daha çok sana olan hayranlığımdı. Daha fazlasını öğrenmek istedim ama ayrıntıları sorarak seni üzmemek istemedim. Bu yüzden seni aramaya çıktım."

kendim bilgi veriyorum. Bu kadar. Yemin ederim. Rahatsız edici göründüyse özür dilerim."

Sesi titriyordu. "Göndermedim çünkü gönderecek ilginç bir şeyim yok."

Ona bir adım daha yaklaştım. "Son gönderinde bir adamla çekilmiş bir fotoğrafın vardı. Onu özlediğini ima etmişsin. Onunla aranızda ne oldu?"

Nefesi kesildi. Sonra arkasını döndü.

Hay sikeyim. Bir akor yakalamıştım.

"Bu konuda konuşmamayı tercih ederim," diye mırıldandı, gözleri yaşlarla dolmuştu.

İyi gidiyorsun, pislik. Önce onu asansörde tuzağa düşürdün. Şimdi de bu. Neden burnumu sokmak zorundaydım ki? Keşke sorumu geri alabilseydim. Elimi nazikçe yanağına koydum. "Seni üzdüğüm için özür dilerim."

Emily burnunu çekti. "Sen hiçbir şey yapmadın. Benim yüzümden."

"Evet, ama seni açıkça tetikleyen bir konu açtım. Ve bu kadar meraklı olmamalıydım." Ona sarılmak istedim ama bunun uygun olmayacağını biliyordum. Bunun yerine, en başından beri yapmam gerekeni yaptım ve asansörü hareket ettirmek için lanet düğmeye bastım - odama değil, zemin kata.

"Beni özgür bıraktığın için teşekkür ederim." Gülümsedi. "Bu garip bir şekilde eğlenceli olsa bile."

"Seni ağlatana kadar, evet."

Gözlerini sildi ve gözyaşlarının arasından biraz güldü.

"Benimle yukarı gelmen için seni ikna etme şansım var mı?" İki avucumu da açarak sordum. "Yemin ederim, hiçbir şey ima etmiyorum. Sadece sana biraz çay yapmak ve iyi olduğundan emin olmak istiyorum."

Alnı kırıştı. "Seninle ve hayranınla orada takılmamı mı istiyorsun?"

"Hâlâ orada olduğundan şüpheliyim. Eğer oradaysa, onu kovarım." "Çok saygılısın."

"Birinin bunu hak edip etmediğine göre saygı gösteririm."

"Teşekkürler, ama ben odama döneceğim."

Aferin kızıma. Seni suçlamıyorum. Uzak dur.

"Tamam."

Tokayı bileğimden çıkardı. Önce onu geri aldığıını sandım ama asansörün kapıları açılırken şakacı bir şekilde bana fırlattı.

Sonra başka bir şey söylemeden gitti.

Kapıları açık tuttum, yüzümde bir gülümseme vardı ve o uzaklaşırken kışını izlemekten ne kadar hoşlandığımı için kendimi suçlu bile hissetmiyordum.

CHAPTER 11

EMILY

Chicago'da sahne arkasında bir bölmeye yaslanmış, soda içiyor ve gösteriyi izliyordum. Tristan, Delirious Jones'un en popüler şarkılarından biri olan "Maybe You "yu seslendiriyordu.

Bu her zaman sesinin titrediğini fark ettiğim bir şarkıydı, çünkü bazı notaları gerçekten bağırarak söylemesini gerektiriyordu. Sesinin daha da kötüleşmemesi için dua ederek dikkatle dinlerken kalbim boğazıma düğümlendi. Neredeyse keskin iştme duyumu kaybetmeyi umuyordum, böylece ona sesinin daha iyi olduğunu söyleyebilirdim ve bunda ciddiymdim, çünkü kesinlikle bana soracaktı. Yine de şu ana kadar sesi iyiydi. İçimi bir rahatlama kapladı.

Sonra hıçkırdım. Allah
kahretsin.

Hiccup.

Bu kadar hızlı içmemem gerektiğini bilmeliydim. Her seferinde bu oldu.

Bir an hıçkırıklarımı odaklandım ve belli ki şarkı bitti. Ondan sonraki her şey çok hızlı oldu.

Adımı söylediğini duydum.

Tristan adımı söylüyor. Tristan
beni sahneye çağırıyor.

Gözlerim açıldı.

Hayır. Hayır. Hayır.

Sahne arkasına doğru ilerledim ama ekipten biri beni sahneye doğru itti. Tristan bana el salladı ama hareket edemedim. Bana tekrar el salladı. Bir ayağımı diğerinin önüne atarak yavaşça ona doğru ilerledim.

Sonra kör edici ışıkların altında tam onun yanımdaydım.

Tristan bana bir soru sordu, anlayamayacak kadar şok olmuştum, ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sonra cevap vermem için mikrofonu yüzüme tuttu. Mikrofona kocaman bir hıçkırık kaçtı.

Kalabalık kahkahalara boğuldu.

Ve en büyük kabusumu yaşıyordum.

Barış işareti yaptım ve sahneden kaçtım.

Kulise döndüğümde biri "Az önce ne oldu?" diye seslendi. Biliyorsam ne olayım.

Gecenin ilerleyen saatlerinde, sabaha kadar ayrılmaya niyetim olmadan otel odama güvenle geri döndüm. Sonra tur müdürü bana çok tuhaf bir mesaj gönderdi.

Stephen: I can't believe I'm saying this, but Tristan needs you to get him bed pads.

Emily: Bed pads?

Stephen: Yeah, like pee pads that go on the bed so people with incontinence don't leak onto the mattress.

Bu da ne?

Emily: Why the heck does he need those?

Stephen: He told me not to ask.

Emily: Are you kidding?

Stephen: Afraid not.

"Ne oluyor be?" Yüksek sesle söyledim.

Layla şarabını doldurmayı bıraktı. "Ne oldu?" "Bilmek istemezsin," dedim ceketimi bulurken.

Orospu çocuğu. Bu bir tür şaka mıydı? Ve eğer buna gerçekten kızdıysam, neden şu anda yüzümde aptal bir gülümseme vardı?

Neredeyse koşarak otelden çıktım ve kiralık arabaya atlayıp en yakın eczaneye gittim. Oraya olabildiğince hızlı girip çıktım, çünkü kim yatak pedi alırken görülmek ister ki?

Döndüğümde, Tristan'ın çatı katı süitine çıkan asansöre girmek için şifreyi kullandım.

Kapılar açıldığında, yüzünde boktan bir sırıtişla duruyordu, kollarını kavuşturmuş sanki benim ortaya çıkmamı bekliyordu.

"İdrar pedleri, ha?" Büyük plastik paketi kafasına fırlatarak eğilmesini sağladım.

"Seni buraya başka nasıl getirebilirdim ki?"

"Daha az utanç verici bir şey seçebilirdin."

"Bunun ne eğlencesi olabilir ki? Ayrıca, bu gece seni yeterince utandırmadığımı fark ettim."

Ona inanamayarak baktım.

Sonra ifadesi yumuşadı. "Daha önce olanlar için çok özür dilerim Emily. O mikrofonu suratına dayadığımda hıçkırık tutacağını hiç düşünmemiştim."

"Beni neden sahneye çağırdın ki?"

"Her gece ekip üyelerini sahneye çağırıyorum. Bunu biliyorsunuz. Sıkı çalışmaları için onlara teşekkür ediyorum. Bu küçük bir tur ritüeli. Sonra herkesin cevaplaması için komik bir soru soruyorum. Bu gece sıra sendeydi. Sana sataşmak için falan sormadım."

Ellerimi kalçalarımaya koydum. "Beni biraz uyarabilirdin."

"Bunun eğlenceli bir tarafı yok. En iyi kısmı, bunu yaptığımda insanların yüzündeki şaşkınlığı görmek. Sana seslenmeden hemen önce bir kurbağa yutacağını bilmiyordum. Bunun için beni suçlayamazsın."

Gölmek zorunda kaldım. "O kadar şoktaydım ki bana ne sorduğunu anlayamadım. Sorunun ne olduğu hakkında hâlâ hiçbir fikrim yok."

"Soruyu duymadınız mı, yoksa duymamış gibi mi yaptınız?" "Duymadım!"

"Sana başına gelen en utanç verici şeyi sordum."

"İronik bir şekilde, o hıçkırıktı."

"İşte böyle. Mikrofona doğru cevap verdin." Güldü. "Gördün mü? Bundan sonra kimse benim boktan sesim hakkında konuşmayacak. Gösteriyi çaldığın için teşekkürler."

"Bence bu gece sesin daha iyiydi," dedim, bunu söyleyebildiğim ve içimden geldiği için rahatlamıştım.

Yüzü bir Noel ağacı gibi aydınlandı. "Gerçekten mi? Bana palavra sıkma, Emily. Gerçekle başa çıkabilirim."

"Söylemem. Yalan söylemek için bir nedenim yok."

"Şükürler olsun ki buralarda biri bana karşı dürüst. Bütün sabah ve öğleden sonra sesimi dinlendirmenin yardımcı olacağını umarak tek kelime etmedim. Görünüşe göre işe yaramış."

"Eğer çeneni kapatmanın faydası olacaksa, şu anda benimle konuşmamalısın."

"Tamam, haklısın. Ama seninle konuşmak iyi yapılmış bir iş için benim ödülüm. Bu gece ve yarın bütün gün uykumda sessiz olabilirim."

Başımı salladım. "Sen çok fazlasın."

Tanrım, şu anda çok ateşli görünüyordu. Koyu renk saçları duştan dolayı nemliydi ve alnına dökülüyordu. Kaslarını ve dövmelelerini ortaya çıkaran kolsuz bir tişört giymişti. Mürekkebine bakmaktan asla bıkmazdım. Ona yakın olduğum için vücudum karıncalanıyordu. Tüylerim diken diken oldu.

"Geç olduğunu biliyorum. Ama bir süre benimle takıl." "Takılamam."

"Neden?" Bana hınzırca bir sırıtış fırlattı. "O zaman çiş pedleri bir işe yaramaz."

"Bir dahaki sefere lütfen çiş pedleri dışında bir şey yapın."

"Sahte alerjilerim konusunda beni uyarmıştın. Seni görmek için bahane olarak bir şeyler sipariş ettiğimi bildiğin için biraz eğlenebileceğimi düşündüm." Bir erkek için tehlikeli derecede uzun olan kirpiklerini kırptırdı. "Gel hadi. Bizim için güzel yemeklerim var."

"Buradaki işim göz önüne alındığında sizinle takılmam uygun değil."

"Kim demiş? Fark etmediysen kuralları ben koyarım."

Pencereden ufuk çizgisine doğru baktım ve kendimi mağarada hissettim. "Bilmiyorum..."

"Sadece arkadaşlığını istiyorum. Başka bir şey değil, Emily." Konturlu göğsünün üzerine bir X işareti yaptı. "Kalbimin üzerine çarpı at ve ölmeyi umut et."

Onun muhteşem kokusu havada süzülerek bana doğru geliyordu. Onunla vakit geçirmek istiyordum. Sorun da buydu zaten. Bu adam hakkında genel bir merak olarak başlayan şey, asla itiraf edemeyeceğim bir saplantıdan başka bir şeye dönüşmemişti. Bu noktada bir aşktan çok daha fazlasıydı. Tristan'ın gömleksiz göğsünün fotoğrafına yakından ve kişisel olarak bakabilmek için otobüste birinin sahip olduğu bir müzik dergisini çalmıştım. Tüm vücut hatlarını ezberlemek istiyordum.

Yani, evet, kesinlikle gitmem gerekiyordu. Ama onun yerine, ben

"Ne yiyeceksin?" diye sordu.

"Abdul'un ki kadar iyi değil ama Stephen dışarı çıkıp bana bu akşam Orta Doğu yemeği aldı."

"Falafel var mı?"

"Belki." Göz kırptı.

Çatı katındaki süite girdim ve şehir ışıklarının odayı nasıl aydınlattığına hayret ettim. Pencerenin önünde durdum ve camdaki yansımda onun arkamdaki güçlü duruşunu fark ettim. Şimdi vücudum karıncalanmaktan ateşler içinde yanmaya başlamıştı. Arkamdan usulca konuşurken kollarımdaki tüyler diken diken oldu.

"Hadi yiyelim."

Tristan yemekleri tezgâha dizdi. Her birimiz bir tabak hazırladık ve oturma alanına götürüp orada yedik.

İki farklı koltukta karşılıklı oturuyorduk. Sinirlerim yatışmaya başladı.

Yine de huzur kısa sürdü. Yemeğimizin ortasında asansörün kapıları açıldı ve içeri kilometrelerce uzunlukta bacakları ve uzun, parlak mavi saçları olan güzel bir kadın girdi. İnce kolları dövmelemlerle kaplıydı ve sahte göğüsleri siyah deri korsesinden dışarı taşıyordu.

Ne oluyor be? Tabağımı yere bıraktım ve boğazımın kapanmak üzere olduğunu hissederek biraz doğruldum.

Ayağa kalkarken Tristan'ın kaşları çatıldı. "Yardımcı olabilir miyim?" "Atticus beni çağırdığınızı söyledi."

"Özür dilerim. Yalan söyledi. Ben kimseyi çağırmadım..." "Oh." Ayaklarına baktı. "Özür dilerim."

"Merak etme. İyi geceler."

Arkasını döndü ve doğruca asansöre bindi.

Tristan tekrar yerine oturduğunda havada garip bir sessizlik vardı.

"Sen buradayken bunun olacağı belliydi." Bir elini yüzünde gezdirdi. "Her gece seni bir kadınla birlikte olmadığımı ikna etmeye çalışıyorum, ama bir şekilde sihirli bir şekilde ortaya çıkmaya devam ediyorlar."

"Sanırım sana kız gönderdiğini söylediğinde yalan söylemiyormuşsun."

"Evet. Ona durmasını söyledim ama beni dinlemiyor."

"Neden durdun?" Asılsız kıskançlığımı bastırmak için uzun bir yudum su içmeden önce küçümseyerek sordum.

"Çünkü artık bu tür sürprizlerden hoşlanmıyorum."

Yanaklarım yandı. "Ben burada olmasaydım, onu kalması için davet eder miydin?" Cevabına hazırlandım.

"Bu gece değil. Ama bence asıl soru şu..." Başını öne eğdi. "Bu turda olmasaydın benim için ne kadar farklı olurdu? Senin varlığın iyi bir dikkat dağıtıcı oldu. Bu yüzden, dört gözle beklediğim sen olmasaydın, kafa yapımın tamamen farklı olabileceğini söylemenin güvenli olduğunu düşünüyorum. Sen turnede olmasaydın olduğum kişi, evet, sırf can sıkıntısından onun içeri girmesine izin verme olasılığı daha yüksek olabilirdi."

"Grup kızlarına olan ilgisizliğinin benim yüzümden olduğunu mu ima ediyorsun?"

"Seni görmek için sabırsızlanıyorum. Bu nedenle odak noktam değişti. Bu cinsel bir şey bile değil, ama-"

"Doğru ya. Ben Megan Fox değilim," diye araya girdim. "Ben öyle bir şey demedim."

"Söylediğin şey, kadın arkadaşın olmadığı ama yine de benimle cinsel olarak ilgilenmediğinde ısrar ettiğin. Bu tam bir çelişki. Söylememe gerek yok ama burada ne olup bittiği konusunda kafam biraz karışık."

Gözleri benimkilere dikilmişti. "Şöhrete kapıldığımdan beri tanıdığım en gerçek insansın. Annenin erkek arkadaşıyla olanları itiraf edecek kadar bana güvendiğin o gecedan beri senin hakkında daha fazla şey bilmek istedim. Ama seni sorularla boğmak istemedim. Kendimi ince taksitlerle düzeltmeye çalışıyorum. Ve evet, belki de sen benim ilk kadın arkadaşımsın." Göz kırptı.

"Benimle ilgili hastalıklı bir merakın mı var?"

"Hastalıklı değil. Ama merak mı? Evet. Kesinlikle."

Bu denklemde meraklı olanın ben olmam gerekiyordu. Bu nasıl iki yönlü bir sokağa dönüşmüştü? Bilmiyordum ama Tristan'ın bana baktığı zaman hissettiklerini hiç kimse bana hissettirmemişti, sanki her zaman onun tüm ilgisine sahipmişim gibi. Davranışlarıyla benimle ilgilendiğini açıkça belli etmişti. Ayrıca, cinsel olarak istediği her kadına sahip olabilirdi, bu yüzden sadece çekicilikle ilgili olamazdı. Bu tür bir ilgiye alışık değildim. Ve ne kadar direnmek istesem de, bunun iyi hissettirdiğini söylemeliyim.

"Başka ne bilmek istiyorsun, Tristan?"

Kanepede kendini daha rahat hissetti. "En başından başla. Bana çocukluğundan bahset."

"Annemle babamın ben üç yaşındayken ayrılması dışında anlatacak pek bir şey yok. Kardeşim Max benden birkaç yaş büyük ve şu anda Oklahoma'da kız arkadaşıyla birlikte yaşıyor. Bu yüzden onu pek görmüyorum. Her neyse, ailem hiçbir zaman

evlendim. Ama babam ben çok küçükken bizi terk etti, onu hatırlamıyorum bile."

"Bugün nerede?"

"Muhtemelen hala Missouri'de bir yerlerde. Ama aslında emin değilim. Üzücü, değil mi?"

"Onun için, evet. Ne kaçırdığını bilmiyor."

"Umursadığını sanmıyorum..." Öfkeyle kıkırdadım. "Ve ne yazık ki artık benim de umurumda değil." Bir zamanlar gördüğüm bir rüyayı düşündüm. "Bir keresinde, on üç yaşlarındayken, babamın bir Paskalya sepeti ve canlı bir tavşanla kapıma geldiği canlı bir rüya görmüştüm. Sepet pembe çiçeklerle doluydu. Şakayıklar. Tavşan kocaman bir pembe şakayık yığınının içinde oturuyordu. Sarkık kulaklı, küçük, şirin, açık kahverengi bir tavşandı. Sepeti bana uzattı ve kaybettiğimiz zamanın bir kısmını telafi edip edemeyeceğini sordu. Ona bir cevap veremeden rüya sona erdi. Uyandığımı ve çok üzgün hissettiğimi hatırlıyorum - babam yüzünden değil, küçük tavşan gerçek olmadığı için. Şakayıklar da gerçek değildi. İşte o zaman ondan gerçekten vazgeçtiğimi anladım."

"Vay canına." Tristan başını salladı. "Bu çok ilginç. Biri seni bu kadar hayal kırıklığına uğrattığında, bir tavşan ve şakayıkların gölgesinde kalmaktan başka bir şeyi hak etmiyor."

"Evet," diye mırıldandım. "Aynen öyle."

"Yani sadece sen, kardeşin ve annen miydiniz?"

"Evet. Şey, biz ve onun birçok erkek arkadaşı. Her iki yılda bir erkek değiştirmesine o kadar alışmıştım ki neredeyse bunu bekler hale gelmiştim. Gerçi sonuncusunun nasıl bittiğini hepimiz biliyoruz..." Titredim. "İronik bir şekilde, ondan sonra ciddi biri olmadı."

"Bir daha hiç çıkmadı mı?"

"Bildiğim kadarıyla öyle bir şey yapmadı. En azından ciddi biri olmadı. Sanırım bu durum onu erkeklerden korkuttu."

"O adam... anneni bir günden fazla dövdü mü?"

"Evet. Aralarında en kötüsü oydu. Sanırım en iyisini sona sakladığını söyleyebiliriz." Başka tarafa baktım. "O yıllarda kendimi liseye o kadar kaptırmıştım ki bir süre görmezden geldim. Yine de onu onunla yalnız bıraktığım için kendimi suçlu hissettim. Ama onu sevdiğini iddia ediyordu. İşler kötüye gitmeye devam etti. Gerçekten paranoyaklaşmaya başladı, onu kendisini aldatmakla suçladı." Yumruklarımı sıktım. "Sonra eve geldiğimde onu boğarken buldum..." O kâbusu düşünerek ürperdim. "Hızlı hareket etmek zorundaydım." Nefesim titriyordu.

"Sorun yok." Kolunu uzattı. "Ayrıntılara girmek zorunda değilsin."

"Hikâyenin nasıl bittiğini biliyorsun zaten, değil mi?" Uzun bir nefes verdim.

Tristan başını salladı ve bir süre bana baktı. "Ondan sonra hayat nasıldı?"

"Çok fazla suçluluk duygusuyla yaşadım. Olanları hak etmiş olsa bile, benim yaptığım gibi bir şeyle yaşamak zor. Hayatımdaki pek çok iyi şeyi kendi kendime sabote etmeye başladım. Manzarada büyük bir değişikliğe ihtiyacım olduğunu biliyordum, bu yüzden Shady Hills'ten defolup gitmek benim görevim oldu."

"Ne tür bir kendini sabote etme?"

"O sırada bir erkek arkadaşım vardı." Sertçe yutkundum.

"Ona ne oldu?"

Gerçekten ben de mi buraya geliyorum? "Jacob benim her şeyimdi. Biz çıkmadan çok önce arkadaştık. Flört kısmı genel hikâyemizin küçük bir bölümüydü. Neredeyse tüm hayatımız boyunca arkadaştık aslında - çok küçük yaşlardan beri. Lisedeyken çıkmayı denedik. Onu asla incitmek istemedim ama annemin erkek arkadaşıyla yaşadığım olaydan sonra karanlık bir yere düştüm. Jacob'ı hak etmediğimi düşündüm. Sorunlarımla uğraşırken onu benimle uğraşmak zorunda bırakmamak istedim. Ayrıca şehirden ayrılmam gerektiğini de biliyordum ve o benden bir yaş küçüktü. Ben üniversiteye giderken onun son senesi kalmıştı.

Nevada." Başıımı salladım. "Ben de kendi iyiliği için onunla ilişkiimi bitirdim. Ben de bu kadar ciddi olmak için çok genç olduğumuzu düşündüm. Romantik bir ilişki içinde kalarak arkadaşlığımızı mahvetmek istemedim."

"Pişman mısın?"

"Sadece kalbini kırdığım kısım."

Tristan gözlerini kırptırdı. "Ona hala aşık değil misin?"

Sorusu göğsümü acıttı. Kesin olarak bildiğim bir şey varsa.
"Onu her zaman seveceğim."

"O şimdi nerede?"

Gözlerimi kapadım, acıyı uzaklaştırmaya çalıştım. "O öldü."

CHAPTER 12

TRISTAN

Kalbim parçalandı. İlişkilerini bitirdiği için mi bu çocuk kendini öldürmüştü? Birdenbire sosyal medyadaki o adamların fotoğrafları anlam kazandı - sonsuza dek özleyeceğini söylediği adam. Bu o olmalıydı.

"Nasıl öldü?"

"Araba kazası. Aptalca bir şekilde başka bir arabayla yarışmaya karar veren bu adamlarla birlikte bir arabanın arkasında gidiyordu. Bir ağaca çarpmışlar ve Jacob kurtulamamış."

Midem gerildi. "Çok özür dilerim."

"Telefon geldiğinde üniversitedeydim. Onunla hâlâ zaman zaman görüşüyorduk ama ayrıldığımızdan beri işler değişmişti. Ben okuldayken erkeklerle çıkmamı düşünmek istemiyordu. Ben de ona son senesinin tadını çıkarma özgürlüğünü vermek istedim. Böyle bir şeyin olabileceğini hiç hayal etmemiştim. Onunla aramı düzeltme şansımı elimden aldı."

Bu kız birkaç yıl içinde, bir insanın hayatı boyunca yaşaması gerekenden çok daha fazla acı çekmişti.

"Kendimi affetmeyi öğrenmem gerekiyor" diye ekledi.

"Kendini affetmek mi?" Gözlerimi kırptım. "Onun ölümüne sen sebep olmadın."

"Hayır, ama onun hayatının bir bölümünü acı verici hale getirdim. Keşke her şeyi geri alabilseydim. Ve elbette, hala Shady Hills'teki evimde olsaydım, hiç ayrılmamış olsaydım her şeyin nasıl sonuçlanacağını merak etmekten kendimi alamıyorum. O gece o arabada değil de benimle birlikte olabilirdi."

"Yine de böyle düşünemezsin. Tek bildiğiniz, o arabada onunla birlikte olabileceğiniz."

"Bazen keşke olsaydım diyorum."

Kaşlarımı çattım. "Böyle söyleme,
Emily." "Dürüstlüğümden
hoşlandığını sanıyordum."

"Biliyorum. Ama böyle düşünmeni istemiyorum. Ve eğer
buna gerçekten inanıyorsan, bakış açını değiştirmelisin."

Gözleri sulandı. "Jacob dürüst, iyi kalpli ve dünyada iyi
olan her şeyi temsil eden biriydi. Annemin erkek arkadaşıyla
olanlardan sonra, olayları farklı bir açıdan görmeme
yardımcı olmak için elinden gelen her şeyi yaptı. Ben de
ondan ayrılarak ona teşekkür ettim. Bunu başka türlü
açıklamak gerçekten zor."

"Sebepleriniz vardı. İyi, mantıklı nedenler. Ve sen çok
gençtin."

"Benden kurtulmaya ihtiyacı vardı. Benim de hiçbir
sorumluluğum olmadan üniversiteye gitmem gerekiyordu.
Büyümeye ihtiyacım vardı. O sahip olduğum tek erkek
arkadaşı. Ama yine de neredeyse hiçbir uyarı yapmadan
ilişkimizi bitirmemden daha iyisini hak ediyordu."

Başımı salladım. "Daha önce de konuştuğumuz gibi,
hayat hakkında anlamadığımız çok şey var - olayların neden
böyle olduğu, iyi insanların neden genç yaşta öldüğü
hakkında. Tek yapabileceğimiz elimizden gelenin en iyisini
yapmak. Ve Emily, seni çok uzun zamandır tanımıyorum
ama sana verilenlerle yapabileceğinin en iyisini yaptığını
biliyorum. Ve seninle gurur duyuyorum." Elini uzattım. "Seni
tanımak benim için bir onur."

"Elimden gelenin en iyisini yaptığımı hissetmek isterdim,"
diye itiraf etti elimi tutarken. "Aynaya baktığımda tek
gördüğüm insanları incitmiş biri."

"Algı derken bunu kastediyorum. Doğru terapiyi
aldığınızda, artık bu şekilde görmeyeceksiniz. Bunun
üstesinden tek başına gelmene gerek yok."

Derin bir nefes aldı ve elimi bıraktı. "Benim hayatım
kısaca böyle. Söyleyebileceğim fazla bir şey yok. Yıkık bir
çocukluk. Bir adamı öldürdüm. Tüm kalbimle sevdiğim bir
çocuğu kaybettim. O zamandan beri kendimi dışlanmış
hissettim ve hayatın içinde sürüklendim. Üniversiteden
mezun oldum ve bir şekilde

Chicago, dünyanın en ünlü rock yıldızlarından birine çiş pedi alıyor."

"Ben kendi adıma bunun için minnettarım." Gülümsedim ve o da bana karşılık verdi. Tanrı'ya şükür yine gülümsüyordu.

Uzun bir nefes verdi. "Benim hakkımda konuşmaktan bıktım, sorun olur mu?"

"Elbette. Ama bu kadar çok şey paylaştığınız için teşekkür ederim."

"Sana pazarlık ettiğinden çok daha fazlasını verdim."

"Ben her şeyi halledebilirim. Konuşmak istersen her zaman buradayım. Ciddiyim Emily. Gece ya da gündüz."

Başını salladı ve bir süre bana baktı. "Bana biraz çocukluğunuz."

"O kadar eskiyi hatırlayabileceğimden emin değilim."

Göz kırptım. "Çok yaşlısın." Güldü.

Bir kez daha, onu gülümsetebildiğim için kendimi ödüllendirdim. Doğrusu, büyürken ne kadar kolaylıklar yaşadığımı düşününce neredeyse kendimi suçlu hissediyordum.

"Güzel bir çocukluk geçirdim. Belli bir noktaya kadar oldukça normaldi. Bilirsiniz, klasik durum. Babam tüm spor takımlarımın koçluğunu yaparken, annem de okul kermesi için kurabiye yapardı - bu tür şeyler işte." Duraksadım, düşündüm. "Sonra on iki yaşımdayken her şey değişti. Annemle babam boşandı ve babam birkaç yıl sonra yeniden evlendi. Travmatik bir şey değildi ama bir şekilde dünyamı alt üst etti."

Başını salladı. "Tüm bunlara sahip olup sonra kaybetmeyi hayal edemiyorum. Bu, neyi kaçırdığını bilmemekten daha zor olabilir."

"O zamanlar berbattı. Ama her şey güzeldi. Sahip olduğum normallik için minnettarım. O ilk yıllara her zaman değer vereceğim."

"Evden ayrıldığında kaç yaşındaydın?"

"On altı yaşında Los Angeles'a taşındım. Hayatımda ne zaman zor bir şey olsa kendimi müziğe veririm. Çok küçük yaşlardan itibaren şarkı sözleri yazıyordum. Kendime nasıl çalınacağını öğrettim."

On üç yaşında gitar çalmaya başladım. Annemle babamın boşandığı zaman ironik bir şekilde benim için her şeyin başladığı zamandı. Sonunda bir menajer buldum. Ama o Kaliforniya'daydı ve beni orada istiyordu, bu yüzden taşındım."

"O yaşta evden uzaklaşmayı nasıl başardın?"

"Annem de benimle taşındı." "Ah, bunu bilmiyordum."

Kıkırdadım. "Annemle babam hâlâ evli olsalardı böyle bir şey olur muydu bilmiyorum. Babamın Iowa'da sağlam kökleri vardı ve öylece ayrılmayı kabul etmezdi."

"Ailen şimdi nerede?"

"İkisi de Spirit Lake'e, benim büyüdüğüm kasabaya geri döndüler. Kariyerim yükseldiğinde ve kendi başıma kalabilecek yaşa geldiğimde annem eve geri taşındı. Babamın yeni eşinden iki çocuğu daha oldu. Yani bir üvey kardeşim ve bir üvey kız kardeşim var."

"Onlarla yakın mısınız?"

"Keşke size evet diyebilseydim. Samimiyiz ama çok yakın değiliz. Bunun nedeni kısmen ben evden ayrıldığımda çok küçük olmaları. Onları gerçekten tanıma fırsatım olmadı. Onları tatillerde falan ziyaret ediyorum."

"Vay canına. Demek her şeyi geride bırakmışsın."

Her şeyi.

Ve o dönemde her şeyin bir adı vardı.

Cheyenne.

Onun düşünceleri zihnimi işgal etti. O zamanlar, geride bıraktığım tek önemli şey oydu, özleyeceğimi bildiğim tek şey.

Cheyenne kesinlikle başka bir günün hikâyesi olacaktı. Ama ilk aşklarıyla ilgili pişmanlıkları olan tek kişi Emily değildi.

CHAPTER 13

EMILY

Louis'de mola verdiğimiz sırada bir iş için dışarıdayken telefonum çaldı.

Arayanın evden arkadaşım Leah olduğunu görünce telefonu açtım.

"Dünyanın duyduğu hıçkırık..." ağzından çıkan ilk kelimeler oldu.

"Bunu nerede gördün?" Ben sordum.

"Şaka mı yapıyorsun? İnternetin her yerinde var."

Harika. O kadar meşguldüm ki son zamanlarda internete pek girmemiştim. Ama birinin bunu yakalayıp yayınladığını bilmeliydim.

"Seni sahneye çağırdığına inanamıyorum. Bu çok havalı."

"Aslında, keşke yapmasaydı."

"Bu adam beni sahneye çıkarmak şöyle dursun, yanımdan bile geçse ölürüm. Yani, ben o lanet saç kavanozuyla Stacia değilim, ama Tanrım..."

"Konu ona gelince yıldızlara vurulmuyorum." Sadece biraz takıntılıyım. Boğazımı temizledim. "Tristan ve ben aslında birbirimizi tanımaya başladık."

"Ciddi misin sen? Sanırım grupla çok fazla iletişimin olmadığını düşünmüştüm. Benden saklıyordun."

Konuya girmek istemediğim için olayları küçümsedim. "Anlatacak pek bir şey yok. İşimin doğası gereği zaman zaman onunla etkileşim halindeyim. Biraz konuştuk. Hepsi bu kadar."

Biraz konuştuk. Samimi sohbetlerimiz oldu, ona sırlarımın çoğunu anlattım ve onun içimi görebildiğini hissettim.

Ruhum. Biraz konuştuk, evet.

"Ne hakkında konuştunuz?"

"Her türlü şey. Hayat. Onun kadar şöhretli birinin olabileceğini düşündüğünüz kadar egoist değil. Ünlü olduğu için ona asla farklı davranmadığım için beni takdir ettiğini söyledi."

"Bu çok iyi. Onun bir pislik olduğunu öğrenmek hayal kırıklığı yaratırdı."

"Kesinlikle değil."

"Peki ya diğer çocuklar? Atticus ve Ronan çok seksi. Yemin ederim, üçü bir arada..."

"Onları pek tanımıyorum. Atticus ve Ronan vahşi olanlar. Tristan'dan daha çok parti yapmayı seviyorlar. Çok çalışırlar ama daha çok oynarlar."

"Tristan'dan biraz daha gençler, değil mi?"

"Evet. Tristan neredeyse otuz sekiz yaşında. Atticus ve Ronan ise sanırım otuzlu yaşlarının başındalar."

"Peki ya diğer adam?"

"Klavyeci mi? O Melvin. İyi biri ama yakın çevrelerinin bir parçası değil. Anders orijinal olan ama rehabilitasyonda ve ne zaman döneceğini bilmiyorlar."

"Bir sürü kız bulmuş olmalılar, ha?"

"Öyle," diye kabul ettim, midemdeki düğümü görmezden gelerek. "Onları suçladığımı söyleyemem. Onların yerinde olsam tehlikeli olurum."

Eğer bir sikim olsaydı," diye şaka yaptı. "Hepimizin olmaz mıydı?" Kıkırdadım.

"Sen şehirdeyken seni görme fırsatı bulamayacağım için üzgünüm," dedi. "Sen Shady Hills'teyken benim Chase'i ziyaret edeceğime inanamıyorum."

Leah yakın zamanda eyalet dışından bir adamla tanışmıştı. Ama ben şehirdeyken onun evde olmaması da işe yaradı. Daha çok annemle vakit geçirmek istediğimden onunla takılmak için fazla zamanım olmayacaktı.

"Endişelenme. Chase ile geçirdiğin zamanın tadını çıkar." Durakladım. "Her neyse, koşmam gerek. Arenaya gitmeliyim."

"Bekle, telefonu kapatmadan önce. Hıçkırık videosunu sosyal medyada yayınlamamın ve arkadaşım olduğunu söylememin bir sakıncası var mı?"

Gözlerimi devirdim. "Devam et."

Leah kıkırdadı. "Bu benim on beş saniyelik şöhretim olacak." "Yardımcı olduğuma sevindim."

Chicago'daki son konserinde daha iyi vokal yapmasına rağmen, Tristan iyi bir gece geçirmediğinde fark ettiğim törpülenme bu akşamki St. Louis performansında geri geldi. Bu beni onun adına üzdü, özellikle de gün boyunca sesini dinlendirerek bir köşeyi döndüğünü düşündüğü için. Yarın akşam burada ikinci bir gösteri planlanmıştı, yani bu sefer dinlenmek için tam bir günü bile olmayacaktı.

Bu geceki gösteriden sonra Tristan'ı görmedim çünkü gösteri bitmeden anneme gitmek için oradan ayrıldım. Memleketim St. Louis'e bir saat uzaklıkta olduğu için ekipten ayrılmak ve geceyi evde geçirmek için özel izin almıştım. Yarın da izinliydim ama yarın akşamki ikinci St. Louis gösterisinden sonra otobüse binmek ve bir sonraki şehre gitmek için herkese yeniden katılmam gerekecekti. Bu annemi görmek için tek şansımı ve izin için çok minnettardım.

Araba beni annemin evinin önüne bıraktığında derin bir nefes aldım. Buraya gelmek her zaman duygu karmaşası yaratırdı. Bir sürü güzel anı ama bir o kadar da kötü anı.

Eve girip çantamı bıraktığımda beni güveçte pişen tavuğun kokusu karşıladı.

Annem koşarak geldi. "Başardın!"

Uzun bir kucaklaşmanın ardından tur hayatının kısa bir özetini yaptıktan sonra ona mutfakta katıldım. Birlikte onun başlattığı tavuk enchiladaları hazırladık.

"Güzel kızımın burada olduğuna inanamıyorum."

"Bunun işe yaramasına çok sevindim," dedim ona biraz peynir rendelerken.

"Jean teyzen bana hıçkırığın videoyu gönderdi."

Bir an için parçalamayı bıraktım. "Görünüşe göre tüm dünya bunu gördü."

"Bu seni korkutmuyor gibi görünüyor." Kıkırdadı.

"Artık hiçbir şey beni korkutmuyor, anne."

Bana sempatik bir bakış fırlattı, ne demek istediğimi anlamış gibiydi. "Lütfen bana mutlu olduğunu söyle."

Mutluluk biraz abartılıydı. Ama son zamanlarda her şey daha iyiydi. "Sonsuza kadar sürecekmış gibi hissettiren bir dönemden sonra ilk kez memnunum. Bu pozisyon bana düşünmek için çok az zaman bırakıyor, görünüşe göre tam da ihtiyacım olan şey bu."

Başını salladı. "Bunu kabul etmene çok sevindim. Düşünmek için çok fazla zaman iyi değil."

"Bu kadar geç geldiğim için özür dilerim. Ama en azından sabah aceleyle çıkmam gerekmiyor. Bugün izinliyim ve sen yarın akşam işe gidene kadar takılabileceğim."

Birlikte oturup enchiladaları paylaşırken sohbet etmeye devam ettik ve temizlendikten sonra eski odama gittim. Jacob'ın yıllar önce bana verdiği bir bilezik masanın üzerinde duruyordu. Ağlamak istemem için tek gereken buydu. Buraya geri dönmek ilk başta hep bir alışma süreciydi. Her köşede bir sürü anı.

Telefonum çaldı ve düşüncelerimi böldü.

Cevap verdiğimde adrenalin patlaması yaşadım. "Neler oluyor, Tristan?"

"Bu tamamen geri tepti." İnledi. "Ne geri tepti?"

"Bu gece şovdan sonra o kadar beyinsizdim ki annenin evine gideceğini söylediğini unuttum. Odama Bengay sipariş ettim ve Mario'ya teslim ettirdiler. Tam bir oyunbozanlıktı ve amacını tamamen boşa çıkardı. Benden pek memnun kalmadı."

Bir kahkaha patlattım. "Rapor için teşekkürler. Bu gece buna ihtiyacım vardı. Ama sen bir aptalsın, Tristan. Haklısın. Bu

ne elde edersen."

"Aile zamanınızı böldüğüm için özür dilerim. Sadece... sesini duymak istedim. Geç olduğunu biliyorum, ama ben bencil bir hıyarım, bu yüzden..."

"Sorun değil. Zaten uyumuyordum."

"Annenle güzel bir gece geçirdin mi?"

"Evet. En sevdiğim ençiladaları yaptık ve ona turne hakkında her şeyi anlattım. Aslında artık sizin bir hayranınız. İşi aldığımı öğrendiğimde müziğinizi dinlemeye başladı."

"Bana bir iyilik yap ve seni benim için yarattığı için ona teşekkür et, tamam mı?"

Gülümsemekten yanaklarım acıdı ama hattın diğer ucundaki kalıcı sessizlik sağır ediciydi. "Sen iyi misin?" diye sordum.

İç çekti. "Bunu seni bu kadar geç aradığım için mi soruyorsun, yoksa bu gece sesimin farklı olduğunu fark ettiğin için mi?"

"İkisi de, sanırım."

"Dürüst olmak gerekirse iyi değilim. Keşke yarın akşamki gösteriyi iptal edebilseydim. Daha önce hiçbir gösteriyi iptal etmedim, Emily. Bir kere bile."

"Böyle bir seçenek var mı?"

"Binlerce insanı kızdıracak ciddi yansımalar olmadan olmaz."

"Hasta olursan ne olur?"

"İptal ederdim ve herkes bununla uğraşmak zorunda kalırdı."

"Gerçekten daha önce hiç bir performansını iptal etmedin mi? Tüm kariyerin boyunca?"

"Asla."

"Peki, o zaman zamanın geldiğini söyleyebilirim. Bence Doug'a her şey hakkında gerçeği anlatmalısın. Ona sesini dinlendirmek için bir güne ihtiyacın olduğunu söyle."

"Bilmiyorum." Uzun bir duraksamadan sonra, "Belki de haklısın. Belki de yapmam gerekiyordur."

"Telefonu kapat ve hemen gidip onunla konuş," diye ısrar ettim.

"Seninle telefonu kapatmaya henüz hazır değilim."

"Git ona bir gece izin istediğini söyle, sonra beni ara. Ben burada olacağım."

"Pekala. Yapacağım." İç çekti. "Teşekkür ederim, Emily."

"Elbette."

Telefonu kapattıktan sonra zaman ilerledi. Onun için endişeleniyordum. Tek bir gece izin bir şeydi, ama ya daha fazlasına ihtiyacı varsa? Ya insanlar neden iptal ettiğini anlarsa? Basın acımasız olabilirdi. Bunda utanılacak bir şey yoktu elbette ama Tristan'ı bu olayın duyulmasının onu mahvedeceğini bilecek kadar iyi tanıyordum. Ve şu anda yıkılmış hissetmem, Tristan'ın benim için ne kadar önemli olduğunu gösteriyordu. Bu korkutucuydu.

Neredeyse bir saat geçti. Sonunda telefonum çaldığında saat neredeyse sabahın biriydi.

Telefonu ben açtım. "Hey, ne oldu?"

"Ben yaptım. Doug'a her şeyi anlattım," dedi Tristan. "Sesimi dinlendirebilmem için yarını iptal etmemizi kabul etti." Telefonda iç geçirdi. "En azından buradaki ikinci gösteri ve bir tanesini içeri alabildik. Yine de bu yarın akşam için bilet alan insanları tatmin etmeyecek."

"Onlara hiçbir şey borçlu değilsin, Tristan."

"Bu gece uyuyamayacağım. Tavana bakıp kararımı sorgulayacağım."

"Doug'a söylediğinden beri çocuklardan haber aldın mı?"

"Hâlâ dışarıda parti yapıyorlar. Yakında öğrenirler. Dürüst olmak gerekirse, keşke bunu yaptıklarında burada olmak zorunda olmasaydım."

Bana ne olduğunu bilmiyordum ama söylemem gereken doğru şey buymuş gibi geldi. "Neden buraya gelmiyorsun?"

"Annenin evine mi?"

"Evet. Bu gece ve yarın burada dinlenebilirsin, herkesten uzakta. Yarın gece otobüse geri döneceğiz."

"Annenle geçirdiğin zamanı bölmek istemem."

"Şaka mı yapıyorsun? Seninle tanışmak için ölür. Şu anda uyuyor elbette ama sabah her şeyi açıklayabiliriz. Ya da sen sessiz olacağın için ben açıklarım. Ciddiyim. Buraya gelirsen konuşamazsın. Sesini dinlendirmen gerek."

"Peki, hanımefendi. Siz ne dersiniz." "Geliyor musun?"

"Ceketimi giydim bile." "Buraya nasıl geleceksin?" "Bir araba çağıracağım."

"Senin adınla mı?"

"Tabii ki hayır. Gizli kalmak istediğimde Stephen'ın hesabını kullanıyorum. Gözlüğümü ve kapüşonumu takacağım. İyi olacağım."

Ona adresimi verdikten sonra telefonu kapattık ve kafamı kontrol ettirmem gerekip gerekmediğini merak ettim. Annemin kesinlikle yanlış bir fikre kapılması bir yana, niyetimin ne olduğundan bile emin değildim. Mesele sadece Tristan'a büyük bir aşk beslemem değildi. Ona çok değer veriyordum. Tek istediğim onu korumaktı - sadece dünyadan değil, kendi acımasız yargılarından da.

Evin önüne yanaşan bir arabanın parlak ışıklarını görene kadar pencerenin yanında bekledim. Arabanın kapısı çarparak kapandı ve ardından siyah giyimli bir adamın karanlık gölgesi eve yaklaştı. Attığı her adımda kalbim daha hızlı atıyordu.

CHAPTER 14

TRISTAN

Ben daha kapıya varmadan Emily kapıyı açtı. Orada dururken çok güzel görünüyordu. Beni karşılamak için dışarı çıktığında uzun kahverengi saçları rüzgârda dalgalanıyordu. Şu anda neyin uygun olduğu umurumda bile değildi; kollarımı ona doladım ve sarıldım, nefes vermemle birlikte tüm gerginliğimin gitmesine izin verdim.

"Teşekkür ederim," dedim, sanki oksijenimmiş gibi çiçekli kokusunu uzun uzun içime çekerek. "Her şeyden uzakta olmanın ne kadar güzel olduğunu tahmin bile edemezsin."

Sıcak vücudu rahatlık ve elektriğin sarhoş edici bir karışımıydı. Kalbi göğsümde atarken bana mükemmel bir şekilde uyum sağladı. Kendimi alışık olmadığım bir şekilde güvende hissediyordum. Şimdiden burası asla ayrılmak istemediğim bir yerdi.

Geri çekildi ve beni içeri götürdü. "Unutma. Konuşamazsın."

"En azından fısıldayabilir miyim?" "Sadece mecbur kalırsan."

Emily'nin annesinin evi küçük ama ev gibiydi. Girişte, yan tarafta bir vestiyer vardı. Oturma odasında çok sayıda pencere ve birkaç bitki vardı. Emily'nin duvarda asılı bir fotoğrafını hemen fark ettim. On üç yaşından büyük olamazdı. Dişlerinin arasında hâlâ aynı küçük boşluk vardı ama o resimdeki gülümsemesi şimdikinden farklıydı; daha içten, daha az tereddütlüydü. O fotoğraf çekildiğinde gülümsemesini karartan şeyler henüz gelmemişti.

Emily mutfığa doğru ilerledi ve beni oturma odasının ortasında bıraktı.

"Nereye gidiyorsun?" Ben sordum.

"Sana limonlu ve ballı bir çay yapacağım.
Sesine iyi gelecektir."

Buna itiraz edemezdım. "Teşekkür ederim. Bu çok tatlı."

Burada olmak cennet gibiydi. Hayatım otel odaları, tur otobüsleri ve Los Angeles'taki geniş ama boş malikanem arasında bölünmüştü. Gerçek, yaşanmış, sıcak bir evde zaman geçirmek

bir ikramdı.

Kanepeye uzandım ve vücudumun minderlere gömölmesini takdir ettim. Sessizliği takdir ediyordum. Burada kendimi inanılmaz derecede güvende hissediyordum, tüm sıkıntılarımdan uzakta.

Birkaç dakika sonra Emily bana dumanı tüten bir fincan sıcak çay getirdi. Önümdeki sehpanın üzerine koydu ve limon kokusunu alabildim.

"Teşekkür ederim. Bu muameleyi hak etmiyorum." Üfledikten sonra bir yudum aldım, su boğazımı yakmadan rahatlatacak kadar sıcaktı. Ona baktığımda, sık sık yaptığı gibi, bana baktığını fark ettim. abucak arkasını döndü. Onu iş üstünde yakalamak hoşuma gidiyordu ama bu beni her zaman ne düşündüğünü, beni çekici bulduğu için mi yoksa başka bir şey düşündüğü için mi baktığını merak etmeye itiyordu.

Etrafıma bakındım. "Bu evi seviyorum. Bana kendi çocukluğumu hatırlatıyor."

"Küçük ama çok karakterli bir ev, gerçi annem burada olduğunuzu bilseydi ve elektrik süpürgesini çekmemiş olsaydı şu anda ıldırırdı."

Sanki tek yapmak istediğim Emily'nin yeşil gözlerine bakmakken tozu fark edebilirmişim gibi. "Burada kimsenin nefesini ensemde hissetmeden rahatlayabilmenin ne kadar önemli olduğunu bilemezsin."

Başını salladı. "Saklanacak bir yere ihtiyacın olduğunu hissettim." "Haklıymışsın."

"Bunu sana vermek için tek fırsatım buydu."

ayımı sehpanın üzerine koydum. "Bir keresinde kurtarıcı kompleksin olduğunu söylemiştin. Şu anda beni kurtarmaya mı çalışıyorsun?"

Çünkü işe yarıyor."

"Kurtarılmanıza gerek yok. Sadece mükemmel olmadığınızı anlamanız gerekiyor. Ve bu sorun değil. Hayatında çoğu insanın başaramayacağı kadar çok şey başardın. Biraz lütuf ve biraz huzuru hak ediyorsun."

"Son zamanlarda benim huzurum sensin, Emily. Turda olduğunu bildiğim için kendimi daha huzurlu hissediyorum. Uzun zamandır ilk kez her gün birini görmeyi, beni yargılamayacak, ünlü olmamı umursamayan biriyle konuşmayı dört gözle bekliyorum. Etrafımdaki her şey cehenneme dönmüş durumda ama yine de her günü daha önce hiç bu kadar iple çekmemiştim."

Bakışları yere kaydı ve dürüstlüğümlü fazla abartmadığımı umdum. Konuyu değiştirmek için çaresizce etrafıma bakındım. "Her şeyimi kaybettiğimde, belki kendime böyle bir yer bulabilirim. L.A.'deki evimden daha ev gibi ve rahat."

"McDonald's planlarınızla iyi gider."

Homurdandım. "Yakınlarda bir tane var mı? Seni oraya götürürdüm ama kapanış saati çoktan geçti, değil mi? Bu amacımıza ters düşer."

"Hiçbir şey kaybetmeyeceksin, Tristan. Senin en kötü halin bile çoğu müzisyenin en iyi halinden daha iyi."

Gülümsedim. "Ronan da aynı şeyi söylüyor." "O bilge biri."

"Ya öyle ya da çok ot içiyor." Güldüm. "Her neyse, ikinizi de yanımda tutmama şaşmamalı. Egom için iyi." Gözlerimi kıstım. "Müziğimizi bile sevmediğini sanıyordum. Neler oluyor orada? Sana mı öyle geliyor?"

"Beğenmediğimden değil. Sadece aşına değildim. Ama şimdi dinlediğime göre gerçek bir hayranıyım. Yine de yüzünüzü vücuduma dövme yaptıracak ya da saçınızdan bir kavanoz saklayacak türden bir hayran değilim."

"Ne diyeyim?"

Başını iki yana salladı. "Bilmek istemezsin."

"Sanırım haklısın." Kanepede yer değiştirdim. "Peki, bana özellikle müziğimizin nesini sevdiğini söyle."

Emily hiç tereddüt etmedi. "Tek bir şey olmamasını seviyorum. Hard rock ile alternatif öğelerin ve biraz da popun bir karışımı."

"Başka ne var?" Bu akşam gerçekten utanmazsın, Tristan.

"Her kelimeyi yoğunlukla ve duyguyla söylüyorsunuz. Ronan'ın bası ve Atticus'un davuldaki zaman tutuculuğuyula birlikte harika bir eşzamanlılık var. Bu, üçünüz arasındaki ilişkinin bir yansıması."

"Başka bir şey var mı?" Gururla gülümseyerek sordum.

"Evet. Lirik olarak şarkılarınız basit değıl. Her biri iyi düşünölmüş ve gerçek bir kırılğanlık var. Bu yüzden bu kadar çok insan sizi seviyor. Çünkü sizinle bağ kurabiliyorlar."

"şu anda egomu okşuyor olman umurumda değıl. Bu çok güzeldi. Teşekkür ederim."

Bunun için seni öpebilirim.

Onu öpmek
istedim. Ama
yapamazdım.

Bunun yerine çayımdan bir yudum aldım ve bir an için gözlerimi kapattım. İkimizin de biraz uyuması gerekiyordu ama ben Emily'ye iyi geceler demeye hazır değıldim.

"Yorgun musun?" diye sordum.

"Olmalıyım, ama değılim."

"Ben de öyle. Ama yatağı gitmen gerekiyorsa söyle."

Ayağını yere vurana kadar bir süre konuştuk.

"Bu kadar sohbet yeter. Sesini dinlendirmen gerek." Emily ayağı kalktı ve bir battaniye ve yastıkla geri dönmeden önce küçük bir koridorda kayboldu.

"Sence kanepeler yeterince rahat mı?" diye sordu.

"Bu mükemmel." Sırf burada olmak için bir kayanın üzerinde bile uyuyabilirdim. "Fazladan yatak odamız yok.

Annem

kardeşimin odasını ofisine ve dikiş odasına dönüştürdükten sonra

taşındı."

"Kanepe gayet iyi."

"O zaman sabah görüşürüz," dedi.

Birden ayağa kalktım. "Bekle, ya annen uyanır ve beni burada bulursa?"

"Alarmımı kurarım, böylece o n d a n önce uyanırım. Zaten genelde geç saatlere kadar uyur."

Ünlü son sözler.

Çünkü ertesi sabah bir çığlıkla uyandım.

CHAPTER 15

TRISTAN

Kanepeden fırladığımda kalbim hızla çarpıyordu. "Özür dilerim! Açıklayabilirim. Ben-"

Gözlerini kısmıştı. "Bekle, kim olduğunu biliyorum. Ben sadece
-"

Emily saçları karmakarışık bir halde yatak odasından koşarak çıktı. "Anne! Özür dilerim. Senden önce kalkacaktım. Bu Tristan Daltrey."

"Tanrım, Emily. Onun kim olduğunu biliyorum." Elini göğsüne götürdü. "Ama... neden bana onun geleceğini söylemedin?"

"Sen uyuyana kadar bilmiyordum."

Bir sürü kelime kusmadan önce boğazımı temizledim. "Kızınız dün gece bana güvenli bir sığınak sağlayacak kadar nazikti. Son zamanlarda sesimle ilgili bazı sorunlar yaşadım ve bu gece olması gereken gösteriyi iptal etmek zorunda kaldım. Kimseyle yüzleşmek ve onların sorularıyla uğraşmak istemedim, o yüzden buraya gelmemi önerdi. Emily bana gerçekten neler olduğunu bilen birkaç kişiden biri."

"Anlıyorum. Sorun yaşadığınızı duyduğuma üzüldüm. Ve şey..." Sinirli bir şekilde güldü. "Bu kadar şaşırdığım için özür dilerim. Hoş geldiniz."

Elimi göğsümün üzerine koydum. "Seni korkuttuğum için üzgün olan benim." Kahretsin, kalbim hâlâ çarpıyordu.

"Endişelenme." Gülümsedi ve elini uzattı. "Ben Terry."

"Seninle tanışmak bir zevk, Terry." Elini tuttum, avcı gibi görünmek yerine masum görünmeye çalıştım.

Muhtemelen öyle olduğumu düşündüm. Kendimi kız arkadaşının odasında pantolonu inik yakalanmış bir lise öğrencisi gibi hissediyordum. Ya da benim yaşımda, belki de lise öğretmenini.

"Tristan'ın bugün sesini dinlendirmesi gerekiyor anne. Bu yüzden onunla fazla konuşmamalıyız."

"Fısıldayabilirim..." Dedim ki.

Terry alkışladı onu eller birlikte. "Bırakın Ben Herkese kahvaltı hazırlayalım. Krep kulağa hoş geliyor mu?"

"Kulağa harika geliyor," dedim. "Sağ ol anne. Bu harika olur."

Bu muameleyi hak etmediğimi hissediyordum. Özellikle de Emily hakkındaki düşüncelerim hiç de saf değilken. Eğer annesi bilseydi, bana krep yapmak yerine kapı dışarı ederdi.

Terry mutfağa girip gözden kaybolduktan sonra Emily'nin yanına gittim. "Kendimi kötü hissediyorum. Alarmına ne oldu?"

"Beni birkaç dakika farkla geçti. İnan bana, burada olman onun için sorun değil."

Elimi saçlarımın arasında gezdirdim. "Nasıl olabileceği hakkında hiçbir fikrim yok."

"Hayatımın yarısını onun getirdiği yabancı erkeklerle uyanarak geçirdim. İlk kez bu iyiliğe karşılık verme şerefine nail oldum."

Bu biraz berbat görünüyordu. "Kendi yaşına seninkinden daha yakın bir adamın oturma odanızdaki kanepede kamp yapmasından nasıl hoşnut olabilir, emin değilim. Onun yerinde olsam şüphelenirdim."

Endişemi görmezden gelerek işaret parmağını ağzıma koydu. "Konuşmak yok."

O parmağı ısırmadığım için şanslı. Isırmak istedim. "Çok patronluk taslıyorsun." Gözlerim bir an onunkilerde oyalandıktan sonra dudaklarına kaydı.

Emily mutfağa doğru döndü, ben de onu takip ettim. Bu sabah ikinci bir deri gibi üzerine yapışan siyah yoga pantolonunun içinde kıcı çok güzel görünüyordu. Annesiyle tekrar yüzleşmek zorunda kalmadan önce ereksiyon olmamak için kendimi zor tuttum. Ama lanet olsun. Annesi

Saçlarını at kuyruğu şeklinde toplamış, ince boynunu ve çıkık kulaklarını ortaya çıkarmıştı. Görünüşe göre, annesinin yakınında olmak, bu kız için içimdeki acıyı dindirmek için hiçbir şey yapmadı.

Demlenmiş kahvenin kokusu cennet gibiydi. Emily'nin annesi bir sürü krep yaptı ve masaya büyük bir yığın koydu. Uzun zamandır yediğim en güzel kahvaltılardan biriydi. Tadı özgürlük gibiydi. Küçük kasaba cenneti gibi. Bu bana evimi hatırlattı.

Ne zaman konuşmak için ağzımı açsam Emily bana bir talim çavuşu gibi ters ters bakıyordu. Ama bu kadar misafirperver olduktan sonra annesiyle sohbet etmemek kabalık gibi geliyordu.

Emily'ye döndüm. "Birkaç dakika fısıldayabilir miyim lütfen?"

Omuz silkti.

"Kızının bizimle birlikte turnede olmasının ne kadar güzel olduğunu anlatamam Terry. O vicdanlı, çalışkan ve dürüst olmak gerekirse temiz bir nefes."

Terry gururla Emily'ye gülümsedi. "Bu deneyimi yaşadığı için ona minnettarım. Hayatı hiç de kolay olmadı." Annesi dudaklarını büzdü ve başka bir şey söylemeden durdu.

"Bana bazı şeyler anlattı..." Emily'ye bakarken ne kadarını açıklayacağımdan emin olmadığımı söyledim.

Emily, "Ona Henry'den söz ettim," diye açıkladı.

Henry Acadia. Annesini savunurken öldürdüğü adam. Onun adını asla unutmam.

Annesinin gözleri büyüdü. "Sen yaptın..." Nefes verdi. "Şaşırdım. Olanları kimseye anlatmıyorsun."

Emily bana doğru baktı. "Tristan'la ilk tanıştığımda onda bir şeyler vardı. Ona güvenebileceğimi hissettim."

Bunu duymak içimi burktu. Bana güvenmesi beni duygulandırdı, ama yine de güvenmeli miydi?

"Asla kimseye söylemem," dedim Terry'ye. "Emily'ye grubumuzun terapistine gitmesini önerdim aslında. Kendisi gerçekten harikadır. Yaşadığı travma konusunda ona yardımcı olabileceğini düşünüyorum."

Terry başını salladı. "Yıllardır ona bunu yapması gerektiğini söylüyorum. Belki beni dinlemeden önce seni dinler." Bir an için kahve fincanına baktı. "Emily'nin çocukluğuyla ilgili keşke geri alabilsem dediğim çok şey var. Ona çok şey borçluyum. Ona hayatımı borçluyum. Sadece mutlu olmasını ve yapmayı sevdiği bir şey bulmasını istiyorum. Belki de iyi bir eş bulmasını. Yeter ki o mutlu olsun. Bunu onun için gerçekleştirememek beni öldürüyor." Kızına doğru uzandı. "O dünyayı hak ediyor."

"Aynı fikirdeyim," dedim.

Terry gülümseyerek ortamı yumuşattı. "Tristan Daltrey'in mutfağında oturduğuna hâlâ inanamıyorum."

Yüzümün yandığını hissettim. Annesinin benden hoşlanmasını gerçekten istiyordum. Çünkü ben Emily'den hoşlanıyordum. Ama bir kez daha kendime Emily ile uğraşmanın bir seçenek olmadığını hatırlattım. O istikrarı hak ediyordu ve bu benim ona verebileceğim bir şey değildi.

Ayağa kalktım ve tabağımı bulaşık makinesine götürdüm, sonra Emily'ninkini almak için geri döndüm. "Anne-kız zamanınızı bölmek istemem. Güzel bir bahçeniz olduğunu gördüm. Güzel bir güne benziyor ve yanımda bir not defteri getirdim. Arka tarafa gidip birkaç şarkı sözü yazacağım." Emily'ye baktım. "Konuşmayı içermediği için onayladığına inanıyorum?"

Sırıtarak başını salladı. "Bugün konuşma sınırını çoktan aştın."

O öğleden sonra Emily ve annesi birlikte tırnaklarını yaptırmaya gittiler.

Onlar yokken zihnimi boşaltmak için bahçede oturdum, ne yazık ki bugün kendimi yaratıcı hissetmiyordum. Çok fazla şarkı sözü yazamadım ama yine de huzur içinde oturmak güzeldi, gelen telefonları ve mesajları görmezden geldim.

Çocuklar. Bu gece otobüse döndüğümde onlara büyük bir açıklama borçlu olacaktım ama bu zihinsel molaya ihtiyacım vardı ve bu da telefonumu sessize alıp tüm bildirimleri susturmak anlamına geliyordu. Fişi çekmenin ruh için ne kadar sağlıklı olduğunu hiç fark etmemiştim. Telefonumdan uzak kaldığım her saniye stresimin eriyip gittiğini hissettim.

Daha sonra Emily döndüğünde içeride, oturma odasındaki kanepede oturuyordum. Yalnız olduğunu görünce şaşırdım.

"Hey." Ayağa kalktım. "Annen nerede?" "Doğruca işine gitmesi gerekti." "Nerede çalışıyor?"

"Yerel bir lokantada akşam vardiyasında çalışıyor, üçten on bire kadar. Bu gece izin alamadı."

"Ah, anlıyorum."

"Yine de birkaç saatimiz var. Aç mısın?" "Evet." Başımı salladım. "Yemek yiyebilirim."

Emily ve ben sonunda yemek siparişi verdik ve arka güvertede rahatlatıcı bir yemek yedik. Yemek yedikten sonra içeri girdik ve oturma odasında takıldık. Tura dönmek için bir araba çağırmamız gerekmeden önce yaklaşık bir saatimiz vardı.

"Eminim annen bugün sana üçüncü dereceden dayak atmıştır," dedim, sesimin rahat çıkmasını umarak.

"Sana bunu düşündüren ne?"

"Benimle takılarak ne halt ettiğini sormuş olmalı..."

Emily omuz silkti. "Kızmadı ama aramızda bir şey olup olmadığını merak etti."

Nabzım hızlanmaya başladı. "Ona olmadığını söyledin mi?" "Söyledim." Gözlerimin içine baktı. "Gerçek bu, değil mi?"

"Doğru." Ama saniyeler geçtikçe itiraf etme isteğime yenik düştüm. "Sana karşı bir konuda dürüst olmam gerekiyor."

Koltuğunda kıpırdandı. "Tamam..."

"Bu sabah annenize bana güvendiğinizi söylediğinizde bunun anlamı çok büyüktü. Ama bana tam olarak güvenilmemeli. Çünkü sana yalan söylüyordum."

Yüzünde bir endişe ifadesi belirdi. "Ne hakkında?"

"Geçmişte senden bu şekilde hoşlanmadığımı söylediğimde yalan söyledim." Titrek bir nefes verdim. "Senden her şekilde hoşlanıyorum. Hoşlanmamam gereken yönlerini bile. Ama seninle herhangi bir sınırı aşmaya niyetim yok ve buna niyetim de yok. Zaten bildiğin gibi, ben çok daha yaşlıyım ve yaşam tarzım senin için tamamen yanlış. Yani, temel olarak... niyetim saf, ama arzularım değil. Sadece bilmen gerektiğini düşündüm. Belki bana o kadar güvenmezsin."

Sertçe yutkundu, gözleri dudaklarıma kaydı. "Kendine güveniyormuşsun gibi gelmiyor..."

"Artık senin yanında kendime tam olarak güvenmiyorum. Özellikle de bazen bana şu anda baktığın gibi baktığında..."

Titrek bir nefes aldı. "Hiç benim kadar genç biriyle birlikte olmadın mı?"

"Ben öyle bir şey demedim. Ama sen tek gecelik bir kız değilsin. Senden hoşlanıyorum, uzun zamandır kimseden hoşlanmadığım kadar. Kalbini karıştırmak istemiyorum. Senin gibi bir kızın yuva kurmak için iyi birine ihtiyacı var, sürekli yollarda olan ve güvenliği olmadan hiçbir yere gidemeyen bencil bir müzisyene değil. Senin için bunu istemiyorum. Daha iyisini istiyorum."

Emily burnunu yukarı çevirdi. "Şanslısın ki seninle romantik olarak ilgilenmiyorum." Yüzü pancar gibi kızarmıştı. Yalan mı söylüyordu yoksa onu gerçekten rahatsız mı etmiştim anlayamadım.

"Güzel." Başımı salladım. "Akıllı kız," diye ekledim, zar zor duyuluyordu. Sessizce otururken gözlerim onunkilerden hiç ayrılmadı, tek ses kaloriferin yumuşak uğultusuydu. Hava elektrikle yüklenmiş gibiydi, her an ve her nefes daha da güçleniyordu. Bana olan sözde ilgisizliğini alkışlamama rağmen, şu anda onun dudaklarını tatmaktan başka bir şey istemiyordum. Sanki az önce söylediğim hiçbir şeyin önemi yokmuş gibiydi. Çünkü eğer benimle ilgilenseydi ve isteseydi, onu ölesiyeye öpebilirdim.

Emily bana doğru yaklaştı, dizlerimiz birbirine değiyordu. Vücudunun sıcaklığını ve çiçek kokusunu daha iyi fark ettiğimde aletim sertleşti. Hala bir şekilde eğilip ağzıma almaktan kaçınmayı başarıyordum ama Emily benimle ilgilenmediğini söylemiş olsa da gözlerindeki bakış farklı bir mesaj gönderiyordu.

Yine de umutlu yorumuma rağmen, bana kelimelerle söylediklerine saygı duymam gerekiyordu. Aslında bunun doğru olmasını, benimle arkadaşlıktan öte bir ilgisi olmamasını umuyordum. Bu ikilemimi çok daha kolay hale getirirdi.

"Belki de geri dönmeliyiz," dedi sonunda boğazını temizledikten sonra. "Hâlâ çocuklarla konuşman gerekiyor. Onlardan sonsuza kadar kaçamazsın, biliyorsun değil mi?"

"Tamam." Uzun bir nefes aldım. "Evet."

En son istediğim şey ayrılmaktı ama burası onun eviydi ve burada işi bittiyse gitme vakti gelmişti. Şu anda havadaki gerginlik göz önüne alındığında belki de en iyi karar buydu.

Ayağa kalkmasını, eşyalarını toplamaya başlamasını bekliyordum. Onun yerine yanımda oturmaya devam etti, bir milim bile kıpırdamadı. Sertleştiğimi anlamaması için dua ettim.

Sonunda hareket ettiğinde, bu koltuktan kalkmak için değildi.

Emily eğildi ve beni şok etti.

CHAPTER 16

EMILY

Bana ne olduğunu anlatamam.

Bana sanki beni yutmak istiyormuş gibi bakması mıydı, yoksa uzun zamandır ona karşı hissettiklerim miydi? Bana kontrolümü kaybettiren neydi?

Ama eğildikten sonra dudaklarımı onunkilere değdirmeden durdum.

Bunun yerine korkup geri çekildim ve kelimelerimde tökezledim. "Seninle ilgilenmediğimi söylerken yalan söyledim. Sadece olmak istemiyorum. Bu tehlikeli ve hiçbir yere gidemez ve -"

Bileğimi tuttu. "Beni öpmek üzere miydin, Emily Applewood?"

"Bunu düşündüm."

"Neden durdun lan?" "Çünkü daha iyi olacağını düşündüm."

"Yani zihninizin gerçekten istediğiniz şeyin önüne geçmesine izin mi veriyorsunuz?"

Başımı salladım ve bakışlarımı ondan uzaklaştırdım. "İ seni isteyemez, Tristan."

"Ama sen biliyorsun. Bunu mu demek istiyorsun?"

Cevap vermediğimde, gözlerinin içine bakana kadar elini çeneme koydu. Bu küçük temas bile dizlerimin bağının çözülmesine neden oldu.

"Emily, kendime seni öpmeye iznim olmadığını söyledim. Senden arkadaşlığından daha fazlasını istediğimi düşünmene neden olacak bir şey yapmayacağımı. Ama sen beni öpmek istiyorsun? Bu lanet olası bir oyun değiştirici." Dudaklarını yaladı. "Tekrar eğil. Bu sefer yakalayacağım."

Karşı koyamayarak aramızdaki manyetik güce yenik düştüm ve yarıya kadar eğildim. Bildiğim bir sonraki şey, Tristan'ın büyük ellerini yüzüme doladığı, nasırlı parmaklarını yanaklarıma sıkıca bastırđığıydı. Üzerime eğilip dudaklarını dudaklarıma bastırırken ve dilini içeri iterken vücudum kanepeye karşı güçsüzleşti. Oh. Ağzının içine doğru iç çektim, dilimin üzerinde titreşen karşılıklı iniltinin, boğazımda dolaşan nefesinin sıcaklığının tadını çıkardım.

Dilini dilimin etrafında dolaştırırken bacaklarımla arasındaki kaslar kasıldı. Vücudum alev aldı.

Külotum her saniye daha da ıslanırken öpücük daha da derinleşti, daha da çılgınlaştı. Daha önce hiç bu seviyede bir cinsel heyecan yaşamamıştım, birini o kadar çok istiyordum ki dünyadaki başka hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi görünüyordu. Parmaklarımı onun kalın, dağınık saçlarının arasında gezdirirken, daha fazlası için çaresizdim.

Sanki aklımdan geçenleri okuyormuş gibi Tristan beni çevirerek üzerine oturttu.

Bana baktı, güzel mavi gözleri arzuyla sarhoş olmuştu. "Sen lanet bir rüyasın, Emily."

Bacaklarımla arasında, pantolonunun içinden devasa ereksiyonunun sıcaklığını hissettim. Bu, kendimi ondan ayırmam için bir işaret olmalıydı ama bunun yerine, altımda zonklarken klitorisimi onun çıkıntısına bastırdım. İhtiyacımı kontrol edemediğimden, onu daha fazla hissetmek için kalçalarımı oynattım. Uyuşturucu almak böyle bir şey olmalıydı. Çünkü içimdeki her şey bedenimi onunkinden ayırmamı söylese de yapamadım. Çok iyi hissettiriyordu. Hayatım buna bağılı olsa bile duramazdım.

"İşte böyle. Bana karşı eziyet et. Ne istersen yap. Beni kendi zevkin için kullan." İnledi. "Sikeyim."

Kalçalarım kasıklarının üzerinde daha hızlı hareket ederken, onu aynı şevkle öptüm. Sıcak dilinin her santimetresinin tadını çıkarırken Tristan'ın tadı ilahiydi. Boşalmamak için bacaklarımla arasındaki kasları sıkıyor, bir yandan da açlığını gidermek için onun vücudunu kullandığım için kendimi bencil hissediyordum. O kadar uzun zaman olmuştu ki

Bir erkek tarafından dokunulmayalı çok uzun zaman olmuştu. Sadece erkeklerle birlikte olmuşum. Bu farklı hissettirdi. Çok farklı.

Bir an sonra beni tekrar çevirerek kanepede üzerime çıktı. Gözlerimin içine derin derin baktı. "En son ne zaman seks yaptın?"

"İki yıl önce," diye nefes nefese kaldım.

"Bu çok uzun bir süre. Kimdi o?"

"Üniversiteden bir adam. Korkunçtu. Ben bile gelmedim." "Peki ya ondan önce?"

"Jacob." Yutkundum. "O benim ilk ve tek diğer kişimdi."

Gözlerini kapattı, kafası karışmış gibiydi. Bir şey söylemesini beklerken kalbim hızla çarpıyordu.

Tristan sonunda gözlerini tekrar açtı. "Seninle seks yapmayacağım. Ama seni boşaltmak istiyorum. Yüzünü seyretmek ve parçalanışının her saniyesini yaşamak istiyorum. Seni rahatsız eden her şeyi unutmanı istiyorum. Bunu yapmama izin verecek misin?"

Çekingenliğimi tamamen kaybetmiş bir halde, bana vermek istediği her şey için çaresizce başımı salladım.

"Annenin eve gelmeyeceğinden emin misin?"

"Gelmeyecek. İşten ayrılamaz."

"Tedbirli olmak için odana gidebilir miyiz?" "Evet." Onun istediği her yere giderdim.

Ağzını tekrar benimkine dayadı.

Elini tutarak onu koridordan yatak odama götürdüm. Kapıyı arkamızdan kilitledim ve yatağa yuvarlandık. Tristan muhteşem dövme kollarını iki yanıma koydu. Sonra beni öpmek için eğildi. Bir kez daha nefeslerinde, tadında, ağızlarımızın sürtünmesinde kayboldum. Öpüşmemiz derinleştikçe ereksiyonu karnıma baskı yapıyordu. Saçlarını çekerken, daha fazlası için açlık hissediyordum.

"Buna çok açsın, Emily, değil mi?"

"Evet," diye mırıldandım, boynumu emerken başımı arkaya eğdim.

"Ben de. Ve seni yutmak için sabırsızlanıyorum."

Onun içinde kaybolmama izin vermek yanılttı. Yarın pişman olurum. Bana kalırsa, bu gelecekteki benim için bir sorundu. Şimdiki ben çok meşguldü.

Şimdiye kadar, bir erkekle birlikte olmanın ne kadar farklı hissettireceğini, vücudumun sadece onu öperek, yüzümdeki tüylerini hissederek, derin inlemelerinden ne kadar daha fazla tepki verebileceğini fark etmemiştim. Bugün sadece tadına bakmışım ama şimdiden bundan daha azıyla tatmin olabileceğimi hayal bile edemiyordum.

Birlikte olduğumuzda Jacob neredeyse bir çocuktü. Seks yaptığımızda ikimiz de on sekiz yaşından büyüktük ama çok deneyimsizdik. Ve üniversitede yattığım adam tamamen unutulabilir biriydi. Tristan beni öpüşürken neredeyse orgazm ediyordu. Vücudumun bu kadar hassaslaşabileceğini bilmiyordum. Bundan daha iyisi olamazdı.

Dudaklarımız hala kilitliken Tristan bir elini aşağı kaydırarak kot pantolonumun düğmelerini açtı. Elini hissetmek bile beni ateşlemeye yetmişti. Pantolonumu aşağı kaydırıldı ve ben de tekmeleyerek çıkarmaya çalıştım. Sonra sıcak avucunun iç çamaşırımın üzerinden beni kavradığını hissettim. Kalçalarımı sarsarak klitorisimi eline bastırdım. Avucunu sert daireler çizerek hareket ettirdi, öpüşmemizi hiç kesmedi.

Bir parmağını külotumun içine soktu, sonra üç parmağı içime girene kadar diğerini soktu. "Oh Tanrım," diye mırıldandı parmaklarını içeri ve dışarı hareket ettirirken, bir eliyle beni becerirken diğer eliyle gömleğimin içinden göğüslerimi sıkıyordu.

"Bu kadar ıslak olduğuna inanamıyorum." Parmaklarını klitorisime sürterek ıslaklığımı etrafa yaydı. "Bu iyi hissettiriyor mu?"

Zorlukla konuşabildim. "Evet."

Acele etmeme kararına saygı duymakla birlikte, parmakları yerine sikinin girip çıktığını hissetmek için her şeyimi verirdim. Ama Tristan bir sınır çizmişti. Ben

Bugün sorumlu kararlar veremediğim için hem hayal kırıklığına uğradım hem de minnettar oldum.

Dudaklarını dudaklarımdan hiç ayırmadan beni daha sert öperken parmaklarıyla beni daha hızlı becerdi. Nefes alışım hızlandı; kendimi kaybetmeye hazır hissediyordum. Ama Tristan aniden beni öpmeyi bıraktı. Dudaklarının geri dönmesini arzularken ağızımdaki sıcaklığın yerini soğuk hava aldı.

Bakışlarını eline indirdi ve parmaklarının içime girip çıkışını izledi.

"En muhteşem amcığa sahipsin. Keşke ne kadar güzel olduğunu görebilseydin." Parmaklarını girebildikleri kadar derine sokarken diğer elinin başparmağını klitorisime bastırdı. Sonra onları hareket ettirmeye başladı. "Şunu dinle, ne kadar ıslaksın."

Bunun bitmesini hiç istemesem de, kendimi çözülürken hissettim.

Nefes alışım daha da zorlaşınca, "Bırak beni. Elime boşal bebeğim. Boşalmanı izlemek istiyorum."

Bu sözler beni uçurumun kenarına itti. Bacaklarımdaki kaslar parmaklarının etrafında sıkılaştı, güçlü bir orgazm vücudumda sekerken başparmağı klitorisime bastırdı. Öforikti ve o kadar haklıydı ki, o saniyeler içinde dünyada hiçbir şeyin önemi kalmamıştı - ne Henry'nin ne de Jacob'ın ölmesinin, ne de geleceğini bildiğim suçluluk duygusunun. Sadece ben ve Tristan -onun dokunuşu ve tadı, karşılıklı arzumuz tüm gerçeklik duygusunu, doğru ya da yanlış duygusunu kaybetmeme neden oldu.

Kaslarım son birkaç kez nabız atana kadar benimle kaldı.

"Bu çok güzeldi," diye fısıldadı.

Parmaklarını içimden çekerken ıslaklığı duyabiliyordum. Gözlerim Tristan'ın uyarılmışlığımla kaplı parmaklarını ağızına götürmesini izledi. Sanki şimdiye kadar tattığı en güzel şeymiş gibi yalayarak temizledi. Bu her yerimi karıncalandırdı, neredeyse orgazm olma ihtiyacımı yeniden canlandırdı.

"Sanırım yeni bağımlılığımı buldum." Dilini alt dudağının üzerinde kaydırıldı. "Uyuşturucuyu siktir et. Bununla kafayı bulabilirim."

Parmaklarımı saçlarının arasından geçirmek için uzandım. "Bir kadına aklını nasıl kaybettireceğini çok iyi biliyorsun."

"Şimdi iyi hissediyor musun?"

"En son ne zaman bu kadar iyi hissettiğimi hatırlamıyorum, Tristan." "Güzel." Kendini alçalttı ve ağzını sardı

dudaklarımın üzerinde inliyordu. "Sana bundan daha fazlasını yapmama izin verme. Çünkü bir kez başladım mı, durmam mümkün olmaz."

"Seni öpmek için uzanan ve tüm bunları başlatan kişi olduğumu düşünürsek, çok iyi bir etki bıraktığımdan emin değilim."

Bir süre sessizlik içinde karşılıklı uzandık.

"Eğildiğinde beni çok şaşırttın," dedi sonunda.

"Çok şaşırdım. Ama kabul ediyorum, bu bir şey olamaz. Sadece bir an yaşadım. Bir süredir seni öpmenin nasıl bir şey olacağını merak ediyordum. Gerisini beklemiyordum. Ama bunların hiçbirini tekrar yapamayız."

İnledi. "Seni tekrar öpmeden hayatıma devam etmemin imkânı yok. Ama bunun ötesinde kendimi kontrol etmenin bir yolunu bulacağım." Ben daha iyi biliyordum. Birbirimizin etrafında ne kadar çok olursak, o kadar tehlikeli olacaktı.

Hiçbir şekilde

Eğer denerse onunla daha fazlasını yapmaya direnebilir.

Ne yaptım ben?

Gerçeklik üzerime çöktü. Yutkunurken boğazımın kuruduğunu hissettim. "Bu hissi sevmiyorum." Bunu yüksek sesle söylemek istediğimden emin değildim.

Kaşları çatıldı. "Ne hissi?"

"Sonrası. O an inanılmazdı. Ama sonrası? Sonrası beni öldürecek. Bütün gece ne yaptığımızı düşüneceğim."

Beni kendine doğru çekti. "O zaman benimle otobüse bin, böylece ikimiz de bunu düşünürken yalnız kalmak zorunda kalmayız."

Gözlerim büyüdü. "Deli misin sen? Bundan nasıl kurtulacağız?"

"İstersen sana orada neden ihtiyacım olduğuna dair bir bahane uydurabilirim. Ama ne düşündüklerini siktir et. Seni yanımda istiyorum."

"Yatak odanda bana neden ihtiyacın olduğuna dair bir bahane mi uyduracaksın?" Güldüm. "Peki hangi saf insanlar bu bahaneye inanacak?"

"Yapıp yapmamaları gerçekten umurumda değil." "Benim umurumda," diye ısrar ettim.

Elini kalçama doladı. "Burada seninle geçirdiğim süre boyunca sesim hakkında neredeyse hiç düşünmedim. Seninleyken her şeyi unutuyorum ve sadece şu anın tadını çıkarıyorum. Tek yapmak istediğim seninle konuşmak, gözlerinin içine bakmak ve şimdi... seni öpmek ve sana dokunmak. Seni orgazma ulaştırmak. Şu anda umursadığım başka hiçbir şey yok."

Hüzünle gülümsedim. "Sorunlarınızı unutmak için birine bağımlı hale gelmek sağlıklı değil."

"Senin etrafında olmak istememin nedeni bu değil. Kötü şeyleri unutmak, mutlu ve mevcut olmanın bir sonucudur."

"Sonsuza kadar buralarda olmayacağım, Tristan. Ve sana bu şekilde yaklaşmamalıyım."

"Kim demiş?"

Tabii ki, ona karşı sınırı aşarak neden bu kadar büyük bir hata yaptığımı anlamıyordu. Benim hakkımda anlamadığı çok şey vardı. Ama daha fazla açıklama yapmak yerine saate baktım. "Geç kalacağız. Otobüse geri dönmeliyiz."

Tristan isteksizce yataktan kalktı. Eşyalarımı toplarken beni izlerken endişeli görünüyordu.

"Hey." Ellerini omuzlarıma koydu. "İyi misin?"

"Evet. Ben iyiyim." Midemde bir huzursuzluk hissettim. Yalan söylediğimi anlamış olmalıydı.

Ancak ben bile beni tam olarak neyin rahatsız ettiğini tam olarak belirleyemiyor ya da ifade edemiyordum. Pek çok şey vardı. Ona karşı dürüst olmadığım gerçeği. Onunla sonsuza kadar bu kozanın içinde kalmaktan başka bir şey istemediğim gerçeği. Tüm o kadınların kendilerini ona attığını görmenin

şimdi kalbim de işin içinde olduğu için çok daha zor olacaktı. Bugün duruma bu kadar hakim olmasaydı onunla seks yapmış olabileceğim gerçeği. Liste sonsuzdu. Bu tur başladığında sonumun hiç de böyle olmasını beklemiyordum.

Tristan ve ben annemin evinin önünde aracımızı beklerken, çenesini başımın üstüne dayadı ve kollarını bana doladı. Gözlerimi kapattım ve kendimi onun tarafından tutulmaya bıraktım, turdan uzakta geçirdiğim bu son huzurlu anda kendimi güvende ve şefkatli hissetmeme izin verdim.

Çünkü içten içe her şeyin çok daha karmaşık bir hal aldığını biliyordum.

CHAPTER 17

TRISTAN

Tura döndükten sonra Emily otobüsüne gitti ve ben de grup arkadaşlarımla ateşle yüzleşmek için benimkine gittim.

Geçici klavyecimiz Melvin, "Bu ne anlama geliyor?" diye sordu. "Ameliyat olmayacaksın, yani daha da kötüleşmeye devam mı edecek?"

"Tam olarak değil. Kullanmak zorunda olmadığım zamanlarda sesimi dinlendirerek idare etmeye çalışıyorum. Yani şu anda tüm bu konuşmalar bana pek yardımcı olmuyor."

"Neden şu lanet ameliyatı olmuyorsun?" Atticus meydan okudu. Korktuğumu itiraf etmek istemiyordum. Ama gerçek buydu. "Bunun riskleri var ve daha fazlasını yapmam gerekiyor."

Araştırma. Los Angeles'a gittiğimde doktorumu göreceğim."

Atticus başını salladı. "Bu konuyu benimle neden daha önce konuşmadığınızı anlamıyorum."

"Benimle konuştu," diye ekledi Ronan.

Atticus ona ters ters baktı. "Bu her şeyi on kat daha kötü yapıyor," diye kustu. "Bu konuyu ona açıyorsun da bana açmıyor musun?"

"Sadece seni telaşlandırmak istemedim. Ronan bu konuda benimle yüzleşti. Ona söylememin tek nedeni buydu. Bana doğrudan bir soru sorduğunda yalan söyleyemezdim."

"Siz kafanızı kışınıza sokmuşken ben her şeyi fark ediyorum." Ronan çenesini bana doğru kaldırdı. "Tristan'ın bugün Emily'yle arabadan indiğini de fark ettim, gerçi beni orada bir şey olmadığına ikna etmeye çalışıyor. Son bir gündür nerede olduğunu açıklayabilir."

Atticus'un gözleri büyüdü. "Ateşli yol arkadaşı Emily mi?"

Bu yorum beni çok sinirlendirdi. Onun hakkında bir fikri olmasa iyi olur. Emily'ye asılmayı aklından bile geçirirse onu öldürürüm.

"Evet. O Emily. Ama bir şey olduğu yok," diye yalan söyledim.

Atticus bana şüpheli bir bakış fırlattı. "Gittiğin süre boyunca onunla mıydın?"

Nerede olduğumu inkar etmenin bir anlamı yoktu, yine de onlara başka bir şey söylemeyecektim - kendimden çok Emily'nin mahremiyeti için.

"Buradan bir saat uzakta büyümüş. Turdan bir süreliğine uzaklaşmak için onun evine gittim," diye açıkladım. "İptal ettiğimi biliyordu ve bana rahatlamam için güvenli bir yer önerdi."

"Gösteriyi bizden önce iptal ettiğinizi biliyor muydu?" Ronan kaşlarını çattı.

"Ne olmuş yani? Onun hiçbir şeyden çıkarı yok. Neler olduğu hakkında onunla konuşurken kendimi rahat hissettim. O ve ben böyle iyiyiz."

Atticus başını salladı. "Onunla aranızda hiçbir şey olmadığına inanmamı mı bekliyorsun?"

"Ne yaptığının seni hiç ilgilendirmediğini anlamanı bekliyorum."

"Son zamanlarda gösteriden sonra odana çekilmek dışında hiçbir şeyle ilgilenmemene şaşmamalı. Muhtemelen Emily'yi düşünerek mastürbasyon yapıyorsun," diye azarladı.

Başımı salladım. "Artık konuşmamı bitirmem gerekiyor. Sesimi dinlendirmeliyim."

Onların yanından geçip arka taraftaki yatak odama doğru ilerlerken kimse buna itiraz etmedi. Yatağa uzanıp gözlerimi kapattım ve bir sonraki şehre varana kadar konuşmamaya yemin ettim.

Emily'yle olanlara, onun ilk hamleyi yapma şekline hâlâ inanamıyordum. Bugün asla tekrarlanmamalıydı ama hayatımın en güzel ve en ateşli anlarından birinden pişmanlık duymam mümkün değildi. Kim daha azının daha çok olduğunu düşünebilirdi ki? Benim yaptığım gibi kendimi tutmak, kendimi sadece

Onu memnun etmek, şimdiye kadar yaşadığım en erotik şeylerden biriydi.

Peki ya şimdi? O kadar sertleşmişim ki patlayacağımı sandım. Onun banyosuna kaçıp elimi becermemiş olmam bir mucizeydi. Ama şimdi başka hiçbir şeye konsantre olamıyordum; tek istediğim onu tekrar tatmaktı. Ağzımı onun tatlı amına götürmemek için her şeyimi vermem gerekmişti ama o bana hayal edebileceğimden çok daha fazlasını vermişti.

Bu gece daha fazlasına sahip olmanın, onu istediğim gibi becermenin nasıl bir şey olduğunu hayal edecektim. Yine de o noktaya gelmemem gerektiğine çoktan karar vermiştim. Emily gibi biriyle -gerçekten değer verdiğim biriyle- seks yapmak bana fazla samimi geliyordu. Benim için bir anlamı olacaktı. Ve tur biter bitmez her şeyin sona ereceğini bildiğim halde duygularımı işin içine karıştırmayı göze alamazdım.

Bir sonraki şehre doğru yola çıktığımızda otobüs ileri doğru savruldu ve hareket etmeye başladı.

Emily'yi görmeden ya da ona dokunmadan yolculuğa katlanmak işkence olurdu. Shady Hills'i onunla günlerce keşfetmeyi umursamazdım. Onu günlerce keşfetmek. Yine de annesinin etrafta dolanmamdan hoşlanacağından emin değildim. Onu hiçbir şey olmadığına inandırmaya ne kadar devam edebilirdik? Zaten daha iyi bildiğine eminim.

Emily'nin cep telefonunu aramaya karar verdim.

Birkaç kez çaldıktan sonra telefonu açtı.

"Selam." "Sadece seni kontrol ediyordum."

"Geldiğine sevindim. Çocuklarla konuşmak nasıl gitti?"

"Her şey yolunda gitti. Bunu kabul etmekten başka seçenekleri var mı?"

Konuşmanın bittiğine sevindim."

"Benimle konuşmamalısın. Sesini dinlendirmen gerek."

İç çektim. Haklıydı. "O zaman benimle mesajlaşacak mısın?" "Evet."

"Tamam. Kapatıyorum." Telefonumda onun adına doğru ilerledim.

Tristan: Hi, Emily.

Emily: Hi, Tristan.

Tristan: Do anything interesting today?

Emily: You might say that.

Tristan: I'm still mad you wouldn't switch buses and stay with me tonight. Now I'm cuddling with Duffy and not you.

Emily: Duffy?

Çocukluğumdan beri sahip olduğum yıpranmış, gri pelüş oyuncağıma baktım.

Tristan: My ratty teddy bear from childhood. Where I go, he goes. The guys have given me a lot of shit for that over the years. But he's my good-luck charm.

Emily: That's actually adorable.

Tristan: Adorable for a nearly thirty-eight-year-old man to be sleeping with a teddy bear? Not sure. But I don't give a shit. It's the one thing I have from home, and he's sticking with me.

Emily: I can only imagine the things poor Duffy has witnessed.

Tristan: Thankfully, one of his eyes is coming loose. So he can't see very well.

Emily: Oh, that's good. LOL

Tristan: He wishes you were here on the bus with us, though.

Emily: I'd be safer on the BDSM bus.

Sırıttım.

Tristan: Ah yes, the BDSM bus and magic mushrooms.

Emily: Pretty sure the only magic mushroom is in your pants.

Gülmekten başımı arkaya eğdim.

Tristan: I think you're right. And boy, you are fucking sassy tonight. I love it. Definitely seeing different sides of you today, literally and figuratively. ;-)

Emily: If today taught me anything, it's to stay on my own bus.

Tristan: Ouch. Am I that scary?

Emily: You're that good. And therein lies the problem.

Tristan: I barely showed you how good I am. I wanted to do more, but I need to be careful with you. I also don't trust myself not to take it too far.

Emily: I had no business messing around with you.

Tristan: Why do you keep saying that? We make the rules. And if I had my way, you'd be on this bus right now.

Emily: Didn't you have enough to explain to them today? You want to add why I'm suddenly traveling with you?

Tristan: I don't care what they think; although, I did deny anything between us when they asked earlier. But that was mainly to protect you. I didn't think you'd want them to know.

Emily: They suspected something?

Tristan: Ronan caught me with your scrunchie before. He also saw us getting out of the car together today.

Emily: I could get fired if they think we have something going on.

Tristan: I'll fire anyone who tries to fire you. There's no one who'd go against me. Plus, we don't have a company policy against dating people on the tour.

Emily: Have you ever dated anyone on one of your tours?

Kahretsin.

Tristan: Never seriously.

Emily: You fucked someone who worked on a tour, then?

İçimi çektim. Ona yalan söylemek istemedim.

Tristan: I had a thing with our former PR person. The one before Veronica. Last time we were in Europe.

Emily: I see. So this is what you do—hook up with people on tour.

Sikeyim.

Tristan: You asked me a question. I was honest. Don't use my answer as an excuse to minimize what's happening between us. I've been with a lot of women. That's not news. None of that has anything to do with you and me.

Emily: You and me? What am I to you exactly?

Bana bir fırsat vermişti ve ben bunu mahvetmek istemiyordum. Yazmadan önce düşüncelerimi toparlamak için bir an durdum.

Tristan: You feel like home to me. You've felt that way from the moment I met you, even when you were a stranger. I'm still trying to figure it out.

Cevap vermeyince, çok fazla şey söylediğimden korktum. Ama bu beni devam etmekten alıkoymadı.

Tristan: Every time I'm around you, I feel like myself, the person I was before all of this craziness happened. I love how honest you are. You make me smile. And you make me wish I had all the time in the world to figure out how to make you happy. Because when you smile at me, it brings me joy. I don't understand what's happening here. But I like you. More than I've liked anyone in a very long time.

Noktalar normalden daha uzun süre hareket etti ama sonunda geri mesaj attı.

Emily: You make me smile too.

Rahat bir nefes aldım.

Tristan: And sometimes I make you moan. Thank you for letting me do that, by the way.

Emily: Pretty sure I should be thanking you.

Tristan: I'd love the opportunity to do it again, even if you don't seem to think it's a good idea.

Emily: You were the one who said we needed to stop at kissing.

Tristan: I can be swayed.

Emily: It's not a good idea.

Eğer şüpheleri varsa, geri adım atmak zorundaydım.

Tristan: No pressure from me. Just know my door is always open if you decide you need me.

Emily: Everyone else in the world has the passcode to your room, so why not me, right?

Tristan: I can't tell if you're mad or joking.

Emily: I'm smiling.

Tristan: Phew.

Emily: You should try to rest.

Tristan: Yeah, you're right. But just know that as I close my eyes, I'll be thinking of you—what we did and what we didn't do. And that will probably keep me up.

Emily: Goodnight, Tristan.

Tristan: 'Night, Emily. Sweet dreams.

CHAPTER 18

EMILY

Elimde olsa bu gece Tristan'dan uzak durmaya yemin etmiştim.

Ondan uzak durmak bir şeydi. Sürekli onu düşünmek başka bir şeydi. Birkaç gün önce annemin evindeki karşılaşmamızdan beri bundan başka bir şey yapmamıştım.

Louisiana'daki bu geceki performansında sesi harikaydı; daha önce ortaya çıkan titreklik olmadan kadifemsi bir yumuşaklıktaydı. Tristan'ın her notayla duyguları aktarma şekli vardı ve bu gece oyununun zirvesine geri dönmüş gibi görünüyordu.

Yine de kendimi duygusal bir boşlukta buldum. Gösteri sırasında Tristan seyircilerden bir kadını sahneye çıkardı. Bu yeni bir şey değildi. Bunu yapmasıyla tanınırdı ve kalabalık her zaman çılgına dönerdi, her kadın onun seçtiği kişi olmayı, ona dokunma fırsatına sahip olmayı umardı. Belirli bir şarkı söyler ve kadınla yavaşça dans ederdi, genellikle vücutları birbirine bastırılırdı. Bu beni daha önce rahatsız etmemişti ama aramızda geçenler ya da bu gece getirdiği hayranının özellikle çekici olması nedeniyle bu sefer her şey farklı hissettirdi. Ayrıca agresifti, bir noktada yüzünü tutup onu öptü. Tristan'ın bunu beklemediği açıktı ama o da buna engel olmadı. Bir kıskançlık dalgası içimi parçaladı, ona karşı hissettiklerimin ne kadar tehlikeli hale geldiğini hatırlattı.

Gecenin geri kalanında kendimi hasta hissettim. Gösteriden sonra bazı eşyaların otobüslere yüklenmesine yardım ettim ve Tristan'ın bu gece benimle iletişime geçmemesi için dua ettim. Bu gece benimle iletişime geçmemesi için dua ettim.

üzgündüm ve onunla tekrar yalnız kalmamın iyi bir fikir olduğunu düşünmüyordum.

Louisiana'da iki gösteri yapacaktık, bu yüzden bu gece oteldeydik. Gösteri sonrası işlerimi tamamladıktan sonra odama gittim ve bir duş alıp yatağa girmeyi planladım.

Ama saat 10:30 civarında Stephen'dan bir mesaj aldım.

Stephen: Tristan needs wart remover.

Emily: You've got to be kidding me.

Stephen: Not kidding you.

Bir bahane uydurup başka birini göndermesini isteyebilir miydim? Hasta olduğumu söyleyebilirdim. Bunu düşünürken aklım başımdan gitti. Ama ne yazık ki, Tristan'ı görme dürtüsü daha iyi karar vermemi engelledi.

Emily: On it.

"Bu sefer ne alman gerekiyor?" Eşyalarımı almak için koştururken Layla sordu.

Bu seferki o kadar saçmaydı ki ona söylemek istemedim. "Rastgele bir şeyler işte," dedim. "Görünüşe göre Walmart on birde kapanıyor, o yüzden acele etmeliyim."

Mağazaya giderken yol boyunca midemde kelebekler uçuştı. Kısa süre sonra iki farklı türde siğil gidericiyle döndüm -sırf laf olsun diye- ve Tristan'ın odasına gittim.

Bu otelin şifreli bir çatı katı süiti yoktu, bu yüzden normal bir odadaydı ve beni içeri almak zorundaydı.

Kapıyı çaldıktan sonra, kapının diğer tarafında onun sert sesini duydum. "Kim o?"

"Bu siğil giderici ekspres."

Kapıyı açtı ve muzip bir sırıtış fırlattı. "Tam bir asker gibisin."

"Ve sen bir ahmaksın." Çantayı göğsüne fırlattım.

"Unutma, ne kadar utanç verici bir şey olursa, seni o kadar çok özlerim."

"Buna bakılırsa beni çok özlemiş olmalısın."

"Ben yaptım." Kıs kıs güldü. "Aromalı kayganlaştırıcı sipariş etmediğim için şanslısın. Bunu tartıştım."

"Özel bir şeye ihtiyacınız var mı?" Ses tonum ani olmuştu. "Dur tahmin edeyim, bu gece nasıl görüldüğünü düşündüğümü mü bilmek istiyorsun?"

Gülümsemesi soldu. "Seni buraya çağırmamın tek nedeninin bu olduğunu mu düşünüyorsun gerçekten?"

Kollarımı kavuşturarak, "Sanırım nedenlerden biri de bu, evet," diye cevap verdim.

"İyi yapılmış bir iş için benim ödülümsün, unuttun mu?"

"Ben senin iyi yaptığın bir iş için ödülünüm ve sorunlarından uzaklaşmanı sağlıyorum. Bu büyük bir sorumluluk ve muhtemelen sağlıklı değil, Tristan." Sahneye çıkan kadını tekrar düşündüğümde tavrım daha da sertleşti.

Kaşları çatıldı. "Sorun ne Emily?" "Neden sordun?"

"Gözlerimin içine bakmıyorsun ve üzgün görünüyorsun. Seni öpmek istiyorum ama kafamı ısırp koparacağından korkuyorum."

"Bir gece için yeterince öpüşmedin mi?" Tükürdüm. Tam da bunun içine girmişti.

Yüz ifadesi karardı. "Ne demek istiyorsun?"

"Cidden bilmiyor musun?"

Başını iki yana salladı.

"Sahneye çıkardığın o kadın. Seni öpmesine izin vermiştin. Hatırlamıyor musun?"

"Ah. Kahretsin." Gözleri bir an için kapandı. "Muhtemelen bana inanmayacaksın ama beni öptüğünü tamamen unutmuştum. Benim için o kadar az şey ifade ediyordu." Aramızdaki boşluğu kapattı. "Emily, kaç kadını öptüğümü biliyor musun? Tanrım, ne kadar zamandır bilmiyorum, bir tanesi bile bir şey ifade etmedi - bizim öpücüğümüz hariç."

Bunu söyledikten sonra nasıl kızgın kalabilirdim ki?
Gülümsedim.

Rahatlamış görünüyordu. "Bizim için yiyecek aldım."

İlk kez arkasındaki yayılmayı fark ettim. "Orta Doğu mu? Bu saatte bunu nasıl başardın? Bu akşam İtalyan yemeği yedik."

"Beğendiğini biliyorum, bu yüzden Mario'dan teslim etmesini istedim." "Çok düşüncelisin."

"Kalacak mısın? Sana elimi ya da ağzımı sürmeyeceğim, söz veriyorum. Sadece yemek yiyeceğim. Yemek." Göz kırptı. "Yemek yemek. Başka bir şey yok. Söz veriyorum."

Birkaç dakika sonra, az önceki endişemi tamamen unutmuştum. Tristan'la uzanırken gece geç saatlerde Orta Doğu yemekleri yemek benim mutlu yerim haline gelmişti. Bu bizim olayımızdı. Bu sefer yedek yatakta yedik. Her zaman iki yataklı bir oda isterdi, biri yemek için diğeri de uyumak için. Ben yatağın ayak ucunda güvenli bir mesafede dururken Tristan yatak başlığına yaslandı.

Yemeğimizi bitirdiğimizde gülümsedi. "Bir süredir seni sorgulamamıştım. Sana bazı sorular sormamın sakıncası var mı?"

Ağzımı sildim. "Ne olduklarına bağlı."

"Senin hakkında hâlâ bilmediğim çok şey var. Ve hayattaki amacım eninde sonunda Emily Applewood hakkında her şeyi bilmek. Ancak zaman kısıtlamaları nedeniyle, bu bilgileri edinmek aşamalı olarak gerçekleşmek zorunda." Sırıttı.

Yutkundum, itiraf edemeyeceğim şey için şimdiden kendimi suçlu hissediyordum. "Tamam..."

"Tanrı'ya inanıyor musun?" Ağzının kenarını yaladı. "Yani, dine karşı olumsuz duygularından bahsettik. Ama daha yüce bir güç olduğunu hissedip hissetmediğin konusuna çok derinlemesine girmedik."

Cevabımı fazla düşünmemeye çalıştım. "Ben... bir şeye inanıyorum. Ama Tanrı'ya gerektiği kadar güvendiğimi sanmıyorum. Değer verdiğiniz birini kaybettiğinizde

Birinin sizi ya da sevdiğiniz insanları gözetip gözetmediğini merak ediyorsunuz."

Başını salladı. "Bunun gibi şeyler inanmayı zorlaştırıyor. Kendime anlamadığımız şeyler olduğunu, belki de bazı insanların bu Dünya'da belli bir amacı olduğunu ve zamanlarının baştan sınırlı olduğunu söylemeye çalışıyorum - ellerinden alınmıyorlar, ama belki de planlarının bir parçası olarak bu son kullanma tarihini kabul etmişlerdir."

"Peki Jacob gerçekten yaşayamadan, hayallerinin gerçekleştiğini göremeden ölseydi görevi ne olurdu?" Meydan okudum. "Mantıklı olsun."

Tristan başını salladı. "Bir cevabım yok güzelim. Ama belki de birinin amacı hayatta büyük bir şey başarmak değil, etrafındaki insanlara dokunmaktır. Bu dünyada bir iz bırakmaktır. Bazı insanlar sadece onları tanıyarak sizi değiştirir. Biliyorum bu biraz saçma ve şu anda Ronan gibi konuşuyorum ama trajediyi kabullenmek için böyle düşünmek zorundayım."

"Hiç birini kaybettin mi?" diye sordum.

"Ölümüne mi demek istiyorsun?"

"Evet."

"Hayır. Bu yüzden muhtemelen bu konu hakkında konuşmaya bile hakkım yok. Yaşadıklarından sonra benden çok daha güçlüsün. Çok gençsin ama çok daha fazlasını yaşadın."

"Ben o kadar genç değilim."

"On beş yaş büyük, neredeyse bitmiş bir müzisyenle takılmak için çok genç."

"Yıkanmış olmaktan çok uzaksın. Bu arada bu gece sesin harikaydı."

"Gördün mü? Sormayacaktım bile, çünkü seni bu yüzden aradığımı düşünmeni istemedim, çünkü öyle değil. Ama bana haber verdiğin için teşekkür ederim."

"Sesini daha sık dinlendirmelisin. Bu sana iyi gelir."

Tristan yatak başlığına yaslandı ve sırtıttı. "Gitmek için bahanen bu mu?"

"Hiç acelem yok," diye itiraf ettim.

"Güzel, çünkü seninle hiçbir yerde işim bitmedi." "Ne şekilde?" Yutkundum.

"Soru sormayı bitirmedim." Göz kırptı. "Aklını çukurdan çıkar, Applewood."

Başımı öne eğdim. "Başka ne bilmek istiyorsun?"

"Şimdiye kadar yaptığın en korkunç şey neydi?" diye sordu.

Bu tura katılmayı kabul etmek. İkinci en korkutucu şeyi seçtim.

"Muhtemelen kazadan sonra Henry'nin çocuklarıyla yüzleşmek. Ölümüne neden olduğum için benden nefret ettiklerini biliyordum ama yine de gözlerinin içine bakıp olanlar için özür diliyordum."

"Bunun ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Söyleyebileceğim hiçbir şey yoktu ki

daha iyi hissetmelerini sağlamaya çalıştım, o yüzden denemedim. Özür dilemek de yeterli olmadı. Geceleri daha rahat uyuyabilmek için benim başlattığım sadece bir toplantıydı. Ama korkunç bir deneyimdi."

"Bu koşullar altında onlara bir özür borçlu değilsiniz."

"Olanlar kasıtlı olmasa da yaptığımı hissettim." Terlemeye başlamıştım, dikkatleri üzerimden çekmeye ihtiyacım vardı. "Soru sorma sırası bende."

"Devam et. Bana her şeyi sor."

"Hiç aşık oldun mu?" Cevabını beklerken kalbim ağzıma geldi.

"Bir kere, evet."

"Ne zaman?"

"On altı yaşımdayken. Iowa'dan California'ya gitmeden hemen önce."

"Adı neydi?"

Dudakları hafifçe aralandı.

"Cheyenne." "Ne oldu?"

Cevabı bilmem gerekiyormuş gibi bana baktı. "Kaliforniya'ya gitmek için ayrıldım..."

"Bunu biliyorum. Ama demek istediğim... sen gitmeden önce ne oldu?"

"Ona ilişkimizi uzun mesafeli yürütmek istediğimi söyledim ama o bunun stresini yaşamak istemiyor gibiydi, yürüyebileceğine inanmıyordu. Benimle gelmek de istemedi - lisede olduğum için falan. Müzikle ilgili isteklerimi her zaman destekledi ama evden ayrılmak istemedi. Ve sanırım bana gerçekten güvenmiyordu, o zamanlar güvenebilse bile." Tristan gözlerini kaçırdı. "Onu seviyordum. Ya da sevdiğime inanıyordum, o yaşta birini sevdiğinize ne kadar inanabilirseniz. Ve onun endişelerine rağmen, eğer bana bu ilişkiyi yürütmek istediğini söyleseydi onu aldatmazdım."

"Bunca yıl sadık kalacağını mı sanıyorsun?"

"Eğer birlikte kalsaydık, evet."

"On altı yaş, geleceğinizle ilgili kararlar almak için çok genç bir yaş."

"Evet... ama o yaşa geldiğinde nasıl olduğunu bilirsin. Kendini çok daha yaşlı hissedersin." Başını iki yana salladı. "Bazen on altı yaşında olmak dün gibi geliyor." Bana döndü ve güldü. "Senin için neredeyse öyle."

Gözlerimi devirdim. "Sanki on altı yıl çok uzun zaman önceymiş gibi hissediyorum. Her şeyden önceydi. Hayatımı değiştiren her şeyden önceydi," diye mırıldandım. "Keşke on altı yaşına geri dönebilsem."

Yaklaştı. "Evet. Sana o şeyleri tekrar hatırlattıysam özür dilerim."

"Cheyenne'e ne olduğunu biliyor musun?"

İç çekti. "İlk birkaç yıl onunla iletişimde kalmaya çalıştım ama birbirimizden uzaklaştık. Beni aramayı bıraktı ve ben de ipucunu aldım. Erkek grubu olayı ortaya çıktığında, onu temelli korkutmuştum."

"Dur bakalım." Gözlerim kocaman oldu. "Erkek grubu mu?" "Bunu bilmiyor muydun?" Tristan kıkırdadı. "Bilmiyordum."

"Gençliğimde, Atticus ve Ronan'la tanışmadan önceydi. Diğer çocuklarla birlikte çoğunlukla özel etkinliklerde çalışırdık ve hiçbir zaman istediğimiz şöhrete ulaşamadık. O zamanlar sadece şarkı söylemiyordum, dans da ediyordum. Kâküllerim o kadar uzundu ki gözlerimi bile göremezdiniz ve bol pantolonum vardı ki sanki içinde uçup gidebilirdiniz. Kıçımın yarısına kadar iniyordu."

Kıkırdadım. "Seni bir erkek grubunda hayal edemiyorum." "Hayal etmemeye çalış."

"Şu anda tam tersini yapıyorum."

"Gülmeyeceğine söz ver, ben de sana bir fotoğraf göstereyim." "Böyle bir şey yapamam."

Yine de telefonunu buldu ve internetten eski grubun bir görüntüsünü çıkardı. Birbiriyle uyumlu kıyafetler giymişlerdi ve parmakları kameraya dönük bir şekilde diz çökmüşlerdi.

"Seksi, değil mi?" Kıkırdadı.

O uzun perçemler yüzünden güzel gözlerini bile göremiyordunuz.

Homurdandım. "Artık seni tercih ediyorum."

"Peki, sen Emily, bu fotoğraf çekildiğinde muhtemelen kaç yaşındaydın... üç mü?"

"Bu biraz çılgınca."

Telefonu geri aldı. "Bazen ne kadar genç olduğunu unutuyorum. Kendimi senden o kadar da yaşlı hissetmiyorum. Bu senin olgunluğunun mu yoksa benim toyluğumun mu bir göstergesi bilmiyorum."

Tam o sırada telefonum çaldı. Layla'dan iyi olup olmadığını soran bir mesajdı. Lanet olsun. Şimdiye kadar dönmemi bekliyordu ve kontrol etmeyi düşünmemem sorumsuzluktu. Ama ne zaman bu adamla birlikte olsam aklımı kaçırmak gibi bir alışkanlığım vardı.

"Layla neden geri dönmediğimi soruyor. Ona ne söylemem gerekiyor?"

"Ona benimle birlikte olduğunu söyle," dedi Tristan kesin bir ifadeyle. "Bunu itiraf etmek istediğimden emin değilim. Yanlış bir fikre kapılabilir."

Kaşlarını kaldırdı. "Yine de yanlış fikir konusunda biraz haklı olurdu, değil mi?"

"Kimsenin işimi bilmesini istemiyorum."

"Ama ona cevap vermek zorundasın. Aksi takdirde senin için endişelenecektir."

"Tristan Daltrey'nin odasında olduğumu söylersem daha çok endişelenir."

"Ah." Göğsünü tuttu. "Acıtıyor ama muhtemelen doğru."

Ona kısa bir mesaj attım ve güvende olduğumu, alt katta insanlarla takıldığımı ve beklememesi gerektiğini söyledim. Kulağa çok şüpheli geliyordu. Yalan söylediğim için kendimi suçlu hissettim. "Odama dönmeliyim ama dönmek istemiyorum."

"Gitmeni önermeyeceğim. Bana kalsa otobüsümde ve yatağымda olurdun. Her lanet gece."

"İyi ki atışları sen yapmıyorsun, ben yapıyorum." "Bu iyi bir şey. Kesinlikle bu işi bilen birine ihtiyacımız var. Böyle kararlar vermek için belden yukarısını düşünmek gerekir."

"Belden aşağı düşünmediğimi mi varsayıyorsun?" Şakayla karışık söyledim.

"Bana daha fazlasını anlat," dedi hoyratça.

"Ne kadar ateşli olduğunu biliyorsun. Sana karşı koymanın benim için neden bu kadar zor olduğunu anlatmama gerek yok."

Yüzüstü yatarak yaklaştı. "Dişlerinin arasındaki küçük boşluğa bakınca bile sertleşiyorum. Seninle ilgili her şey beni heyecanlandırıyor."

"Dişlerimdeki boşluk mu?" İşaret parmağımla omzunu dürttüm. "Bundan nefret ediyorum."

"Bu benim en sevdiğim şeylerden biri. O güzel ağzını her açtığında, üzerinde bir çizgi yalamak istiyorum."

Meme uçlarım sertleşti. "Tek yapmak istediğin bu mu?"

"Kahretsin hayır, tek istediğim bu değil. Sana her şeyi yapmak istiyorum. Sorun da bu zaten."

Bana yoğun bakışlarından sarhoş olmuş gibi hissederken, bu gece yine başımın belada olduğunu biliyordum. Ona her yönden bağımlıydım - sadece fiziksel olarak değil, her zaman gösterdiği ilgiye de

Ben. Bu bağımlılık doğru ve yanlış arasındaki çizgileri bulanıklaştırdı.

"Korkuyorum Tristan," diye ağızımdan kaçırdım.

"Keşke olmasaydın." Parmağını koluma sürttü. "Bunu değiştirmek için ne yapabileceğimi söyle."

Yapabileceği hiçbir şey yoktu. Benim hakkımda bilinmesi gereken her şeyi bilmediğini, o gün neden çöle gittiğimi bilmediğini haykırmak istedim. Ama kendimi durdurdum. Bu konuşmanın zamanı değildi. Asla doğru zaman olmayacaktı. Ve bu arada, onun yanında kendimi kontrol etme yeteneğimi kaybediyordum.

Seks yapmak istiyordum. Vücudum onunla her şeye hazırdı. Eğer oraya gitmeye çalışırsa, karşı koyamazdım. Bu da beni dünyanın en bencil insanı yapıyordu.

Başparmağımı çenesindeki tüy tabakasına sürttüm. Dokunuşumla gözlerini kapattı. Elim avucunun içine alarak parmaklarımı teker teker öptü. Tanrım, bunu nasıl da sevmiştim. Kapüşonlu, şehvet dolu gözlerle bana tekrar baktığında, her saniye daha da zayıfladığımı hissettim.

Saçlarına masaj yapmak için uzandım. "Keşke bana her baktığında hissettiklerimi sevmeseydim. Hayatımın en büyük kalp kırıklığına doğru gidiyorum."

Kaşlarını çattı. "Sana bana güvenmemeni söylediğimi biliyorum ama bu sadece sana yapabileceğim ve gerçekten iyi hissettirecek şeylere karşı bir uyarıydı. Çizgiyi aşsam bile, sadece sana kendini iyi hissettirmiş olurum. Seni incitecek hiçbir şey yapmayacağıma söz veriyorum."

Benim onu incitme ihtimalimin, onun beni incitme ihtimalinden çok daha yüksek olduğunu anlamadı.

CHAPTER 19

TRISTAN

Emily kıpırdanmaya başladı. Bu gece çok sıcak ve soğuktu. Bir an üzerime atlamak ister gibi göründü, bir an sonra ise kaçmak ister gibiydi.

"Sanırım gitmeliyim," dedi.

"Neden? Benim yaptığım bir şey mi?"

"Gece kalmamdan iyi bir şey çıkmaz."

"İyi bir şey gelebilir. Sen gelebilirsin. Ve bu çok iyi olurdu, değil mi?"

Yüzü kızardı. "Peki ya sen, Tristan? Bana zevk vermek istiyorsun. Peki ya sen?"

Açlıktan kıvranan aletim seğirdi. "Sana zevk vermek bana zevk veriyor." Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdım. "Böyle bebek adımlarıyla ilerlemek benim için yeni bir şey. Ama ben buna varım. Seni iyi hissettirmekten başka bir şeye ihtiyacım yok."

"Bunu yapman an meselesi." Başını öne eğdi. "Bir keresinde bana en son ne zaman seks yaptığımı sormuştun. Ben sana hiç sormadım. En son ne zaman biriyle yattın?" Sertleşt, cevabıma hazırlanıyor gibiydi.

"Bu turda kimseyle seks yapmadım." Gözleri büyüdü. "Benim yüzümden mi?"

Evet. "Tamamen değil." "Ama kısmen?"

"Birbirimizi tanımaya başladığımızdan beri ilgilendiğim tek kadın sensin. Ve sen burada olmasaydın ne yapardım bilemiyorum ama sana yapacağım şeyleri hayal ederken başka biriyle bir şeyler yapmaya başlamaktan daha çok eğlendiğimi söyleyebilirim."

Kızarması derinleşt ve yayıldı. Ne kadar ileri gittiğini merak ettim.

"Şu h a l i n e bak. Kıpırmızı olmuşsun. Seni utandırdım mı?"

"Beni utandıran tek şey duygularımı kontrol edemememdir."

"Bu gece hiçbir şey yapmak zorunda değiliz, Emily. Sadece konuşabiliriz. Bu konuda gerçekten iyiyiz."

"Öyle olduğumuzu biliyorum," diye mırıldandı.

"Sürücü koltuğunda sen varsın, öyle görünmese bile. Ama gitmeni istemiyorum. Geceyi benimle geçirmeni istiyorum. Eğer seni otobüste kabul edemezsem, en azından otel odamda yalnız kalabilmemizi istiyorum, çünkü senin yanımda olman beni çok mutlu ediyor." Eğildim. "Bu geceki gösteriyi nasıl atlattığımı bilmek ister misin?"

"Nasıl?"

"Seni düşünüyordum. Ne zaman bir şarkı daha yapamayacağımı hissetsem, kendime seninle vakit geçirmeye bir adım daha yaklaştığımı söylüyordum. En son ne zaman sahne alırken belirli bir kişiyi bu kadar çok düşündüğümü sana anlatamam. Bu gece tam yanımdaydın."

"O kadını öperken yanında mıydım?" diye karşılık verdi.

Neyse ki gülümsüyordu.

Başımı salladım ve yüzümü kapattım. "Tamam, bunu sana vereceğim, ukala."

Emily kıkırdadı. "Performansını sergilerken gerçekten beni mi düşünüyordun?"

"Evet. Sen benim kafamın içindesin." Kalbimi işaret ettim. "Ve son zamanlarda sen de buradasın. Yani fiziksel olarak da burada olabilirsin."

Gözlerini kaçırdı ve uzun bir nefes verdi.

Bir elimi çenesine koyarak bana bakmasını sağladım. "Neyin var bebeğim?"

Gözleri cam gibi bakıyordu. "Beni hak ettiğimden daha özel hissettiriyorsun."

Kaşlarımı çattım. "Sen neden bahsediyorsun? Sen dünyayı hak ediyorsun, Emily. Kimsenin seni aksini düşündürmesine izin verme."

Dudağını ısırdı, sıkıntılı görünüyordu. Genel olarak onda bir şeyler ters gidiyordu, belki de bana söylemediği bir şeyler vardı. Gerçi ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Onun bulmacasının bir parçasını kaçıırıyordum.

Ayağa kalktı ve yataktan uzaklaştı. "Sanırım ben dışarı çıkacağım."

Hayal kırıklığı mideme yerleşirken zıpladım. Gitmek istiyorsa onu kalmaya zorlayamazdım.

"Tamam." Kızdığımı düşünmemesi için gülümsemeyi başardım.

Sessizce birbirimize bakıyorduk. Bana gideceğini söylemişti ama henüz kıpırdamamıştı.

Yaklaştım. "Hoşça kal o zaman." Bir adım daha attım, daha da yaklaştım. "İyi geceler." Sonra tekrar yaklaştım, dudaklarım dudaklarının hemen üzerindeydi. "Tatlı rüyalar." Ağzıma aldım ve dolgun dudaklarını emdim. Kollarımı ona doladığımda Emily bana doğru gevşedi ve dilimi karşılamak için ağzını açtı. Gerçekten gitmek istemiyordu; bu da bunu kanıtlıyordu. İnleyerek sikimi dikkat çekici hale getirdi.

"Gidebilirsin," diye mırıldandım dudaklarının arasından, sonra daha büyük bir güçle ağzını aldım. İç çekti ve parmaklarını saçlarımin arasında gezdirdi. Çılgın nefeslerini oksijen gibi içime çektim. Her inilti beni daha da sertleştiriyordu.

Onu yatağa geri götürdüğümde Emily ağzını daha da açtı. Geriye doğru düşerken vücudu şiltenin üzerine sıçradı. Kendimi kızıışmış bir hayvan gibi hissederek, göğsü kabarırken onun üzerinde gezindim.

"Seninle ne yapacağımı bilmiyorum," dedim nefes nefese ve çelişkili bir şekilde. Vücudumun ona duyduğu yoğun ihtiyaç, bu kızı asla incitemeyeceğimi bilsem bile onu korumak isteyen vicdanımla savaşıyordu. Onun için doğru kişi olmayabilirdim, söz konusu kadınlar olduğunda ne yaptığımı her zaman bilemeyebilirdim,

Ama bir şekilde onu asla incitemeyeceğimi biliyordum. En azından kasıtlı olarak. Yine de dikkatli davranmam gerekiyordu.

Beni kendine doğru çekip öptüğünde, içsel çatışmam bir kez daha bedenimin istek ve ihtiyaçları tarafından ezildi.

"Seni çıplak görmek istiyorum," diye mırıldandım.

Gömleğinden başlayarak kıyafetlerini çıkarmak için öpüşmeyi isteksizce bıraktığımda başını salladı. Yere atmasına yardım etmeden önce pantolonunun düğmelerini açtım. Onu sadece sütyen ve külotla bırakmıştım. Başımı eğerek göğüs dekoltesinden aşağıya doğru bir çizgi yaladım. Göğüsleri mükemmel boyuttaydı, ne çok büyük ne de küçüktü, avucuma sığabilecek büyüklükten biraz daha büyüktü.

Sütyenini açıp kenara fırlattığımda sikim taş gibi olmuştu, ağzım meme uçları için sulanıyordu. Birini ağzıma aldım ve etinin tatlı nektarının tadını çıkardım. İki yılı aşkın süredir kimseyle birlikte olmamıştı ve benim için kuraklık çok daha kısa olsa da, seks yapmadan geçirdiğim en uzun süreydi. Vücudumun bu gece almayı planladığımdan çok daha fazlasına ihtiyacı vardı ve kontrolü kaybetmem için adeta çılgılık atıyordu.

Emily altımda kıvranarak dikkatimi onun alt yarısına çekti. Ben istemeden bacaklarını açtığında külotunu aşağı kaydırdım. Bir an için üzerine diz çöküp sadece baktım. Çok güzeldi. Uzun kahverengi saçları çarşafın üzerine yayılmıştı. Gözlerinde benim yansımam vardı. Göğüs uçları çelik gibi sertti ve bana dönüktü. Göğüslerinin arasındaki güzellik işareti. Muhteşem amcığı. Onu hemen yalayıp yutmaya başlamak ya da daha kötüsü, açlıktan ölmek üzere olan sikimi çıkarıp içine daldırmamak için her şeyimi verdim. Tanrım, bunu yapmayı ne kadar istiyordum. Sadece bunun ne kadar iyi hissettireceğini, ne kadar sıkı olacağını hayal edebiliyordum. Bu düşünce yüzünden neredeyse boşalıyordum.

Gömleğimi çıkarmadan önce bir an gözlerimi kapatıp sakinleştim. Gözleri, bakışlarımla buluşmak için geri dönmeden önce çıplak göğsüme düştü. Bak ama dokunma oyununa daha fazla katlanamazdım. Kendimi bir kez aşağı

indirdim

Tekrar ağzına girdim, açlıktan ölmek üzere olan bir hayvan gibi inliyordum. Göğsüme yasladığı çıplak göğüsleri çok iyi hissettiriyordu.

"Durmamı istiyorsan söyle, tamam mı?"

Öpüşmemiz boyunca başını salladı. Aletim kot pantolonumun üzerinde acı verici bir şekilde sertleşmişti. Çıplak amını pantolonumdaki çıkıntıya bastırdı, ıslak sıcaklığı tatlı bir işkenceyle benimle alay ediyordu. Aramızdaki o engeli kaldırmaktan, kendimi onun derinliklerine gömmekten başka bir şey istememiştim. Bu gece yapamayacaktım... Bu yüzden bir sonraki en iyi şeye ihtiyacım vardı.

"Amını yemek istiyorum." Boynundan aşağı usulca öptüm. "Yapabilir miyim?"

Titrek bir nefes verdi, dudağını ısırıp ve başını salladı.

"Evet." Salyalarım akararak aşağı kaydım ve ona tekrar bakmak için bir an durdum. En son ne zaman birinin amını camla kaplı bir sanat eseriymiş gibi incelemek istediğimi hatırlamıyordum. Ama ona bakmayı seviyordum, ona hayranlık duyuyordum.

parlak kıvrımlar ve küçük iniş şeridi.

Dilimi onun kaygan ve hassas klitorisi boyunca gezdirdim, uyarılmışlığının tadına vardım. Daha önce parmaklarımı yalamıştım ama onun tadına bakarken ıslaklığını ağızda hissetmek gibisi yoktu. İçine sokmadan önce dilimi şişmiş tomurcuğunun etrafında dolaştırdım. O zevkle bacaklarını tekmelerken ben de girip çıkarak onu siktim.

Emily kendini yüzüme daha fazla bastırmak için kalçalarını salladı, hareketlerimi yönlendirmek için saçlarını tuttu. İhtiyaçlarını karşılamak için beni hareket ettirmekten korkmuyordu ve yüzümü daha derine gömdüm, çenem onun sularıyla kaplandı.

Lanet olsun, bu kızın her santimini yutmak, onu her şekilde tüketmek istiyordum. Hayatımda hiç birine karşı bu kadar vahşi olmamıştım. En son ne zaman bir kadının altına yattığımı ya da bunu bu kadar çok istediğimi hatırlamıyordum. Kesinlikle yüzümü rastgele bir hayranın kasıklarına gömmek istememiştim. Normalde oral seksin

alıcı tarafındaydım. Ama Emily'yi memnun etme arzum, memnun edilme ihtiyacımın çok ötesindeydi. Onunla tanıştığım andan beri tek istediğim aklını başından almak, endişelerini yok etmektir.

Ve bu -ağzımla onu becermek- şimdiye kadar bunu yapmanın en sevdiğim yoluydu.

Tırnaklarını yatağa geçirdiğinde, onu daha hızlı yedim, yalama, emme ve dilimi sokma arasında gidip geldim. Sikim patlamaya hazır hissediyordu. Ya yakında boşalacaktı ya da önce ben boşalacaktım - tam orada, pantolonumun içinde.

Bir an durdum, ağzımı onun içindeki üç parmağımla değiştirdim. Yüzündeki ifadeyi görmek istiyordum ama ağzım üzerindeyken bunu yapamazdım. Ona yaptığım şeye bakmadığını görünce biraz hayal kırıklığına uğradım. Gözlerinin kapalı olması ve başının arkaya eğik olması, kendini çok iyi hissetmesi ve her anın tadını çıkarması hoşuma gitmişti.

Gözlerini açıp bana baktığında, bunu ağzımı ağına geri götürmek için bir işaret olarak kabul ettim. Saçlarımı tekrar kavradı ve bu sefer her damlanın tadını çıkarmak için gözlerimi kapattım.

Vücudunun sarsılması, bacaklarının titremesi, kaslarının kasılması sadece birkaç saniye daha sürdü. Onun zevk çığlıkları otel odamda yankılanırken, tek merak ettiğim bunu ne zaman tekrar yapabileceğimdi.

CHAPTER 20

EMILY

Akıllara durgunluk veren orgazmdan doymuş bir halde yatağa uzandım. Vücudumdaki gerilimin çoğu boşalmıştı ve kendimi neredeyse uçmuş hissediyordum.

Ben işimi bitirdikten kısa bir süre sonra Tristan banyoya kaçmıştı. Normalden daha uzun sürüyordu ve orada ne yaptığını anlamak için roket bilimci olmaya gerek yoktu.

Yatağa döndüğünde çenesini elinin üzerine dayadı ve bir süre beni izledi. "Rüya mı görüyorum, yoksa gerçekten geceyi burada benimle mi geçiriyorsun?"

"Henüz karar vermedim." Gülümsedim.

"Neredeyse sabah olduğunu düşünürsek, sanırım geceyi resmen geçirdiniz."

Bedenimi kaydırarak yastığın altında bir şey hissettim. En çirkin gri oyuncak ayıyı çıkardım. Ağzım açık kaldı. "Aman Tanrım." Onu havaya kaldırdım. "Bu Duffy mi?"

"Tek ve biricik." Tristan koyun gibi sırttı. "Onu otele yanında mı getirdin?"

"Birinin otobüse girip onu götürmesi riskini göze alamam."

"Akli başında kim bunu çalar ki?"

"Asla bilemezsin. Sahip olduğum ve önemsemiğim tek şey o. Rolex'imi de alsalar benim için sorun olmaz. Ama bu küçük adamın yeri doldurulamaz."

Aman Tanrım.

Ayının yan tarafına dikilmiş küçük bir etiket vardı ve üzerinde "Tristan Daltrey'in Malıdır" yazıyordu. Kaybolursa lütfen geri verin.

Gülümsemekten yanaklarım acıdı. "Bunun ne kadar değerli olduğunun farkındasın, değil mi? Ama insanlar bunu öğrenirse kötü çocuk itibarın zedelenebilir."

Gözlerini devirdi. "Adamlar bizi birçok kez ifşa etmekle tehdit etti."

"Biz... yani sen ve Duffy." Güldüm.

"Evet." Başını salladı. "Kötü durumda ama ömür boyu benimle birlikte olacak. Bu arada, ölü gibi görünse de, onu temiz tutuyorum, bu yüzden kürkü tehlikeye girdi.

-Yıkamaktan. Yine de gözü düşmeye başladı, bu yüzden sonsuza dek gitmeden önce bu konuda bir şeyler yapmalıyım."

Omuzlarım gülmekten titredi. Sonra kumaştan ayrılmaya başlayan plastik göz küresine daha yakından baktım. Yataktan zıpladım. "Az önce bana hayatımın en iyi orgasmını yaşattın. En azından oyuncak ayının gözünü geri dikebilirim."

Yatak başlığına yaslandı. "Bunu yapabilir misin?" Gözleri umutla doldu.

"Çantamda bir dikiş seti taşıyorum." "Vay be."

"Son zamanlarda çok işe yaradı."

Kitimi çıkardım ve yatağa dönmeden önce gri ipliği buldum. İğneyi geçirirken ve diğer gözle eşit olduğundan emin olmak için göz küresini yerleştirirken Tristan her hareketimi izledi. Dikişe başladığımda kendimi biraz gergin buldum. Onun değerli arkadaşına ameliyat yapıyormuşum gibi hissediyordum. Son dikişi de attıktan sonra Duffy'yi ona geri verdim.

Tristan ayıya gülümsedi. "Bu, birinin benim için yaptığı en tatlı şeylerden biri olabilir."

Bu iri yarı, dövmeli tanrı gibi adamın keçeleşmiş tüylerden oluşan cansız bir topa sevgiyle baktığını görmek kalbimi ısıttı ve yumurtalıklarımın patlamasına neden oldu. "Senin için bu kadar önemli olan bir şeyin başına bir şey gelmesini istemem."

"Benim için çok şey ifade ediyorsun, Emily. Bunu söylemem seni korkutuyorsa özür dilerim ama gerçek bu." Ayıyı bir kenara bıraktı ve yaklaştı. "Senin için çok yaşıyım ve senin için her açıdan kötüyüm ama hislerime engel olamıyorum."

Kalbim patlayacakmış gibi hissediyordum. "Tristan-"

"Pek çok kadınla birlikte olduğumu biliyorum," diye devam etti. "Kız arkadaşlar. Kaçamaklar. Tek gecelik ilişkiler. Ama çok uzun zamandır bana her şeyi ve herkesi unutturan ilk kişi sensin. Bana tek bir kadınla birlikte olmak istemenin mümkün olduğunu düşündürdün."

Sözleri nefesimi kesmişti. Onun hakkında hissettiklerimin aynısını söylemişti. Tristan bu kadar kısa sürede benim her şeyim olmuştu. Yine de hiçbir şey bilmiyordu.

Hiçbir şey.

Hiç beklemediğim bir şekilde kendimi kaptırmıştım. Rol yaparken çok eğleniyordum. Unutmakla. Ama hakkımda bilinmesi gereken her şeyi bilmese de, beni özümünden tanıyordu. Bu adama karşı hissettiklerimde aldatıcı hiçbir şey yoktu.

Sessizliğimi koruduğumda, "Bildirimle seni tamamen korkuttuğuma göre, şimdi vites değiştirelim" dedi. Ayağa fırladı ve beni altına sıkıştırdı. "Bunu tekrar yapmak istiyorum."

"Ne yapmak?"

"Üzerine ineceğim."

"Şimdi mi?"

"Daha spesifik olarak, bu sefer yüzüme oturmanı istiyorum."

Tüylerim diken diken oldu. "Kimin uykuya ihtiyacı var, sanırım..."

Ağır bedenini üzerimde hissetmekten bir kez daha zevk aldım ve ona yer açmak için bacaklarımı açtım. Tristan ağzını benimkine doğru indirirken gözleri bulanıktı. Beni öperken elini gömleğimin altına kaydırды ve göğsümü avuçladı.

Daha önce hiç kimse vücuduma Tristan'ın bu gece taptığı gibi ilgi göstermemişti. Ve bu muhteşem

Milyonlarca kadının yaltaklandığı bir adam, ilgisinin yüzde binini bana mı veriyordu? Kendimi tamamen değersiz hissediyordum. Sonsuza dek kalmayı dilediğim kendi dünyamızdaydık.

Göğsümü neredeyse acı verecek kadar sıktı. Avucunun içine mükemmel bir şekilde oturmasına bayılmıştım. Klitorisim şimdiden beklentiyle uğuldamaya başlamıştı ve bu geceki uykusuzluğuma rağmen vücudum canlıydı. Yine de bunun bedelini yarın ödeyeceğimi biliyordum.

Birkaç dakika sonra elinin külotumu indirmek için hareket ettiğini hissettim.

Sütyenim hala yerde durduğu için gömleğimi başımın üzerine kaldırdım ve çıplak göğüslerimi ortaya çıkardım.

Tristan ağzını göğüslerime doğru indirirken kirli sakalı tenimi tırmaladı. Dişleriyle meme uçlarımdan birini çekerken parmaklarım saçlarını taradı.

"Seni canlı canlı yiyebilirim."

Sözleri tüylerimi diken diken etti ve bu tüyler doğrudan bacaklarımın arasına indi. İstedğim tam olarak buydu, beni canlı canlı yemesini, kendimi unutturacak şekilde tüketmesini. Bana yapmasını dilediğim şeylerin sonu yoktu.

Tristan karnımdan aşağıya doğru öptü. Sonra daha aşağı. Bacaklarımı ayırmadan önce klitorisimin üzerinde bir çizgi yaladı. Ağız üzerimde gezinirken zevkle çığlık attım.

"Sana çok bağımlıyım," diye mırıldandı etimin üzerinden.

Gözlerimi kapatırken parmaklarımı onun parlak saçlarında gezdirdim.

Tristan geri çekildiğinde transa benzer halimi bozdu.

"Üstüme çık."

Aşağı kaydı ve beni başının üzerinde duracak şekilde konumlandırmaya çalıştı.

"Yüzüme sür," diye emretti, belimden tutup beni ağzına doğru çekti.

Bu pozisyonun bana verdiği güçle hassaslaşan kalçalarımı savururken önümdeki yastığı kavradım. Kayma

Klitorisimi ağzının içine aldı, yalayıp emerken iniltilerinin içimde titreştiğini hissettim. Bunu daha önce hiç yapmamıştım ve ne kadar iyi hissettirdiğinin üstesinden gelebileceğimden emin değildim.

Tristan ellerini kullanarak kıcıımı ona doğru yönlendirdi, diliyle beni becermeye başlarken sakalları kalçalarımı tırmalıyordu. Ağzıyla ritim tutarak pelvisimi ittim.

"Siktir, Emily. İkinci seferde tadın daha da güzel oldu," diye homurdandı. "Seninle sonsuza dek ziyafet çekebilirim. Kendime bile dokunmadan beni boşaltacaksın."

"Tristan..." İnledim, her an boşalmaya hazırdım.

"Yüzümün her yerine boşalmanı hissetmek için sabırsızlanıyorum."

Bu anın onun pes ettiği, beni çevirdiği ve içime girdiği an olmasını dilediğim için kendime lanet ettim. Tristan'ın içimde olduğu düşüncesi ağzının üzerinde daha da sert zonklamama neden oldu. Kendimi kaybettim, kaslarım kasıldı ve doruğa ulaştığımda içimi yırtan bir coşku sarsıntısı yaşadım. Klitorisimi daha sert emdi, serbest bırakılmamın her son damlasını aldı.

"Sana doyamıyorum." Altımda inledi, yüzü uyarılmışlığımla kaplıydı. Bunu gerçekten istiyormuş gibi dudaklarını yaladı.

O ikinci muhteşem orgazmdan çıktıktan sonra yüzümü ona döndüm. "Neden hep benimle ilgili? Peki ya sen?"

"Yapmayı hayal ettiğim şeyleri bilseydiniz, aletimi neden pantolonumun içinde tuttuğumu anlardınız."

"Ne gibi?"

"Listeleyecek çok şey var." "Ne gibi?"

"Sana söyleyerek seni kaybetmek istemiyorum."

"Ya duymak istersem? Eğer bana göstermeyeceksen, en azından söylemelisin."

"Tamam, sana PG versiyonunu vereceğim." Durakladı, dişlerini alt dudağında gezdirdi. "Geceleri otobüsüne gizlice girmeyi ve dişlerindeki o güzel küçük boşluğa boşalana kadar sikimi emmene izin vermeyi düşünüyorum."

Omurgamdan aŖađı bir ürperti aktı. "BaŖka ne var?"

"Daracık amını öyle bir sikmeyi düşünüyorum ki, seni diğer tüm erkekler için mahvedecek. Seninle iŖim bittikten sonra beni isteyeceksin."

"BaŖka ne var?"

"Kıçını kıpkırmızı olana kadar tokatlamayı, sonra saçlarını çekerken seni arkadan becermeyi düşünüyorum. Sonra sikimi götüne sokarak seni ŖaŖırtmayı ve senin de bana bunu ne kadar sevdiğini söylemeni."

Lanet olsun. Yutkundum. "Sadece açıklığa kavuŖturmak için... Bu PG versiyonu mu?" "Buna inansen iyi edersin."

Tristan benimle herkesin konuŖtuđundan daha kirli bir Ŗekilde konuŖtuktan sonra, yapabileceği en kötü Ŗeyle devam etti - arkama uzandı ve bana sarıldı. Ortaya çıkan duyguları hissetmemeye çalıŖırken vücudum gerildi. Kendimi hiç bu kadar güvende ve korunmuŖ hissetmemiŖtim. Ve tek düşünemediğim, bunun sona ermesi gerektiğiydi.

CHAPTER 21

EMILY

Ertesi gün, Layla oteldeki öğle yemeğinden sonra benimle yüzleşti.

"Dün gece geri gelmedin," dedi.

Evet. Bunun oldukça farkındayım. "Biraz... çok eğlendim," dedim ona, nerede olduğumu itiraf etmemeye kararlıydım. Yüzümün ısındığını hissedebiliyordum.

Göz kırptı. "Ben de öyle bir şey olduğunu düşünmüştüm. Alt katta insanlarla takıldığını söylemiştin. Sanırım ilginç biriyle tanıştın?"

"Tanıdığın kimse yok." Yanaklarım yandı. "Ama evet."

Layla'ya yalan söylediğim için kendimi suçlu hissediyordum. İyi bir arkadaş olmuştu ama kimsenin Tristan ve beni öğrenmesi riskini göze alamazdım. Onun için önemli değilmiş gibi davranıyordu ama grup arkadaşlarının ona bok atması ya da insanların arkamızdan fısıldaması gibi bir karmaşaya ihtiyacı yoktu.

"Bir dahaki sefere odaya dönmezsen endişelenmemem gerektiğini bileceğim." Göz kırptı. "Bunu yapabileceğini düşünmemiştim, evlat."

Gülümsedim ama bir dahaki sefer olamazdı. Dün gecedен sonra bir şeyler yapmam gerektiğini biliyordum. Tristan ve ben geri dönülmesi zor bir samimiyet çizgisini aşmıştık. Ona daha fazla yaklaşma riskini göze alamazdım. Kendimi kontrol edemeyişim gözümü açmıştı. İleriye dönük doğru kararlar verebileceğime olan güvenimi kaybetmiştim.

Telefonum çaldı.

Tristan: Any chance I could convince you to come to my room and have an early dinner with me before sound check?

Baştan çıkarılmışım ama ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Emily: I'm working.

Tristan: I can pretend to need something from you. Actually, I don't even have to pretend... I do need something from you. A kiss at the very least to get me through tonight. I can't stop thinking about you.

Bayılmam gerekirdi ama tek hissettiğim üzüntü oldu. Umutsuzluk. Ona karşı dürüst olmayan birinden daha fazlasını hak ediyordu. Tekrar yazarken midemde bir huzursuzluk hissettim.

Emily: I really can't.

O yanıt vermeden önce noktalar uzun süre hareket etti.

Tristan: Okay.

Bir saat sonra, sahne arkasındaki ekibe kahve bırakmak için mekana geldiğimde herkes ses kontrolü için hazırlanıyordu.

"Hey, sen..." diye derin bir ses geldi arkamdan.

Döndüğümde Tristan'ın yırtık kot pantolonu ve kollarından kesilmiş siyah gömleğiyle muhteşem görüldüğünü gördüm. Onu görünce vücudum canlandı.

"Burada ne yapıyorsun, Tristan? Ses kontrolü için hazırlanman gerekmiyor mu?"

"Seni görmem gerekiyordu, yoksa bu gece odaklanamayacaktım."

Omzumun üzerinden baktım. "O zaman başka bir yere gitmeliyiz."

"Hadi soyunma odama gidelim," dedi. "Şu anda boş."

Onu oraya kadar takip ettim ve karşılıklı durduk. Kendi kolonyası gibi kokuyordu ama içinde başka bir şey daha vardı.

Havayı kokladım ve gözlerimi kıstım. "Sigara mı içiyordun?"

Bir an için yere baktı. "Sadece bir tane içtim."

"Neden?"

"Daha önceki mesajlaşmamızdan sonra gergindim. Sakinleşmeye ihtiyacım vardı."

"Benim yüzümden mi gerildin?"

"Beni aşk acısı çeken bir ergen gibi hissettiriyorsun, Emily. Bu saçmalıklar için çok yaşıyım. Daha önce beni ektiğinde, midemde bir batma hissi oluştu." Gözleri endişeyle doldu. "Yani... Dün gece harikaydı. Hayal mi görüyorum? Çok mu abarttığımı söylemeni istiyorum. Ya da yanlış bir şey mi yaptım? Sende bir direnç hissediyorum. Garip çünkü gerçekten benimle olmak istediğini hissediyorum ama bir şey seni engelliyor. Buradaki işinden daha fazlası olup olmadığından emin değilim. Senin için doğru kişi olmadığımı anlıyorum ama..." Nefes verdi.

O incinmişti. Onu incitmiştim. Onun güzel yüzüne baktığımda, samimi gözlerle, bunu daha fazla yapamayacağımı biliyordum.

"Senin etrafında olmak istediğim konusunda kesinlikle haklısın. Birlikteyken olmak istediğim başka bir yer yok. Ayrıca yakınlaşmamıza karşı direnç gösterdiğim konusunda da haklısın ama bunun seninle ya da sana karşı hissettiklerimle hiçbir ilgisi yok."

Bir adım geri çekildi. "Tanrım, bu sen değilsin-ben konuşması değil, değil mi? Bana bundan daha fazla saygı duyduğunu sanıyordum." Başını iki yana salladı. "Özür dilerim." Derin bir nefes aldı. "Sadece dürüst ol. Tek istediğim bu. Gerçekle başa çıkabilirim. Eğer artık benimle vakit geçirmek istemiyorsan, seni yalnız bırakırım. Bu kadar basit."

Bu, ipleri koparmak için bir fırsattı. "Yaptığımız şeyi artık yapamam, Tristan. Sana yaklaşıyorum... ne kadar istesem de."

Telefonu çaldı ve ona baktı.

Bakışları tekrar benimkilerle buluştuğunda gözleri çökmüş görünüyordu. "Ses kontrolüne geç kaldım." Bana bir

saniye daha baktıktan sonra uzaklaştı.

Soyunma odasında donup kalmıştım. Şimdi yaptın, Emily.

İçimde bir boşluk hissederek arenadan çıkışa doğru ilerledim. Uzaktan sesinin yankısını duyabiliyordum. Tek umudum bu gece iyi bir performans sergileme şansını mahvetmemiş olmamdı. Gerçi bu şartlar altında burada kalmak başarılı bir turne geçirme şansını da mahvedebilirdi.

O geceki gösteri sırasında Tristan'ın sesi inkar edilemez bir şekilde yine bozuktı. Sorununun fizyolojik doğası üzerinde hiçbir kontrolüm olmadığını bilsem de yine de kendimi suçladım. Kalbimde, buna katkıda bulunduğumu biliyordum. Tıpkı daha önce kararsız davranışlarımla onu sigara içmeye ittiğim gibi. Sigara içmek sesi için de iyi olmamıştı.

Bu gece otel yerine yine otobüslerde olmamız işe yaradı. Böylece Tristan'ın odasına bir şey götürmem için beni araması ihtimali ortadan kalktı ve otoyol aramızda bir engel olarak kaldı. Ama yine de benimle konuşmak istiyor gibi görünmüyordu. Mesaj atmamıştı, bu da üzgün olduğunu kanıtlıyordu. Yine de mesafesini koruyor olması beni çok rahatlatmıştı.

Yarın yapmak zorunda olduğum şeyi çok daha kolay hale getirecekti.

CHAPTER 22

TRISTAN

Ertesi gün Teksas'a vardık. Yolculuğumuz boyunca dönüp durduktan sonra nihayet sabaha yakın uyuyakalmıştım. Louisiana'daki dün gece turun en kötü gecelerinden biri olmuştu. Performansımın berbat olmasının yanı sıra -ki bu sorunlarımın en küçüğüydü- Emily ile her şeyi nasıl berbat ettiğimi düşünmeden edemiyordum.

Atticus yatak odama girdi. "Neredeyse öğlen oldu. Kalk ve parla. Konuşmamızın zamanı geldi dostum." Yatağımın kenarına oturdu.

İhtiyacım olan son şey, her şeyin üstüne bir de onun pisliğinin eklenmesi. "Ne oldu?" Tersledim.

"Son birkaç haftadır farklısın. Sesinden de bahsetmiyorum. O kızla ne haltlar karıştırdığından bahsediyorum. Sanki bedenim burada ama kafam değil."

"O kızın bir adı var."

"Onunla ilişkiye girmenin kötü bir fikir olduğunu söylememe gerek yok sanırım. Bu nedenler çok açık, ama müziğini etkilemeye başladığında..."

"Şu anda müziğimi etkileyen tek şey ses sorunu, ki onu da ancak bu kadar kontrol edebiliyorum. Ve Emily ile aramızda her ne olursa artık bittiğine eminim. Tamam mı? Yani bu konuda endişelenmene gerek yok. Ayrıca bana bu turda biriyle ilişki kurmanın neden kötü bir fikir olduğunu ya da neredeyse yarı yaşımda birine karşı hisler geliştirmenin neden kötü bir fikir olduğunu söylememe gerek yok. Anlıyorum. Ama bazen hislerimize engel olamayız. Yine de bunu anlamayı neden beklediğimden emin değilim."

Gözlerini kısmıştı. "Bu da ne demek şimdi? Ben kalpsiz değilim, biliyorsun. Ben sadece gerçekçiyim." "Kız arkadaşını aldatan bir gerçekçi."

"Vay be. Öncelikle, o benim kız arkadaşım değil. Ben de aldatan biri değilim. Riley ve ben birbirimizi anlıyoruz. Tek eşlilikle ilgilenmediğimi biliyor. Bu açık bir ilişki. Bu aldatmaktan çok farklı."

"Bu yaşam tarzından hiç sıkılmıyor musun?"

"Bazen. Ama sevdiğim tek kadın gitti. Nicole ile birlikteyken hiç kimseye ya da hiçbir şeye ihtiyacım olmadı."

Atticus'un eski karısından bahsettiği nadir olurdu. Aramızda Nicole'ün adının özellikle de turnedeyken anılmaması gerektiğine dair konuşulmayan bir kural vardı. Bu onun performansını etkileyen tek şeydi. Bacaklarını zıplattı. "Her neyse, sanırım artık umurumda değil. Ben de senin gibi yaşlanmadan önce eğlenmeye ve bundan faydalanmaya çalışabilirim."

"Cehenneme kadar yolun var." Güldüm.

Atticus ve Ronan bana beş yaş büyük olduğumu hatırlatmak için her fırsatı değerlendirirlerdi.

"Cidden ama..." dedi. "Emily'ye ne oldu?"

"Oh, şimdi adını biliyor musun?"

"Evet, solistimin aklına giren ve bu turnenin geri kalanını bizim için berbat etmekle tehdit eden kişinin adını biliyorum."

"Son kez söylüyorum, onun benim ses sorunlarımla hiçbir ilgisi yok. Bunu ima etmeyi bırak."

"Son zamanlarda bizden uzaklaşmada onun da payı var. Gittiğin gece mi? Gösteriyi iptal ettiğin? Bu bir ilkti."

"Sadece bir molaya ihtiyacım vardı. Tanrı bir tane almamı yasakladı-"

"Soruma cevap vermediniz. Ne oldu? onunla?"

"Biliyorsam ne olayım," dedim, duvara bakıp onu yumruklayabilmeyi dileyerek. "Başladığımız şeyi devam ettirmenin iyi bir fikir olduğunu düşünmediğini söylüyor. Ondan gerçekten hoşlanıyorum. Turne başladığından beri başka biriyle birlikte olma arzum yok. Bu benim için bir ilk. Ama o korkuyorsa bunların hiçbir önemi yok."

Sesini alçalttı. "Onu becerdin mi?"

"Hayır. Yine de biraz takıldık ve ben işleri fazla ileri götürdüm." Pencereden onun otobüsüne baktım.

Atticus parmaklarını yüzümün önünde şıklattı. "En son ne zaman biri hakkında böyle hissettin?"

"On altı yaşımdan beri değil." Başını salladı.

"Cheyenne..."

"Onun adını nasıl hatırladın?"

"Çünkü ilk tanıştığımızda yaptığımız o konuşmayı hiç unutmadım. Sarhoş olmuştun ve bana onun hakkında her şeyi anlatmıştın. Çok üzülmüştün."

"Vay canına. Bunu hatırlamıyorum."

"Şey, evet. Sarhoştun." Kıkırdadı. "Ona ne oldu?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Onu hiç aramayı denemedin mi?"

"Hayır." Başımı salladım. "Bir süre bilmek istemedim ama artık bir önemi yok. Aradan çok zaman geçti. Ama birine karşı böyle bir şey hissetmeye en çok Emily ile yaklaştım. Bu inişli çıkışlı kariyerde olmak duygularımı uzun süre uyuşturdu. Etrafınız çoğunlukla yanlış insanlarla çevriliyken doğru insanlarla tanışmak zor. Bağ kurabileceğiniz biriyle tanışmak nadirdir. Peki ya tanıştığınızda? Yeniden insan olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlıyorsunuz."

"Onunla aranızdaki ilişkinin bittiğinden neden bu kadar eminsin?"

"Daha fazla devam etmek istemediğini açıkça belirtti. Sebebi o kadar net değil. Ama önemli değil. Geri çekilmem gerekiyor. Ve bugün bunun ilk günü. Yani artık boyumdan büyük işlere kalkışmam konusunda endişelenmene gerek yok."

İçimi çektim, kendi güvencelerime pek güvenmiyordum. "Şimdi, endişelenmen gereken şey benim lanet olası sesim. Los Angeles'a gidene kadar doktoru göremeyeceğim. Bugün yine sessiz kalmam gerekecek."

"Tek yapabildiğim dua etmek dostum. Ne doğru cevaplara sahibim ne de Ronan'ın bana gönderdiği tıbbi makaleleri anlayabiliyorum."

"Öyle mi?"

Başını salladı. "Dostum sana yardımcı olacak tüm bu yolları araştırıyor. Ama turnede bitkisel tentür yapmak biraz zor." Güldü. "Ona tentürünü sfinkterine sokması gerektiğini söyledim."

Gırtlaktan bir kahkaha attım. "O adamı denediği için sevmelisin. Senin benim için yaptığından daha çok, pislik."

"Ronan daha iyi bir adam. Bu kesin. Benim tek yaptığım şikayet etmek." Sırtımı sıvazlamak için yanıma geldi. "Her neyse, seni azarlamamla başlamış olsa da bu konuşmayı yaptığımıza memnunum."

"Tüm konuşmalarımız böyle başlıyor, değil mi?"

Yüzünde ender rastlanan bir samimiyet vardı. "Bazen katı olabildiğimi biliyorum. Ama senin mutluluğunu önemsemediğimi düşünmeni istemiyorum. Eğer bir kız seni mutlu ediyorsa, sana kim olduğunu hatırlatıyorsa, ne mutlu sana.

-Bu süreçte diğer tüm parçalarınızı kaybetmediğiniz sürece. Aklını kaybetmek için çok çalıştın, anlıyor musun?"

"Bunun için çok geç, dostum."

Kıkırdadım. "Sigara içmek için dışarı çıkmak ister misin?"

Başımı salladım. "Hayır. Dün ayağım kaydı ve bir tane yedim ama iyi olmaya çalışıyorum."

"Aferin sana o zaman." Atticus gitmeden önce bana parmağını gösterdi.

Bir kez daha düşüncelerimle baş başa kaldığımda, Emily'ye mesaj atmamak için kendimi özellikle zor tuttum. Birinin yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunda bunu anlayamayan o adam olmak istemiyordum. Onu ne kadar görmek istediğimin, onun beni ne kadar

beni sakinleştirdi. Onun için en iyi olanı yapmalıydım ve bu da bana istediğini söylediğı şeyi dinlemektir.

Yine de her şeyi içimden atmam gerekiyordu. Eğer onu aramayacaksam, mektup yazarak iletişim kurabilirdim. Mesajlaşmak bunun için fazla gayri resmi görünüyordu ve cevap vermesi gerekiyormuş gibi hissetmesini istemiyordum. Mektup yazmak çizgiyi aşmayı ya da aptalca bir şey yapmayı imkânsız hale getirecekti. Stephen benim için teslim edebilirdi. Söylemem gerekeni söyleyecek, sonra da kafamı tekrar tura vermeye odaklanacaktım. Belki bu lanet öfkeyi iyi bir şekilde kullanabilir ve tekrar müzik yazabilirdim. şte bu bir fikirdi.

Elime bir not defteri ve kâğıt alarak fazla düşünmemeye çalıştım.

Sevgili Emily,

Muhtemelen karşıdan karşıya geçip seninle konuşmak varken neden sana bu mektubu yazdığımı merak ediyorsundur. Ama belli ki yalnız kalmak istiyorsun. Benimle ilgili endişelerini anlamasam bile, buna saygı duymalıyım. Ben yalnız kalmak isteyen birine baskı yapacak biri değilim. Bir ipucu alabilirim. Mahremiyetinize saygı duyduğum için sizi görmeye gelmek yerine bu mektubu yazıyorum. Sadece senin için en iyisini istediğimi tekrarlamak istiyorum. Ve senin için en iyisinin benden uzaklaşmak olduğuna bile katılabilirim.

Aynı zamanda, kaçınılmaz olarak birbirimize rastlayacağız. O anlarda kendinizi rahatsız hissetmenizi istemem. Ancak sizinle profesyonel, dostane bir ilişkinin ötesinde ekstra zaman geirmeyeceğim. Artık saçma teslimat talepleri yok; yine de onları özleyeceğim.

Sana ne kadar saygı duyduğumu biliyorsun. Duygularım hakkında daha çok şey söyleyebilirim ama bunu olduğundan daha zor hale getirmek istemiyorum. Sadece zaman geçirmenin

en iyisiydi. Geçici de olsa her saniyesini takdir ettim.
Gücenmek yok, tamam mı? Bana ihtiyacın olursa her
zaman burada olacağım.
xo Tristan

Biraz hava çıkardım ve yazdığım kelimelere baktım. Bu berbat bir şeydi ama performanslarıma tekrar konsantre olabilmem için bir sonuca ihtiyacım vardı. Mektubu katladıktan sonra, lanet olası bir zarfım olmadığını fark ettim. Stephen'a mühürsüz bir mektup veremezdim. Bana zarf almak için koşturmakla görevlendirilecek kişinin Emily olması ironik bir durumdu. Bu yüzden, en iyi hareket tarzının biraz taşaklı olmak, kıcımlı kaldırıp otobüsüne gitmek ve mektubu kendim teslim etmek olduğuna karar verdim. Burada kalmayacaktım. Mektubu ona verip gidecektim. Onunla geçireceğim fazladan zaman, söylemek istediklerimi yazma amacımı boşa çıkaracaktı.

Bir şapka aldım ve tam otobüsten inerken Stephen yaklaştı. Elinde... bir zarf mı vardı? Bu da ne böyle? Lanet aklımı mı okumuştun?

Ona baktım. "Nedir o?" "Senin için bir mektup... Emily'den." Bu ne lan?

"Bunu sana o mu verdi?"

"Gitmeden önce, bunu sana getirmemi istedi."

"Sol mu?" Kalbim hızla çarpmaya başladı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Emily bu sabah turdan ayrıldı."

Hayatımda hiç bu kadar tempolu olmamıştım.

Yirmi dakika geçmişti ve ben hâlâ mektubunu okumamıştım.

Bunu ben yaptım. Gitmesine ben sebep oldum. Çok ileri gitmişim ve mektubumu ona yeterince hızlı ulaştıramamışım. Onu daha önce arasaydım, ayrılmak zorunda olduğunu hissetmeyecekti. Benim yüzümden işini kaybetti. Aman Tanrım. Ne yaptım ben?

Kendimi açmaya zorlayamadım. Bunun benim hatam olduğunun, cinsel arzularımı kontrol edemeyerek onu korkuttuğumun onaylanmasını istemiyordum.

Birkaç dakika volta attıktan sonra nihayet cesaretimi topladım ve açtım.

Sevgili Tristan,

Lütfen bunu yaptığım için beni affedin. Gelip düzgün bir veda edecek cesareti göstermeliydim. Ama gözlerine bakarsam, gidecek cesareti bulamayacağımı biliyordum.

Şimdiye kadar turu bırakmaya karar verdiğimi biliyorsunuzdur. Sebeplerimin senin yaptığın ya da söylediğin hiçbir şeyle ilgisi olmadığını ne kadar vurgulasam azdır. Ya da birlikte yaptığımız herhangi bir şeyle. Şu anda çıkardığınız sonuçların doğru sonuçlar olmadığını söylersem bana güvenin. Seni benim hakkımda her şeyi bildiğine inandırdım ama bu ne yazık ki doğru değil. Şu anda ayrılmak için çok kişisel bir sebebim var. Ve buraya hiç gelmemeliydim.

Sana bir açıklama borçluyum. Hem de çok büyük bir açıklama. Söz veriyorum, bir gün beni tekrar göreceksin ve doğru zaman geldiğinde her şeyi düzgün bir şekilde açıklayacağım. Ama o zaman şimdi değil. Bu yüzden, tamamen dürüst olmadığım halde benimle yakınlaşmana izin vermem adil değil.

Gizemli davrandığımın farkındayım. Ama hem kendim hem de senin için bir adım geri atmam gerekiyor. Şu anda tura odaklanmalı, sesinin gücünü yeniden kazanmaya odaklanmalısın. Burada olmam dikkatini dağıtıyordu. Ayrıca kendi sorunumu çözmek için de doğru yol değildi. Turne üzerinde çalışmanın

bir kaçış olacağını düşünmüştüm.

iyi bir deneyimdi ama aramızdaki bağı ve bu süreçte sana aşık olabileceğimi tahmin etmemiştim. Tristan, bana kendimi dünyadaki en özel insan gibi hissettiriyorsun. Keşke bunu hak etseydim.

Bunu fazla analiz etmeyeceğine söz ver. Şimdilik beni unutup kendini iyileştirmeye ve müziğe geri dönmeye odaklanacağına söz ver. Hiçbir şeyi rayından çıkarmanın sorumlusu olmak istemem. Ama turne bittiğinde ve kendini daha iyi hissettiğinde, gel beni bul. O zaman daha fazla açıklama yaparım.

Adresim 83 Cherry Lane, Henderson, Nevada.

Birbirimizi tekrar görene kadar,
Emily

Ne. Ne? Sikeyim mi?

Beklediğim bu değildi. Her zamankinden daha çok kafam karışmıştı.

Başımı ellerimin arasına alıp oturdum. Ona neler olduğu konusunda açıkça yanılmışım. Bu onun benden korkmasından daha fazlasıydı. Ve bu beni biraz rahatlatsa da, Emily'nin hayal ettiğimden daha karmaşık olduğunu fark etmemi sağladı. Yokluğuna rağmen beni rahatsız etmeye devam edecekti ama o haklıydı. Şu anda inemeyeceğim bir trendeydim ve Emily hakkında her şeyi anlamaya ne kadar meraklı olsam da, bu turu atlatmaktan başka seçeneğim yoktu. Bunu çocuklara borçluydum. Ve sanırım kendime de. Kendimi toparlamanın zamanı gelmişti.

Onu görmek için Avrupa ayağının bitmesini bekleyemeyeceğimi kesinlikle biliyordum. ABD turnesi bittikten sonra Nevada'ya gidecektim. Yurtdışına çıkmadan önce birkaç hafta iznim olacaktı. O zamana kadar bunun beni tüketmesine izin vermemeliydim.

O öğleden sonra çok garip bir şey oldu. Haftalarca uğraştıktan sonra içimden şarkı sözleri dökülmeye başladı

Yazdıklarımla. Emily buradayken her ne kadar dikkatimi işimden uzaklaştırmış olsa da, şimdi bana ilham veriyordu. Bu oydu. Öyle olmalıydı. Umutsuzluğu maskeleyen güzel gözler, tanımadığınız ama ruhunuzun tanıdığı bir kadına aşık olmak hakkında yazarken, tek umudum onun iyi olmasıydı. Üzerimde büyük bir iz bırakmıştı ve bu yaratıcılık bunun kanıtıydı. Göğsümdeki ağırlık da bunun kanıtıydı.

Şu anda yazdığım müzik gün ışığına çıkmayabilir ama Emily burada olmasa bile bir şekilde beni iyileştiriyordu.

CHAPTER 23

TRISTAN

Üç ay sonra, Kuzey Amerika turnesi nihayet sona erdiğinde, çocuklar hemen Avrupa'ya gitti. Biz sahneye çıkmadan önce birkaç hafta manzaranın tadını çıkarmak istediler. Planlandığı gibi, ben geride kaldım.

ABD turnesini atlatmak kolay olmamıştı. Ama çoğu gün bir keşiş gibi sessiz kalarak sesimi kontrol altına almayı başarmıştım. Sessiz kalmayı işim haline getirmiştım. Bu açıdan Emily'nin gitmiş olmasının da faydası olmuştu, çünkü başka hiç kimseyle onunla olduğu gibi konuşmak istememiştım. Uzun zamandır ilk kez kendime ve sağlığıma öncelik verdim. Meditasyon yapmayı bile öğrenmişim ve her sabah kulaklıklarımı takıp sakinleştirici müzikler dinleyerek saatlerce dünyanın sesini bastırıyordum.

Tüm bunlar olurken, onu görebilmek için turun biteceği haftaları sayıyordum. Ve nihayet o gün geldiğinde, sinirden deliye dönmüştüm.

Henderson, Nevada'daki sokağında kiralık arabamdan inerken Emily'nin beni bu kadar çabuk görmeyi beklemediğini biliyordum. Muhtemelen Avrupa bitene kadar bekleyeceğimi düşünmüştü. Ama bekleyemezdim. Her neyse, bu beni turu bırakıp Nevada'ya giden bir uçağa atlamaktan alıkoyan kendimle yaptığım uzlaşmaydı, neredeyse her gece yapmak istediğim bir şeydi.

Henderson güzeldi. Daha önce Vegas'ta bulunmuş olsam da, şehrin güneydoğusundaki bu banliyöde hiç bulunmamıştım. Oturduğu mahalle oldukça yerleşim yeri ve sokağının sonunda bir park vardı. Küçük, tek katlı, müstakil bir eve benzeyen bir evde yaşıyordu.

Endişeyle dudaklarımı yalayarak kapısına doğru yürüdüm ve kapıyı çaldım. Cevap vermesini beklerken kalbim küt küt atıyordu. Tanrım. Binlerce insan için sahneye çıkmıştım ve kanım hiç bu kadar hızlı pompalanmamıştı.

Kapı açıldığında, gelen Emily değildi. Başka bir kızdı.

Boğazımı temizledim. "Merhaba. Emily'nin evde olup olmadığını merak ediyordum."

Ufak tefek sarışın kelimelerin üzerinde tökezledi. "Uh..."

Beni tanıdığı için garip davrandığını anlamam bir anımı aldı.

İşaret etti. "Sen... sen..."

Elimi uzattım. "Tristan Daltrey. Tanıştığımıza memnun oldum."

"Biliyorum. Um...vay." Başını iki yana salladı. "Emily... evet."

O işte."

"Nerede çalışıyor?"

"Yerel bir şirkette geçici bir iş buldu.

Bir proje için pazarlama koordinatörü."

"Anlıyorum." Başımı salladım. "Hoşuna gitti mi?"

Kız bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Öyle görünüyor."

"Eve ne zaman geliyor?"

"Altı civarı. Burada kalıp bekleyebilirsiniz."

Bu saatler sonraydı. Emily'nin gün ortasında evde olmasını beklemek benim için biraz aptallıktı. "Seni rahatsız etmek istemem," dedim. "Onu daha sonra yakalayabilirim."

"Emin misin?"

"Evet. Ama bana bir iyilik yapıp ona şehirde olduğumu söylemez misin lütfen? Dikkatini dağıtmak istemiyorum. Daha sonra o evdeyken gelirim."

"Tamam..." Nefesini saçlarına doğru üfledi. "Bunu bir sır olarak saklamak kolay olmayacak. Ama hiçbir şey söylemeyeceğim."

"Teşekkür ederim." Bir adım geri çekildim. "Bunu çok takdir ediyorum."

Önümüzdeki üç saat boyunca tanınmadan Henderson'da ne halt edecektim? Bugün insanlarla etkileşime girecek havada değildim. Muhtemelen seyahat etmeliydim.

Biriyle, güvenlikle ya da başka bir şeyle, ama bununla da uğraşmak istemedim. Bu yalnız yapmak istediğim bir yolculuktu ve yanımda gelmesine güvenebileceğim herkes şu anda Avrupa'daydı.

Vegas'taki otele geri dönmeye ve odamda saklanmaya karar verdim. Lobide birkaç imza için durduktan sonra nihayet yine yalnızdım. Neden bir ev kiralamadığım beni aşıyordu.

Yatağa oturdum ve daha sonra Emily'ye dönmeyi düşündüm. Pek iştahım yoktu ama oda servisi çağırdım ve kanallar arasında gezinirken yemek yedim ama hiçbir şeyde karar kılamadım. Saate bakmaya devam ettim ve Henderson'a dönene kadar dakikaları saydım. Burada olmamın tatsız bir sürpriz olmaması için dua ettim. Geleceğimi haber vermemiştim çünkü onu kendi halinde görmek istiyordum, benim için hazırlayacağı yapmacık bir sahnede değil.

Saat 5:45'te otelden ayrıldım ve Emily'nin mahallesine geri döndüm.

Beni gördüğünde şok olmuş gibi görünmesine hazırlıklıydım ama evinin önünde durması ve geldiğimde beni bekliyormuş gibi görünmesi, ev arkadaşının sözünü tutmadığını gösteriyordu.

Emily hatırladığımdan daha da güzel görünüyordu. Siyah bir etek ve beyaz bir bluz giymişti; çok profesyoneldi. Onu hiç bu kadar şık görmemiştim. Sanki onunla birkaç ay değil de yıllar geirmişim gibi hissediyordum.

Arabadan indiğimde bana doğru yürüdü. "Merhaba Tristan," dedi sakince.

Kesinlikle beni bekliyordu.

"Selam, güzelim. Sanırım oda arkadaşın sana daha önce uğradığımı söyledi?"

"O yaptı. Ben eve gelene kadar beklemeyi başardı. Ama sonra kendini daha fazla tutamadı."

"En azından o zamana kadar bekledi. Sizi zmek ya da işinizden alıkoymak istemedim."

"Seni görmek beni üzmüyor." Gülümsedi. "Burada olmana sevindim."

Bunun gerçekte ne anlama geldiği hakkında hâlâ hiçbir fikrim yoktu. "Kahretsin, şu anda çok gerginim." Uzun bir nefes verdim. "Bu kadar gergin olacağımı düşünmemiştim. Ama burada olmamın senin için sorun olmamasına çok sevindim."

"Tristan..." diye fısıldadı, elini yanağıma koyarak.

Elini elime aldım ve öptüm. "Seni özledim," dedim, sesim boğuk çıkıyordu. "Çok özledim."

"Ben de seni özledim." Kapısına doğru döndü. "İçeri gel."

"Teşekkür ederim." Takip ettim ve içeri adım atmadan önce girişte ayaklarımı sildim.

Etrafıma baktım. Her şey yeni boyanmış ve yeniydi. "Şirin bir yer."

"Teşekkür ederim. Belli ki kiralık. Ama kirası bir ev için çok makul."

"Oda arkadaşın şimdi nerede, adı ne?" "Cami. Çoğu gece bir kumarhanede çalışıyor. O yüzden sadece Sola."

"Ah. Her zaman bir oda arkadaşın mı var?"

Başını salladı. "Başka türlü bunu karşılayamazdım."

Doğru. Herkesin kulağından para çıkmıyor, göt herif.

Eğer izin verseydi ona bir ev alırdım. Ama içimden bir ses bunu kabul etmeyeceğini ve bu jestin biraz çılgınca olduğunu düşünebileceğini söyledi.

Üzerinde çiçek desenli yastıklar bulunan krem rengi bir kanep, mumlar ve bir sehpa kitabı bulunan küçük bir sehpa vardı. Köşede, sırtları renklerine göre dizilmiş kitaplarla dolu büyük beyaz bir kitaplık vardı.

"Bunlar senin kitapların mı?"

Başını salladı. "Cami'nin. Büyük bir kitapseverdir."

"Onunla iyi anlaşıyor musun?"

"Evet. Gerçekten çok hoş biri."

"İşlerin yolunda gitmesine sevindim."

Bir an için birbirimize bakarken sessizlik havayı doldurdu. Sinirlerime rağmen onu öpmek istiyordum. Ama bugünün planı bu değildi. Yakınında bile değildi.

"Seni Avrupa'dan sonraya kadar görmeyi beklemiyordum," dedi.

"Anlamıştım ama o kadar bekleyemezdim. Ama elimden geldiğince senin isteklerine saygı göstermeye çalıştım."

"Ne zaman Avrupa'da olman gerekiyor?"

"Üç haftalık bir molam var. Diğer herkes zaten orada. Ama ben onlarla birlikte gezmeyi falan tercih etmedim. Seni görmem, sesimi dinlendirmem ve kafamı toparlamam daha önemliydi."

Başını salladı. "Anlıyorum..."

Nefes alış verişi hızlandı ve birden elleriyle ne yapacağını bilemez hale geldi. Birkaç saniye içinde salatalık gibi soğukkanlı bir halden tam tersi bir hale gelmişti.

Onu rahatlatma ihtiyacı, kişisel alanına saygı gösterme yeminimin önüne geçti. Elini tuttum. "Sadece benim, Emily. Gergin olmana gerek yok. Bana söyleyemeyeceğin hiçbir şey yok."

Sesi titriyordu. "Anlamıyorsun, Tristan." Gözleri yaşlarla doldu.

Ne oluyor lan?

Onu yakınımaya getirdim ve sarıldım. Kalbi göğsümde bir mil hızla atıyordu. Tutuşumu sıkılaştırarak kulağına usulca konuştum. "Eğer istemiyorsan bana hiçbir şey söylemek zorunda değilsin. Bana hiçbir şey borçlu değilsin. Sadece seni görmem gerekiyordu. İyi olduğundan emin olmak için. Her gün seni düşündüm. Senin hakkında şarkılar yazdım. Seni kalbimde taşıdım. Her şeyi anlamıyorum ama daha önce hiç kimse için böyle hissetmemiştim." Ona bakmak için geri çekildim. "Bana söyleyebileceğin hiçbir şey senin hakkında hissettiklerimi değiştiremez. Ama hiçbir şey beklemiyorum. Arkadaşlığınla yetineceğim... Hayatımda olmanla."

Gözlerimin içine derin derin baktı. "Ben düşündüğün kişi değilim."

Sertleştım. "Sen Emily Applewood değil misin?"

Burnunu çekti. "Öyleyim ama..." Emily ayaklarına baktı ve başını salladı.

Her ne kadar neler olduğunu öğrenmek için can atıyor olsam da, onu böyle görmekten nefret ediyordum. Sakinleşmesi gerekiyordu. Elimi çenesine koydum. "Bana bir iyilik yapar mısın?"

Bakışlarını benimkilere doğru kaldırdı. "Ne?"

"Söylemek istediğın her neyse onu konuşmaya hazır olduğunu hissetmiyorum. Seni bu kadar sinirli görmek hoşuma gitmiyor. Zaten uzun bir gün geçirmişsindir. Konuşmadan önce seni yemeğe çıkarmama izin verir misin? İşten eve gelip benim burada olmamla uğraşmak zorunda kalsaydın yemek yemiş olacağından şüpheliyim."

Gözleri kızarmıştı. "İştahım var mı emin değilim..."

"Dene." Zorla gülümsedim. "Buralarda iyi bir Orta Doğu mekânı var mı?"

Emily gözlerini sildi. "Aslında bir tane var."

Kapıya doğru işaret ettim. "Hadi gidelim."

Elimi uzattığımda tuttu. Ama onunki titriyordu.

Bana restoranın adını verdi, ben de adresi GPS'ime girdim. Emily yolculuk boyunca sessizdi ve onu konuşması için zorlamadım.

Restoran evinden arabayla yaklaşık on beş dakika uzaklıktaydı. Oraya vardığımızda biraz sakinleşmiş görünüyordu. Bir mucize eseri restorana girebildik ve ben fark edilmeden köşedeki bir masaya oturabildik.

Emily aç olmadığında ısrar etti ve ne istediğı konusunda kararsızdı. Ben de paylaşmamız için çeşitli şeyler içeren bir tabak seçtim. Yemek sırasında Emily aldığı geçici pazarlama işiyle ilgili sorularımı yanıtladı ve sözleşmesi sona erdiğinde para biriktirmek için Shady Hills'teki evine geri dönmeyi planladığını söyledi. Neredeyse, eğer istediğı buysa Henderson'da kalabilmesi için masraflarını karşılamayı teklif edecektim ama kendime şunu hatırlattım

Haddimi aşmamaya ya da gücümü iğrenç bir şekilde etrafa saçmamaya çalıştım. Ona sahip değildim. Ona göre, onu tanıımıyordum bile.

Yemeğini karıştırdı, hâlâ gergin olduğu belliydi. Benim de iştahım pek yerinde değildi ama bu seferlik biraz da olsa sakinleşmesine yardımcı olduysa iyi olmuştu.

Yemekten sonra onun evine geri döndük. Ev arkadaşı işte olduğu için hâlâ yalnızdık.

Oturma odasında volta atıyordu.

"Bana hiçbir şey söylemek zorunda değilsin Emily," diye tekrarladım. "Sana baskı yapmak için burada değilim. Desteğimi sunmak, hayatıma getirdiğin olumlu ışığın bir kısmını geri vermek için buradayım. O turu atlatmamı sağlayan şeyin sonunda seni görmek olduğunu söylerken şaka yapmıyorum."

"Anlamıyorsunuz. Sana söylememek gibi bir seçeneğim yok. Bu benim seçimim değil."

"Pekâlâ. Özür dilerim. Kafam karıştı."

"Biliyorum." Tavana baktı ve nefes verdi, bir an için gözlerini kapattı, sanki dua ediyormuş gibiydi. "Nasıl başlayacağımı bilmiyorum."

"En baştan başla..."

Titrek bir nefes verdi. "Bunun ne olduğunu düşünmeliyim..."

Elimi omzuna koydum. "Aceleye gerek yok. Bu gece olmak zorunda değil."

"Bu değil gidiyor için olmak herhangi bir daha kolay yarın." Yutkundu. "Şehirde ne kadar kalacaksın?"

"Birkaç gün mü? Ama bana ihtiyacınız olursa daha uzun sürebilir."

"Bana bir saniye ver," dedi, odanın diğer tarafına geçerek. Tavana bakarak, "Bunu kaç kez prova ettiğimin bir önemi yok. Sadece sana nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum."

Biraz daha volta atarken ve sanki söyleyeceklerini prova ediyormuş gibi nefesinin altında bir şeyler mırıldanırken onu izledim. Bu kadar acı çekmesinden nefret ediyordum. Geçmişinin diğer yönleri hakkında çok dürüst görünüyordu; bu

bu tek konu hakkında açılmanın neden bu kadar zor olduğunu anlamak zordu.

"En baştan başla," diye tekrar önerdim. "Her seferinde bir adım. Sorun yok..."

Emily sonunda başını salladı ve kanepede bana katıldı. "Tamam..." Biraz hava aldı. "En başından beri..." Başını salladı.

Kalbim hızla çarpıyordu. Gerginliği bulaşıcı gibi görünüyordu. Onun için gergindim.

"Başlangıç Jacob'dır," dedi.

Başımı salladım. "Ölen erkek arkadaşın." "Evet."

Aklımdan bir sürü teori geçti. Düşündüğüm kişi olmadığını söylemişti. Nasıl öldüğü hakkında yalan mı söylemişti? Onu öldüren arabayı o mu kullanıyordu? Varsayımlarıma devam edemeden tekrar konuştu.

"Jacob küçük yaşlardan beri benim en iyi arkadaşımdı. Büyüdüğümüzde çıkmayı denemiş olsak da, her şeyden önce o benim en yakın arkadaşımdı. Onu tüm kalbim ve ruhumla sevdim ve öldüğünde benden bir parçayı da yanında götürdü."

"Bana onun bir araba kazasında öldüğünü söylemiştin..." "Evet. O yaptı."

"Olay olduğunda uzakta olduğunuzu söylemiştiniz?"

"Bu doğru. Üniversitedeydim."

"Tamam..." Yutkundum.

"Öldükten sonra annesi bana kişisel eşyalarından oluşan bir kutu verdi. Onları inceleyemeyecek kadar perişan olduğunu ama benim almamı istediğini söyledi."

Onu cesaretlendirmek için başımı salladım.

"İçindeki şeylerden biri de bir dizi günlüktü. Bana günlük tuttuğunu hiç söylememişti. Onları hemen okumadım. Ama son zamanlarda, sonunda onları incelemeye cesaret edebildim. Jacob hakkında hiç bilmediğim şeyler vardı. Annesi ne kadar kişisel olduklarını bilseydi bunları bana bu kadar rahat verir miydi emin değilim."

"Belli ki onlar konusunda sana güvenebileceğini düşünmüş." Bunların Emily ya da onun karakteriyle ne ilgisi var? "Ne öğrendin?"

Tereddüt etti. "Jacob on altı yaşındayken annesi ona evlatlık olduğunu söyledi. Bu onun için yıkıcı olmuş. Görünüşe göre, ailesi ona on altıncı doğum gününde söylemeyi kabul etmişti. O zamanlar benimle bu konu hakkında konuşmuştu. Ama bana öz annesini bulmak için adımlar attığını söylememişti. Görünüşe göre, ölmeden bir yıl önce onu bulmuş. Onu görmeye gitmiş ve bunu günlüklerine yazmış."

"Vay canına." Gözlerimi kırdım. "Bu çok üzücü. Demek istediğim, onu bulduktan kısa bir süre sonra ölmüş olması."

Gözleri doldu. "Bu... çok üzücü."

Arkadaşı -eski erkek arkadaşı- için hissettiği acı elle tutulabilirdi. Konu ona geldiğinde henüz üstesinden gelemediği çok fazla travması varmış gibi görünüyordu. Ona sarılmak için hamle yaptım ama o hızla uzaklaştı. İpucunu değerlendirerek kanepenin diğer ucunda, onun karşısındaki yerime döndüm.

Bir dakika boyunca gözlerimin içine baktı. Tüm bunları paylaşmakla ilgili tereddütleri mi vardı? Tüm bunların nereye varacağını anlamaya çalışırken zihnim allak bullak oldu. Sonra hayatımı değiştireceğini bilmediğim o sözleri söyledi.

"Annesinin adı Cheyenne."

CHAPTER 24

EMILY

Tristan sanki karnına yumruk atmışım gibi sarsıldı.

"Cheyenne..." diye tekrarladı.

Başımı salladım. "Cheyenne Benson."

Farkına vardığında yüzündeki değişimi görebiliyordum. Gözleri yavaşça boş bir bakışa dönüştü.

Bu, uzun zamandır korktuğum andı.

Aramızda bir şeylerin gelişmesine neden izin verdiğimi açıklamak istedim ama bu, ele alınması gereken konular listesinde son sıradaydı.

Tristan bayılacakmış gibi elini kalbinin üzerine koydu. "Anlamıyorum," diye fısıldadı başını sallayarak. Bana döndü, sesi titriyordu. "Düşündüğüm şeyi mi ima ediyorsun?"

Gözyaşlarımı tutarak başımı salladım. "Jacob Cheyenne'le buluşmaya gittiğinde, Cheyenne ona genç kızken ondan hamile kaldığını söyledi. Babasına hiç söylemediğini itiraf etti. O zamanlar korktuğunu ve evde kalmak için her şeyi bırakıp kariyerini mahvedeceğinden endişelendiğini söyledi. Ayrıca bir çocuk yetiştirmeye hazır olmadığını da biliyordu, bu yüzden bebeği evlatlık vermek gibi zor bir karar aldı."

Tristan başını eğdi, kulakları kıpkırmızı olurken sesi zar zor duyuluyordu. "Buna inanamıyorum."

Devam etmeden önce ona düşünmesi için birkaç dakika verdim. "Jacob ona babasının kim olduğunu sorduğunda, ona

Adını ve kim olduğunu. Yalan söylüyor olması gerektiğini düşündü. Seni biliyordu. Jacob benden çok daha fazla müzikle ilgiliydi. Sonra ona senin ve onun fotoğraflarını gösterdi.

Siz gençken. Bazılarını saklaması için ona verdi. Bununla nasıl başa çıkacağını bilemedi. Ona, onun hakkında bir şeyler öğrenmeye açık olup olmadığını sordu. Cheyenne ona bilmediğini, yıllardır seninle konuşmadığını söyledi. Artık senin kim olduğunu bilmediğini ama o zamanlar olduğun çocuğun seni tanımak isteyeceğini düşünmüş."

"Kesinlikle haklısın, yapardım," diye homurdandı.

Bu gösterdiği ilk öfkeydi. Bunun sadece bir başlangıç olduğundan emindim. Kızgın olmayı hak ediyordu.

"Cheyenne ona sana ulaştığı için onu suçlamayacağını söyledi. Onu senden sakladığı için çok pişman görünüyordu ve geri dönüp işleri yoluna koyamadığı için özür diledi."

Tristan başını ellerinin arasına aldı ve gergin bir şekilde dizlerini zıplattı. Sonunda başını kaldırıp bana baktı, gözleri şaşkınlıktan bulutlanmıştı. "Anlamıyorum. Kayıt stüdyosuna nasıl geldin? Beni takip falan mı ediyordun?"

Karnım guruldadı. Kusacakmışım gibi hissettim. "Hayır. Tam olarak değil." Başımı salladım. "Liseden bir arkadaşım var, şu anda Los Angeles'ta müzik endüstrisinde çalışıyor. Delirious Jones hayranı gibi davranarak onunla iletişime geçtim ve nasıl imza alabileceğimi bilip bilmediğini sordum. Bana albümünüzü nerede kaydettiğinizi söyledi. Bu bilgi o kadar kolay geldi ki bunu bir işaret olarak kabul ettim. İlk amacım size ulaşip ulaşamayacağımı görmektir. Size bir şey söyleyip söylemeyeceğimden emin değildim ya da sadece iyi bir insan olup olmadığınızı, gerçeği bilmek isteyip istemediğinizi ölçecektim." Yutkundum. "İnternette okuduklarım dışında senin hakkında hiçbir şey bilmiyordum. O gün binanın önünde durduğumda, seninle karşılaştığımda ne söyleyeceğim ya da ne yapacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu. Sonra kapı açıldı, Doug beni orada dururken gördü ve beni asistanlık işi için görüşmeye gelen biri sandı. Ben de bunun nereye varacağını hiç düşünmeden devam ettim."

Utandığımı hissederek bir an durakladım. Bu mutlak gerçek olsa bile kulağa saçma geliyordu. Tristan sessiz kaldı.

"Seni tanımanın en iyi yolunun işi kabul etmek olduğuna kendimi ikna ettim. Kötü bir insan olsaydın ya da bir oğlu olduğu fikrini reddedecek biri olsaydın, olaylara nasıl yaklaşacağımı yeniden düşünebilirdim. Ama kısa sürede iyi bir insan olduğunu, Jacob'ı bilmeyi kesinlikle hak eden biri olduğunu öğrendim. Bilmek isteyecek biri. Ama kısa süre sonra tur sırasında sana söylemenin adil olmadığını, çünkü bunun seni mahvedeceğini de fark ettim. Sonra senin sesle ilgili mücadelelerini öğrendim ve tüm bunların ortasında bunu sana anlatırsam akıl sağlığın konusunda endişelendim. Artık mesele sana ne zaman söyleyeceğimdi, hiç söyleyip söylememek değil. Doğru düzgün bir süreçten geçmeden sana bunu yaşatmak istemedim."

Bana inanamayarak baktı.

Boğazım düğümleniyormuş gibi hissettim ama devam etmek için kendimi zorladım. "Aramızdaki kimya, sana karşı hâlâ hissettiğim güçlü duygular - bunlar diğer her şeyden bağımsızdı. Sana aşık olmama, bu deneyimin içinde kaybolmama izin verdim, gerçekten senin düşündüğün gibi bir kız olmayı çok diledim. Ve kendime bile gerçeği kabul etmek giderek zorlaştı."

Gözlerindeki boş bakış devam ediyordu. "Bana söylemeliydin..."

"Birine hiç bilmediği bir çocuğu olduğunu söylemek, hele hele o çocuğun öldüğünü söylemek, öylece söyleyebileceğim bir şey değildi. Ve sonra kalbim bu işe karıştı. Keşke seninle farklı koşullar altında tanışsaydım, işlerin nereye varacağını görmek için kendime izin verebilseydim diye düşünmeye başladım. Ama bu gerçek değil. Bu yüzden ayrıldım. Çünkü işlerin çok ileri gitmesine izin vermiştim. Sana olan duygularım beni kör ediyordu ve en başta neden seni bulmaya gittiğimi unutturuyordu. Seni kandırmaya çalışmıyordum, Tristan." Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı yuvarlandı. "Lütfen bunu bil. I

sadece turun ortasında seni mahvetmek istemedim. Sana nasıl söyleyeceğimi bilemedim." Sesim çatallaştı. "Çok özür dilerim. Her şeyi yanlış ele aldım."

Gözlerinde daha önce hiç tanık olmadığım bir azap vardı. "Emin misin? Onun benim oğlum olduğundan emin misin?"

Ona ihtiyacı olan güvenceyi vermenin tek bir yolu vardı. Jacob'ın tüm eşyalarını -günlüklerini ve fotoğraflarını- sakladığım kutuyu almaya gittim. Kutuyla döndükten sonra Jacob'ın son fotoğraflarından ikisini aldım ve Tristan'a götürdüm.

İlk resme baktı ve donup kaldı. Daha fazla kanıta ihtiyacı olmadığından emindim, çünkü benim her zaman sahip olduğum şeyi kendisi de görebiliyordu. Jacob onun gözlerine sahipti. Jacob'ın yüzü kendisinininkinin daha genç bir versiyonuydu. Cheyenne'in Jacob'a verdiği fotoğraflarda Tristan, Jacob'ın aynı yaştaki halinin tıpatıp aynısıydı. Jacob'ın büyüyüp bir erkek olma şansı olsaydı, zaman geçtikçe Tristan'a daha da çok benzeyeceğinden şüpheleniyordum.

Hâlâ fotoğraflara bakarken basitçe, "Buna inanamıyorum," dedi.

Asla tanıyamayacağı oğlunun görüntülerine bakmaya devam etti. Bu benimle ya da bizimle ilgili değildi. Yaptığım aptalca hatalarla ilgili değildi. Tristan şoktaydı ve bunu atlatmasına izin vermeliydim.

Birkaç dakika sonra nihayet tekrar bana baktı. "Cheyenne onu görmeye gittikten sonra neden benimle iletişime geçmedi? Yani, ona kim olduğumu söyledi. Beni bulmaya gelebilirdi, o zaman neden o noktada benimle iletişime geçmedi?"

"Günlüklerine göre, kadın her şeyi ona bırakmış. Jacob da seni bulup bulamayacağından emin değilmiş. Görünüşe göre ona ulaşmaya karar verirse kendisine haber vermesini ve hazırlıklı olmanız için önce sizinle iletişime geçeceğini söylemiş."

"Neden öğrendiği anda gelip beni bulmadı?"

"Sanırım korkuyordu..."

Tristan salladı onun Başını. "I yapamam
inanmak Bu." Sonra yüzünü acı kapladı.
"Cheyenne onun öldüğünü biliyor mu?" İçimi çektim. İşin
diğer zor kısmı da buydu. "Seni bulmadan bir ay önce
günlüğünü okuyana kadar kimse onu bulmaya gittiğini
bilmiyordu. Jacob Cheyenne'le buluştuğundan kimseye
bahsetmedi ve bir yıl önce öldü. Onu bulmaya çalıştım.
Birincisi. Ama o gitmişti. Yani bilmiyor."

Gözlerini kısmıştı. "Ne demek gitti?"

"Jacob'ın onun için yazdığı adresten taşınmıştı. Ve şu
anda orada yaşayan kişi onun nereye taşındığını bilmiyordu.
Ona söyleme şansım olmadı. Onun yerine seni bulmaya
karar verdim."

Karnını tuttu. "Kendimi hasta hissediyorum." Onu teselli
etmek için yanına gittiğimde beni uyardı. Bu canımı yaksa
da anlıyordum. Ben de kimsenin bana dokunmasını
istemezdim.

"Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle, Tristan. Bunu
atlatmana yardımcı olmak için her şeyi yaparım."

Bana deliymişim gibi baktı. "İhtiyacım olan şeyi bana
veremezsin. Zamanı geri döndürmeye ihtiyacım var.
Oğlumun ölmemiş olmasına ihtiyacım var. Cheyenne'in bana
lanet olası gerçeği yirmi yıldan daha uzun bir süre önce
söylemiş olmasına ihtiyacım var. İhtiyacım olanı asla
alamayacağım."

Sesim zar zor duyuluyordu. "Çok özür dilerim."

Gözlerini tekrar fotoğrafa dikti. "Onun öldüğünü bilmesi
gerekiyor."

"Biliyorum."

Tristan kapıya doğru koştu. "Iowa'ya uçmam
gerekiyor." "Onu bulabilecek misin?"

Adımlarını hızlandırdı. "Eminim ailesi hâlâ Spirit Lake'te
yaşıyordur.

Birisi bana onun nerede olduğunu söyleyebilir."

"Avrupa'ya gitmeden önce onu bulmaya çalışacak mısınız?"

"Yapmak zorundaymışım gibi hissediyorum."

Kalbim hızla çarpıyordu. "Seninle gelmemi ister
misin?" "Hayır. Bunu yalnız yapmalıyım."

"Emin misin?"

"Eminim. Çalışman gerekiyor. Ve yeterince çalıştın."

Yeterince yaptım. Kusmak istedim. "Bunu kötü anlamda mı söylüyorsun?"

Yüz ifadesi yumuşadı. "Hayır, Emily. Bana bir oğlum olduğunu söyleme nezaketini gösteren tek kişi sendin."

"Duygularımın her şeyin önüne geçmesine izin verdiğim için şu anda benden nefret ediyor olmalısın. İşleri daha da karmaşık hale getirdim ve özür dilerim."

Ellerini yüzünde ovuşturdu. "Sen yanlış bir şey yapmadın. Ama neden aramızdaki ilişkinin yürümeyeceğini düşündüğünü şimdi anlıyorum. Her şey mantıklı ama yine de hiçbir şey mantıklı değil. Hayatımın son yirmi küsur yılı tamamen bir yalandı." Elini kapı tokmağının üzerine koydu. "Gitmeliyim."

"Ya Avrupa'ya gitmeden önce onu bulamazsan?"

"Sonra kalbim ağzımda turneye çıkacağım ve bu işi bitirmenin bir yolunu bulacağım. Ama ona söyleyene kadar dinlenmeyeceğim. Ve Cheyenne'in gözlerinin içine bakıp hayatımda başıma gelen en önemli şeyi bana neden hiç anlatmadığını sorana kadar da rahat etmeyeceğim."

"Gitmeden önce..." Kutuya doğru yürüdüm ve Jacob'ın günlüklerini ve fotoğraflarını çıkardım. Her şeyi bir yığın halinde tutarak Tristan'ın durduğu yere döndüm. "Bunları almanı istiyorum. Her şeye bakmalısın. Bunlar onun en son özel düşünceleri. Onun hakkında bilgi edinmene yardımcı olacaktır."

"Emin misin?"

"Evet. İstersen her şeye bakmayı bitirdiğinde onları bana geri verebilirsin. Ya da sende kalabilir. Onlara herkesten çok senin hakkın var."

Onları benden aldı. "Teşekkür ederim."

Ondan ne zaman haber alacağımı sormak istedim ama sormadım. Beni bir daha aramazsa onu suçlamayacaktım. Bunun acısı bile ondan her şeyi saklamak zorunda kalmaktan daha iyi hissettiriyordu. Tristan'a karşı hissettiklerim de en az onun kadar güçlüydü.

Her zaman öyleydi, bu yüzden sadece ikimizin de tüm bunlarla barışmanın yolunu bulmasını umabilirdim. Onu seviyordum. Bu kadar basit ve bir o kadar da imkânsız derecede karmaşıktı.

CHAPTER 25

TRISTAN

Gerçeküstü hissettim. Birdenbire yeniden on beş yaşındaydım ve Cheyenne'in annesinin kapısının önünde duruyordum. Bayan Benson'ın bu konuda ne kadar şey bildiği ya da benim ne söyleyeceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sadece kanatlanmam gerekiyordu.

Dün Nevada'ya döndüğümde Iowa'ya bir bilet almış, buraya uçmuş ve geceyi memleketim Spirit Lake yakınlarındaki bir otelde geçirmiştım. Jacob'ın günlüklerini sırt çantamda taşımak bana bir tür şans tılsımı gibi gelse de henüz onları okuyacak cesareti kendimde bulamamıştım. Elimdeki işe odaklanmam, beni felç edecek kadar duygusal bir bağ kurmama izin vermemem gerekiyordu. Yıkılacağımdan korktuğum için oğlumu düşünmeme bile izin vermiyordum.

Günlükleri yakın zamanda okuyabileceğimden emin değildim. Hissedeceğimi bildiğim pişmanlıkla turneye nasıl çıkacaktım? Şimdilik kendimden ne kadar uzaklaşırsam o kadar kolay olacaktı. Bu durum o kadar az gerçekçi görünecekti. Ama onları hemen açmadığım için kendimi suçlu hissediyordum. Sonra kendime onun gittiğini ve hiçbir şeyin onu geri getiremeyeceğini, hele ki kişisel düşünce ve duygularını okumanın hiç mümkün olmadığını hatırlatıyordum.

Hâlâ Bayan Benson'ın kapısını çalmamıştım. Bunun yerine bir süre etrafıma bakındım ve Spirit Lake'in temiz havasını uzun uzun içime çektim. Hiçbir şey böyle kokmuyordu. Çocukluğum gibi kokuyordu. Burada pek bir şey değişmemişti. Cheyenne'in çocukluk evinin önündeki sokakta aynı ağaçlar sıralanıyordu. Uzaktaki gölün manzarası aynıydı. Dış cephedeki boya dökülse de aynıydı. Biraz paslı olsa da çitler de aynıydı.

Kapı aniden açıldı. İrkilerek geri sıçradı. Boğazımı temizledim. "Bayan Benson..."

"Aman Tanrım. Tristan." Ağzını kapattı. "Sensin." Biraz hava çektim. "Uzun zaman olduğunu biliyorum."

Gözlerinde yaşlar oluştuğunda, oğlumu sır olarak sakladığı için kendini suçlu hissettiğinden şüphelendim. Her halükarda, Cheyenne'in annesiyle tartışmak için burada değildim. Sadece bir şeyi bilmem gerekiyordu.

"Cheyenne'in nerede olduğunu söylemeni istiyorum." "Şu anda Milford'da yaşıyor, kocasıyla birlikte." Orası birkaç kasaba ötedeydi.

"Bir adresiniz var mı?"

Nefes alış veriş sığı görünüyordu. "Onu görmek istemenizin bir nedeni var mı?"

"Adresine ihtiyacım var," diye tekrarladım.

Bayan Benson eve geri döndü ve elinde bir kâğıda tükenmez kalemle yazılmış bir adresle döndü. Bana uzattı.

Buradayken ailemi görmeyi planlamıştım ama çok endişeliydim. Önce Cheyenne'i görüp sonra Spirit Lake'e dönecektim.

Yıllar boyunca bu anı birkaç kez hayal etmişim ama Cheyenne'i gerçekten tekrar göreceğimi hiç düşünmemiştim. Evinin kapısında dururken bile buna inanamıyordum. Kendimi kapı ziline basmaya zorlarken kalbim göğsümde gümbürdüyordu. Gün ortasıydı, bu yüzden evde kimsenin olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Ama sonra kapı açıldı ve Cheyenne orada durdu, neredeyse hatırladığım gibi görünüyordu, kahverengi saçları hala uzun, aynı güzel mavi gözler. Şimdi köşelerinde hafif kırışıklıklar vardı. İlk aşkımın gözlerine baktım ama artık hissettiğim şey aşk değildi. Cheyenne baktı

donup kalmıştı ama tam olarak şok olmamıştı. Sanırım annesi ona yolda olduğumu haber vermişti.

"Selam, Cheyenne."

"Tristan..." diye fısıldadı.

"Sanırım neden burada olduğumu biliyorsun." Ne yazık ki, gerçekten bilmiyordu. Sadece bildiğini sanıyordu. Ona söylemek zorunda olduğum şey hayal edebileceğinden çok daha kötüydü.

Kenara çekildi. "Lütfen içeri gelin."

Zor kısmı atlatmam gerekiyordu. Verdiği karar için ne kadar öfke duyarsam duyayım, bunu bilmeyi hak ediyordu. Bu yüzden doğrudan söyledim. "O öldü, Cheyenne. Oğlumuz bir araba kazasında öldü."

Neredeyse düşüyordu, elini ağzına götürdü. "Ne?"

"Bunu size söyleyen ben olduğum için çok üzgünüm."

O ağlamaya başladığında ben de bir şekilde gözyaşlarımı tuttum. "Bir yıldan biraz fazla bir süre önce oldu. Sizi görmeye geldiğini ailesine hiç söylemedi. Öldükten sonra bulunan bir günlüğe yazmış. Jacob'ın beni bulma şansı hiç olmadı. Günlüklerini okuyan bir arkadaşı seni aramaya geldi ama artık onun verdiği adreste değildin. Bu yüzden onun yerine beni bulmaya geldi."

"Aman Tanrım," diye mırıldandı, bir yan masaya tutunarak.

Cheyenne'e karşı ne kadar öfke duysam da, tek görebildiğim çocuğunu kaybetmiş bir anneydi. Şu anda öfkeye yer yoktu. Şu anda o ve ben, oğlumuzu tanıma fırsatı bulamamış iki kırık insandık. Benim durumumda, onunla hiç tanışma şansı olmamıştı.

Mutfağına gidip dolapta bir bardak bulup ona biraz su doldururken kendimi uyuşmuş hissediyordum.

Titrek bir el ile bardağı benden aldı ve suyu yuttu.

Sırt çantamdan bir makale çıkardım. Nevada'daki otelde yazdırımtım.

"Bu olanlarla ilgili bir haber. Yarışan bazı çocuklarla birlikte bir arabaya biniyordu. O

ölen tek kişi. Seni görmeye geldikten yaklaşık bir yıl sonraydı." Yutkundum, boğazım kurumuştu.

"Nasıl bilemedim?"

"Kötü şans ve zamanlama. Yakın zamana kadar kimse onun günlüklerini okumamıştı."

Gözlerini kapattı. "Onu bir daha göremeyeceğime inanamıyorum."

En azından onu bir kez gördün.

Gözyaşlarının tekrar konuşabilecek kadar durması birkaç dakika sürdü. "Bana çok kızgın olduğunu biliyorum. Başlayamıyorum bile-"

"Yapma, Cheyenne. Elbette öfkeliyim. Ama şu anda bunun bir önemi yok. Bunu sindirmen gerek. Bugün kendini açıklaman için seni zorlamayacağım. Zaten söyleyeceğin her şeyi bildiğimden eminim." Başımı salladım ve yere baktım. "Söyleyeceğin hiçbir şey onu geri getirmeyecek."

Kalbimdeki öfke -en azından şu an için- üzüntü ve pişmanlık karışımına dönüşmüştü. Cheyenne'i artık tanıyormuş gibi hissetmiyordum, gerçekten tanımak istemiyordum ama yine de buradaydık, dünyada başka kimsenin anlayamayacağı devasa bir acıyı paylaşıyorduk.

Nefes alamıyordum. Gitmem gerekiyordu ama onu öylece bırakmak istemiyordum.

"Kocanla mı yaşıyorsun?"

"Evet." Ağzının kenarından bir damla gözyaşını sildi.

"Şu anda yalnız olmamalısın. Eve gelsin. O gelene kadar bekleyeceğim. Diğer konuşmayı yapmak istersen, şehirden ayrılmadan önce geri gelebilirim, ama şu anda bu konular hakkında konuşmamız gerektiğini sanmıyorum. Az önce sana yıkıcı bir haber verdim ve bunu sindirmen gerekiyor." Oturma odasındaki masanın üzerinde bir kâğıt ve kalem buldum. "Bana ulaşmak istersen numaram burada. Birkaç günlüğüne annemde olacağım."

Kağıdı ona uzattıktan sonra yere baktım. Şu ana kadar fark etmemiştim. "Hamilesin..."

Başını salladı.

"Başka çocuğunuz var mı?"

"Hayır. Bu ilk..." Cümlesini tamamlayamadan durdu. Bitirmesine gerek yoktu.

Kocasını beklediğimiz dakikalar sessiz ve acı vericiydi. Arabasının geldiğini gördüğümde tek kelime etmeden oradan ayrıldım. Çıkarken yanından geçerken ona bakmadım bile.

Göğsümün içinde çığ bir duygu gelişti. Cheyenne hamileydi ve yeni kocasıyla bir hayata başlıyordu. Bu arada, hiç tanımadığım oğlum gerçek ebeveynleri olmadan büyümüştü. Cheyenne her şeye yeniden başlamak, her şeyi doğru yapmak için ikinci bir şansa sahip olacaktı ama Jacob'ın hiçbir şey için ikinci bir şansı olmayacaktı.

Yarım saat sonra annemin evinin önünde durdum, büyüdüğüm arsanın üzerinde yepyeni, seyrek bir yapı. Yıllardır annemi ona bir ev almam için ikna etmeye çalışıyordum. Sonunda birkaç yıl önce ona bir ev inşa etmeme izin vermişti.

Annem kapıyı açtığında yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Ona sadece kasabaya geleceğimi söylemiştim. "Tristan!" Kollarını bana doladı.

"Anne." Yapmak üzere olduğum şey için kendimi berbat hissederek sırtını okşadım.

Geri çekilip bana baktığında yüz ifadesi karardı.

Ellerini yanaklarıma doladı. "Neyin var? Bir şey mi oldu?"

O an sonunda yıkıldım ve annemin kollarında lanet bir bebek gibi ağladım.

Bana daha sıkı sarıldı. "Tristan, Tanrım, ne oldu?"

Hiç bilmediği bir torunu olduğunu ve şimdi öldüğünü ona nasıl söyleyecektim? Ben onun tek çocuğuydum.

Annem her zaman benim evlenip yuva kuracak bir adam olmamı dilemişti ama muhtemelen hiç torun sahibi olamayacağını kabullenmişti. Bu onu mahvedecekti.

"Daha iyi bir evlat olamadığım için, eve neredeyse hiç gelmediğim için özür dilerim. Pek çok şey için özür dilerim," dedim sesim titreyerek.

"Bana özür borçlu değilsin. Seninle çok gurur duyuyorum. Lütfen bana sorunun ne olduğunu söyle."

Oturduk ve anneme her şeyi anlattım. Ağladı ve ben de ona, hiç tanımadığı torununun artık olmadığını söyledikten sonra bana sarıldığı gibi sarıldım.

"Elinizde hiç fotoğrafı var mı?" diye sordu.

Emily'nin bana verdiği fotoğrafları almak için çantama uzandım. Onlara sadece bir kez bakmıştım, bu yüzden ona ilk kez yeniden bakmak gibiydi. Bakarken annemin gözleri yine yaşlarla doldu.

"Buradan taşınmamış olsaydım neler olabileceğini düşündüğüm çok zaman oldu," dedim ona. "Her zaman daha iyi bir hayatı kaçırmışım gibi hissettim. Ama ne kadar çok şey kaçırdığım hakkında hiçbir fikrim yoktu."

Sonunda başını kaldırıp bana baktı. "Çok güzeldi."

"Onun benim olduğuna şüphe yok, değil mi?" Gözlerimi silerken hüzünle gülümsedim.

"Hiç de değil. Benim güzel torunum." Burnunu çekti. "Vay canına."

Tam o sırada kapı çaldı. Açtığımda, bulmayı beklediğim son şey Cheyenne'di.

Koyu kahverengi saçları rüzgârda dalgalanırken gözleri kızarmıştı. "İçeri girebilir miyim?"

"Elbette," dedim ve kenara çekildim. "Merhaba, Bayan Daltrey."

Annem bir kez başını salladı. "Merhaba, Cheyenne." Karnını tuttu. "Oturmamın bir sakıncası var mı?" Kanepeyi işaret ettim. "Elbette."

Annem bizi yalnız bırakmak için odadan çıktı.

Cheyenne oturdu. "Sana kendimi açıklamazsam bu gece uyuyamayacağım." Sesi titriyordu. "İnanması zor biliyorum Tristan ama o sırada doğru kararı verdiğimi düşünüyordum."

"Benim de içinde olmam gereken bir karardı," demekten kendimi alamadım.

"Elbette, şimdi bunun farkındayım. Ama on altı yaşındaki ben korkmuştum ve biraz da aklımı kaçırmıştım."

"Ben California'ya gitmeden önce hamile olduğunu biliyor muydun?"

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Dört ay sonraydı. Sen çoktan gitmiştin ve bu sana söyleyecek cesareti toplamamı daha da zorlaştırdı. Şimdi bir hata yaptığımı farkındayım. Yine de o zamanlar sorumsuz olduğum için kendimi suçluyordum. Birkaç kez hapımı almayı unutan bendim. Bu durumu hak edecek hiçbir şey yapmamıştın. Eğer öğrenirsen, her şeyi bırakıp eve döneceğini biliyordum. Sen böyle bir insansın, Tristan. Ama bunu yapmana izin veremezdim, özellikle de bir çocuk yetiştiremeyeceğimi bildiğim halde. O anda mantıklı olan tek kararı verdim. Ama yanlış olan buydu. Bunu artık biliyorum. Senin için seçim yapmaya hakkım yoktu."

"Hayır, yapmadın," diye mırıldandım.

"Bunu sana nasıl telafi edebilirim bilmiyorum. Sonsuza dek bu suçluluk duygusuyla yaşayacağım."

Derin bir iç çektim. "Keşke seni bulmaya geldiğinde en azından benimle iletişime geçseydin."

"Bunun onun kararı olduğunu hissettim. Ona ne isterse destekleyeceğimi söyledim. Tereddütlüydü. Sanırım reddedilmekten korkuyordu. Kim olduğun yüzünden."

Bu kalbime saplanmış bir bıçak gibiydi. Oğlumun herhangi bir şeyin kendisinden daha önemli olduğunu düşünmesi fikri beni öldürdü. Başımı öne eğdim. "Eğer durum buysa, çok yanılıyordu."

"Zorlamadım çünkü ben de senin tepkinden korkuyordum. Ama eninde sonunda seni bulacağına inanıyordum. Ona sormuştum.

Karar verdiğinde bana haber ver ki önce ben sana söyleyebileyim." Sesimi yükselttim. "Zaten bana söylemeliydin."

"Biliyorum!" diye bağırdı. "Biliyorum. Tüm yanlış kararları ben verdim. Daha fazla zamanımız olduğuna inandım. Hiç hayal etmemiştim..." Başını ellerinin arasına aldı ve hüngür hüngür ağladı.

Sikeyim.

Yanına oturdum ama ona dokunmadan durdum. "Nefes almaya çalış Cheyenne. Bu durumdayken üzölmeyi göze alamazsın."

Bana baktı, gözleri şişmiş ve kızarmıştı. "Bu noktada beni nasıl umursayabilirsin?"

"Çünkü ben zalim bir insan değilim. Neden böyle bir karar verdiğini anlıyorum. Bu beni sadece üzüyor. Ve haklısın. Ben olsam her şeyden vazgeçerdim. Pişman da olmazdım. Şu anda duyduğum pişmanlık gibi bir şey hissetmezdim."

Eğer onu nasıl affedeceğimi bulamazsam, bu beni sonunda öldürecekti. Ama henüz o noktada değildim. "Cheyenne, eve git ve dinlen. Söylemen gerekeni söyledin." Sonra ona bir yalan söyledim. "Seni affediyorum. Sadece yas tutmak için zaman ayır ve kendini açıklama ihtiyacı hissetmekten vazgeç. Olan oldu."

Gitmesi gerekiyordu. Biraz daha kalırsa, devam eden öfkemi hissedecek ve doğru söyleyip söylemediğimi sorgulayacaktı. Onun sağlığı için endişeleniyordum ve bebeğe bir şey olmasından sorumlu olmak istemiyordum. Bir çocuk daha kaybetmeyi göze alamazdı.

Cheyenne biraz sakinleşmiş gibiydi. Onu dışarı çıkardım ve kocasının onu arabada beklediğini fark ettim. Kapıyı kapatırken onunla kısa bir göz teması kurduk.

CHAPTER 26

EMILY

Henderson'da Tristan'a her şeyi itiraf ettiğimden bu yana dört uzun ay geçmişti. Ve o zamandan beri çok şey değişmişti. Birincisi, artık Missouri'deki evimde yaşıyordum.

Şu anda Art's Grill'deki vardiyalarımın birinin ortasında idim. Burada hava her saat kahve ve biraz da pastırma yağı kokardı. Kalıcı bir iş aramaya devam ederken para kazanmak için annemin de çalıştığı bu restoranda çalışıyordum.

Sözde taşınmaya çalışıyor olsam da -hatta yeni bir erkek arkadaşım olsa da- masaları silmek gibi sıradan işleri yaparken aklım hep Tristan'a gidiyor, nasıl olduğunu, neler yaptığını, kiminle birlikte olduğunu merak ediyordum. Aslında ikincisinin cevabını biliyordum. Birkaç hafta önce internete girmiştim ve bir manşet yüzüme tokat gibi çarpmıştı:

Delirious Jones'un Solisti Tristan Daltrey Grubun Halkla İlişkiler Müdürü ile Paris'te Akşam Yemeğinde Görüntülendi

Bu acıtmıştı. Grup yönetimi Avrupa'ya vardıklarında halkla ilişkiler görevlilerini değiştirmişti. Veronica yerine Nazarene Mercier adında bir piliç vardı. Uzun, siyah saçları ve devasa kahverengi gözleriyle muhteşemdi. Fransızdı sanırım. Tristan bana geçmişte grubun halkla ilişkiler sorumlusuyla bir ilişkisi olduğunu söylemişti ve ben de aynı kadın olup olmadığını merak etmiştim. Belki de onu geri getirmişlerdi. Belki de onu geri getirmiş ve her şeyi yeniden başlatmıştı. Her halükarda, o fotoğrafları sosyal medyada görmek zordu. Ama olan olmuştu. Hâlâ sürekli Tristan'ı düşünüyor muydum? Tabii ki düşünüyordum. Ama bizim için bir şans olmadığını kabul etmek zorundaydım.

Avrupa'ya gitmeden kısa bir süre önce Tristan beni arayıp Cheyenne'le Iowa'da olan biten her şeyden haberdar etmişti. Her şeyi gün ışığına çıkardığım için bana bol bol teşekkür etti. Ama aynı zamanda yolumuza devam etmemiz gerektiğini de açıkça belirtmişti. Nedenini o kadar çok kelimeyle söylememiştir ama mesajı benim için açıktı: ölen oğlunun eski kız arkadaşıyla hiçbir şeyin peşinden gitmeyecekti. Onu suçladığımı söyleyemezdim. Tepkisi başından beri beklediğim gibiydi.

Garip bir şekilde, bu kapanışı yapmak beni rahatlatmıştı. Onunla bir gelecek ummama gerek kalmamıştı, ki bu hayalperestlik olurdu. Ama nerede durduğumuzu bilmek kalbimdeki sızıyı dindirmedi. Kim olduğumu unuttuğum o kısa zamanı ve beraberinde gelen tüm acıları, bir adamın bana dünyadaki en önemli şeymişim gibi baktığı o kısa dönemi her düşündüğümde bunu hissediyordum. Ve bana böyle hissettirdiği zaman.

Ancak şu anda yaşadığım hayat, tur deneyimiyle tam bir tezat oluşturunuyordu. Henderson'daki geçici pazarlama pozisyonum sona erdiğinde, bir oda arkadaşıyla bile Nevada'daki dairemi artık karşılayamıyordum. Annem bir süredir para biriktirebilmem için geri dönmem konusunda ısrar ediyordu ve işler yeterince kötüye gidince sonunda pes etmişim.

Yakın zamanda Ethan'la çıkmaya başlamıştım, liseye beraber gittiğim bir çocuktuk. Bir gece restorana gelmişti ve sonra daha sık gelmeye başladı. Sonunda bana çıkma teklif etti ve yaklaşık bir aydır sadece biz çıkıyorduk. Ethan tatlı, saygılı ve bir erkekte isteyebileceğiniz her şeye sahip biriydi. Ruhuma sızmış bir adamı atlatmama yardım ettiğinin farkında olmasa da, hayatıma tam da doğru zamanda girmişti. Ona turnede geçirdiğim zaman hakkında sadece belirli şeyleri anlatmıştım, bunların hiçbiri Tristan'la ilişkim olduğu gerçeğini içermiyordu.

Bu gece iş yerinde her zamanki gibi telaş vardı, gece geç saatlerde yemek ya da bir parça pasta için sürekli müşteri geliyordu.

Aslında, bu gece o kadar meşguldüm ki restoranın bir köşesindeki histeriyi fark etmem bir anımı aldı.

Müşteriler birinin etrafını sarmışlardı. Sonra garsonlardan biri "Vay anasını. Bu düşündüğüm kişi mi?"

Aman Tanrım.

İmza dağıtırken Tristan'ın koyu renk saçları yüzüne dökülüyordu, her bir kişi aldığı ödülün sevinciyle zıplıyordu. Dönüp gözlerimle buluşmadan önce insanlarla birkaç fotoğraf çekti.

Ona yaklaşıırken kalbim neredeyse göğsümden fırlayacaktı. "Burada ne yapıyorsun, Tristan?"

"Sana da merhaba."

"Özür dilerim. Sanırım önce bir merhaba demeliydim."

"Sadece şaka yapıyorum, Emily. Bunun neden büyük bir sürpriz olduğunu anlayabiliyorum."

"Kesinlikle öyle." Kendime baktım, keşke üzerimde çirkin sunucu üniformamdan başka bir şey olsaydı diye düşündüm.

"Turne bittiğine göre nihayet nefes alma şansım oldu. Seninle konuşabileceğimizi umuyordum."

Omzumun üzerinden baktığımda diğer garsonların bizi şahin gibi izlediğini gördüm. "Bir saat daha mesaim var, 10'a kadar."

"Seni bekleyeceğim."

"Burada mı?"

"Evet, neden olmasın?"

"Çünkü biraz dikkat dağıtıcısın." Tekrar etrafıma bakındım.

"İsterseniz ben giderim."

Başımı salladım. Ne düşünüyordum ki? Evet, dikkatimi dağıtıyordu ama hayır, gitmesini istemiyordum. Onu çok özlemiştim. Kokusunu. Bana bakan o muhteşem mavi gözleri. Bir an önce kaçmak ve kollarına atlamak istiyordum.

Sonunda onu kimsenin rahatsız etmeyeceğini umduğum köşedeki bir masaya oturttum. Vardiyamın geri kalanı boyunca gergin bir şekilde Tristan'a defalarca baktım.

Sıcak yemekler ve sallanan içeceklerle dolu tepsileri dengeliyordu. Ben onu yiyecek ve içeceklerle oyalamaya çalışırken bile gözlerinin ağırlığı beni hiç terk etmedi. Görünüşe göre Mike büyük bir hayranımdı.

Vardiyam nihayet bittiğinde, çantamı kaptığım gibi onun masasına gittim, midem beklentiyle çırpınıyordu. Yontulmuş yüzünü, ısıltılı gülümsemesini, sarhoş edici kokusunu nasıl da özlemiştim. Ama en çok da bana bakışını özlemiştim, ki bu hiç değişmemişti. Gözleri hâlâ nüfuz ediciydi. Her nasılsa aramızdaki bağ her zamanki gibi manyetikti. Bu ne anlama geliyordu?

"Seni görmek çok güzel Emily," dedi ayağa kalkarken. "Daha önce gelme fırsatı bulamadığım için özür dilerim."

Sıcaklık yanaklarıma doğru yayıldı. "Ben de seni gördüğüme sevindim." İçimdeki korkuya rağmen rahat davranmak için kendimi zorladım.

Tristan park yerinde yüz yüze gelmeden önce beni dışarı çıkardı. "Nasıl oldu da burada çalışmaya başladın?" diye sordu lokantaya dönüp bakarak.

"Burası annemin çalıştığı yer. O gündüz vardiyasına geçebildi, ben de bazı geceler çalışıyorum. Kalıcı bir iş bulana kadar zaman geçiriyorum." Etrafıma bakındım, pencereden bizi gözetleyen iş arkadaşlarımla dikkatini görmezden gelemiyordum.

"Gezintiye çıkmak ister misin?" diye önerdi.

"Arabam burada." Eski lacivert Corolla'mı gösterdim. "Onu öylece bırakamam."

"Seni daha sonra almaya götürebilirim."

Düşünecek fazla bir şey yoktu. Buraya kadar gelmişken hayır diyemezdim. Hayır demek istediğimden de değildi. Onunla geçirdiğim her an bir hediye gibiydi.

"Tamam..." Omuz silktim.

Tristan'ın siyah Range Rover'ının içi tıpkı onun gibi kokuyordu, baş döndürücü ve baharatlı, vücudumun her yerinde onun kokusunun olmasının acı verici bir hatırlatıcısıydı. Motoru çalıştırdı ve rüzgârlı taşra yolunda ilerlemeye başladı. "Neden burada olduğumu merak ediyorsun..." diye söze başladı.

"Evet. Tabii ki."

"Turu atlatabilmek için Avrupa'dan önce olan her şeyi neredeyse unutmak zorunda kaldım."

"İnternette okuduğum kadarıyla dikkatinizi dağıtacak iyi bir şey bulmuşsunuz gibi görünüyor."

"Ne demek istiyorsun?"

Yüzüme kan hücum etti. "Yeni halkla ilişkiler müdürüyle çıkıyorsun. Bütün dünya bunu biliyor."

Tristan yüzünü buruşturdu. "Sanırım bazen bu işlerin nasıl yürüdüğünü unutuyorum. Basını pek dikkate almıyorum. Ama rakamlara bakılırsa bunu haber yapmışlar."

Bu kesinlikle bir inkar değildi. Boğazımı temizledim. "Nasıl gidiyor?"

"Çok ciddi bir şey değil."

"Mutlu görünmene sevindim." Kızgınlığımı belli etmemek için elimden geleni yaptım.

"Peki ya sen?" diye sordu. "Mutlu musun?"

Çenemi kaldırdım. "Ben de biriyle çıkıyorum."

Birkaç kez başını salladı. "Şanslı kişi kim?" "Adı Ethan."

Onu liseden beri tanıyorum. "İyi biri mi?"

"Öyle olmasaydı onunla birlikte olmazdım."

Adem elması sallanıyordu. "Sen mutluysan, ben de mutluyum."

Gerçek mutluluk, sen benim kim olduğumu bilmeden önce seninle hissettiğim şeydi. İkimizin de hayatını alt üst etmeden önce.

"Bana hâlâ neden burada olduğunu söylemedin,

Tristan." "Yardıma ihtiyacım var."

"Ne konuda yardım?"

"Park edecek bir yer bulayım da sohbet edelim."

Bir yan sokağa girip park ederken diken üstünde pencereden dışarı baktım. Motoru kapattı. Gecenin karanlığında cırcır böceklerinin sesinden başka bir şey duyulmuyordu.

"Seninle bir geçmişimiz olduğunu biliyorum," diye başladı. "Ve bu konudaki tüm duygularımı hâlâ çözebilmiş değilim. Onları sadece bir kenara ittim. Ama umuyorum ki sen

İlişkimizin karmaşık doğasını görmezden gel ve bana yardım et. Bunu yapabilecek tek kişi sensin."

"Ne oldu?"

"İ istiyorum için olsun için Biliyorum benim
Oğlum. Kim? o öyleydi.

Ölümünden sonra."

Göz kırptım. "Tamam..."

"Onu en iyi siz tanıyordunuz. Onun hakkında bilgi edinmek için biraz zaman ayırmadan devam edemeyeceğimi hissediyorum. Onun ruhunu hissetmek için. Artık fiziksel olarak burada olmadığını biliyorum ama bu kasaba onun yaşadığı yer. Onun gittiği yerlere gitmek istiyorum. En sevdiği restoranlarda yemek yemek istiyorum. Arkadaşlarıyla tanışmak. Onu neyin gülümsettiğini bilmek istiyorum. Çocukluğunun geçtiği evi görmek ve ailesiyle tanışmak istiyorum. Bu onu şahsen tanımakla aynı şey değil ama elimdeki tek şey bu." Başını koltuğa yasladı. "Günlüklerinin her sayfasını okudum, ama bunlara hayatının sadece son birkaç yılında başlamış. Bu benim için yeterli değil Emily."

"Shady Hills'te ne kadar kalacaksın?" Ben sordum.

"Bir ev kiraladım ve kira kontratı bir aydan bir aya. Çocuklarla birlikte yeni albüm için hala yapmamız gereken bazı son rötuşlar var - sen ve ben tanıştığımızda çölde kaydettiğimiz albüm. Şehirde hiçbir şey olmadığı için St. Louis'de bir saat uzaklıkta bir stüdyo kiraladık. Çocuklar burada benimle birlikte evde kalıyorlar."

Gözlerim büyüdü. "Herkes Shady Hills'te mi yaşıyor?"

"Sadece Atticus ve Ronan."

Başımı sallayarak, onunla yüzleşmeden önce bir süre sokağa baktım. "Bence Jacob hakkında daha fazla şey öğrenmek istemen çok güzel ama senin kişisel tur rehberin olmayı kaldırabilir miyim emin değilim."

Hayal kırıklığı yüzünde parlıyordu. Tereddütlerimi ifade ettiğim için pişman olmuştum. Bu benimle ilgili değildi...

"Seni zorlayamam," dedi. "Ama eğer yardım etmeye karar vererseniz, ne olursa olsun ben buradayım. En azından burada olduğum için kendimi onun ruhuna daha yakın hissediyorum. Onun ruhuna daha yakın hissediyorum."

böyle bir mola vermem gerekiyordu. Los Angeles'a dönmek doğru gelmedi."

Durup düşünmek zorundaydım. Eğer bu ona biraz huzur getirecekse, nasıl hayır diyebilirdim? Bunu Jacob'a borçluydum, değil mi? Tristan'ın etrafında olmak zor olacaktı ama takıntılarımla bir kenara bırakıp bunu yapmalıydım.

"Kahvaltı için en sevdiği yer Sparky's idi. Yarın boşum, eğer benimle sabah 11'de orada buluşmak istersen."

Tristan'ın ağzı bir gülümsemeye dönüştü. "Bunu kesinlikle çok isterim." Bir nefes verdi. "Teşekkür ederim Emily."

Tristan beni restorana geri götürdü ve arabayı park ettiğimizde kalbim neredeyse duracaktı. Ethan'ın kamyoneti arabamın yanına park etmişti. Kollarını kavuşturmuş, ona yaslanmıştı.

Range Rover'dan indiğimde "Nerelerdeydin?" diye sordu. Gözleri sürücü koltuğunda oturan ve arabayı çalıştıran Tristan'a kaydı.

"Bu-"

"Kim olduğunu biliyorum," dedi Ethan. "Bana onunla birlikte gittiğini söylediler ama anlamadım."

Ethan'a Delirious Jones'la turnede geçirdiğim zamanı anlatmıştım, Tristan'ı bulmak için yola çıkma sebebim de buna dahildi. Her şeyi biliyordu - Tristan'ın benim kim olduğumu bilmeden önce Tristan'la takıldığımız gerçeği dışında. Ethan'ın bunu bilmesinin bir yararı olmayacağını düşündüm. Tristan'ın şehre geleceğini ve Ethan'ın yüzümdeki suçluluk duygusunu görebileceğini hiç düşünmemiştim.

Tristan arabanın açık camından konuşmadan önce Ethan'ı süzdü. "Gecenize geri dönmenize izin vereceğim." Başka bir şey söylemeden arabasını sürdü.

"Bu da neydi şimdi?" Ethan sordu.

"Tristan müzikle uğraşıyor ve Jacob hakkında daha fazla şey öğrenmek için bir süre şehirde kalacak. İki grup arkadaşıyla birlikte burada bir ev kiraladı."

"Bunun senin onun arabasında olmanla ne ilgisi var?"

Durumu yumuşatmayı umarak omuz silktim. "Benimle konuşmak istedi. Tur rehberi olmamı, Jacob hakkında bilgi edinmesine yardımcı olmamı istedi, çünkü onu en iyi tanıyan kişi bendim."

"Bu konuda ne hissettiğimi bilmiyorum." Ellerini kalçalarına koydu. "Gizli bir amacı olmadığına emin misin?"

Yüzüm ısındı. "Ne gibi?" "Saf olma Emily."

"Oğlunun eski kız arkadaşı için bir oyun oynayacağını mı düşünüyorsun?" En azından bilerek değil. Sinirli bir şekilde güldüm. "Öyle bir şey değil. Ayrıca, onun bir kız arkadaşı var."

Ethan'ın ifadesi rahatladı. "Tamam. Aşırı tepki verdiğim için özür dilerim." İçini çekti. "Sadece bunu beklemiyordum ve bana onunla gittiğini söylediklerinde ne düşüneceğimi bilemedim."

"Seni zerre kadar suçlamıyorum. Restorana geleceğini bilseydim, endişelenmemen için mesaj atardım."

"Her neyse..." Beni yanağımdan öpmek için eğildi. "Bugün seni özledim. Annene uğradığımda henüz işten gelmediğini söyledi, ben de bu yüzden seni burada yakalamak için uğradım."

"Ben de seni özledim," dedim, kuşkulanmaya devam etmemesi için dua ederek, bugün Tristan'a verdiğim tepkiye bakılırsa kuşkulanmak için her türlü nedeni olsa bile.

CHAPTER 27

EMILY

"Ben muzlu waffle alacağım." Elimdeki menüyü masanın kenarına bıraktım. "O da özel olarak turşu ve pastırmalı waffle sipariş edecek. Üzerine biraz hardal gezdirebilir misiniz? Garip bir istek olduğunu biliyorum ama Şef Carl hâlâ buradaysa o bilir. Buna Jacob Spesiyali diyor."

"Okee-dokee." Sunucu gülümsedi. "Carl bugün çalışıyor. Hemen geliyor." Yaşlı kadın Tristan'ı tanıyor gibi görünmüyordu, bu da normalden güzel bir kopuştu.

Tristan'ın ağzı açık kaldı. "Ciddi misin sen? Bunu düşünmek bile dilimi keskinleştiriyor. Ve iyi anlamda değil."

Dilini. Ortaya çıkan düşünceler... "Jacob ne isterse onu istediğini söylemiştin. Buraya geldiğinde sipariş ettiği şey buydu."

"Vay canına. Tamam. O zaman bunu almalıyım." Tristan etrafına bakındı. "Sanırım burayı neden sevdiğini anlayabiliyorum. Eski moda."

Sparky's, Shady Hills'in vazgeçilmezlerinden biriydi. Eski hatıraları ve yerel sanat eserlerini bir araya getiren dekoruyla sıcak ve davetkârdı. Yıpranmış ahşap masaların her birinde uyumsuz, canlı renklere sahip döşemeli sandalyeler vardı. Tezgâhta düzenli müşteriler oturuyordu.

Tristan ve ben masalardan birinde karşılıklı oturuyorduk. Onu gördüğüm için gergindim ama şimdi karşımdaydı ve neredeyse eski günlerdeki gibi hissediyordum. Gergin olmam gereken zamanlarda bile beni rahatlatan bir tarzı vardı.

Bana bakarken, odanın solup gittiğini hissettim.

"Çok güzel görünüyorsun, Emily."

"Teşekkür ederim." Garip bir şekilde utanarak gözlerimi yere indirdim. "Sen de iyi görünüyorsun."

Bakışları dudaklarıma kaydı ve meme uçlarımdan sertleşmesine neden oldu.

Boğazımı temizledim. "Jacob'ın tüm günlüklerini okuduğunu mu söylemiştin?"

"Yaptım." Başını salladı. "Hemen değil. Sen onları bana verdikten sonra aylarca sakladım. Turnenin sonuna doğru, tünelin ucunda bir ışık gördüğümde ve yükümlülüklerimi sinir krizi geçirme riski olmadan tamamlayabileceğimden emin olduğumda, daha fazla dayanamadım. Birçok şey beni şaşkına çevirdi; en önemlisi de müzik yazması. Beni en çok bu etkiledi."

"Evet. Bunu kaç kez düşündüğümü tahmin bile edemezsin."

"Seni ne kadar önemseydi de çok açıktı."

Jacob ayrılığımızın ne kadar zor olduğunu ama sonsuza dek birbirimizin hayatında olacağımızı bildiğini yazmıştı. Bu beni çok etkilemişti. Jacob ölmeden önceki aylarda üniversiteden bir kızla çıkmaya başlamıştı. Son telefon görüşmelerimizden birinde bana ondan bahsetmişti. Kendimi rahatlamış hissettiğimi hatırlıyorum çünkü bu, romantik ilişkimizin sona ermesiyle ilgili suçluluk duygumu azaltmıştı. Ama onun hakkında bildiğim tek şey buydu, çünkü son günlük girişindeki tarih onunla tanışmadan önceydi. Neden yazmayı bıraktığından emin değilim.

"Senin hakkında yazdıkları hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordum.

Tristan uzun bir nefes verdi. "Karakterimden şüphe etmesi canımı acıttı ama onu suçlayamam. Beni tanıımıyordu. Ama beni bulmaya gelmekten korkmasından nefret ediyorum."

"Eminim nedenini anlayabiliyorsunuzdur. Onun gözünde, sizin gibi biri onun para peşinde olduğunu düşünebilir."

"Evet, tamamen anlıyorum. Berbat bir durum. Onu asla geri çevirmezdim. Tam tersi. Benden kurtulamazdı."

Sözleri kalbimi sızlattı. "Biliyorum."

Servis görevlisi pastırmalı ve turşulu waffle tabağını Tristan'ın önüne koyduğunda, aroması bir nostalji dalgası yarattı. Tristan'ın tereddütüne gülmekten kendimi alamadım.

"Turşudan nefret ettiğimi söylemiş miydim?" Yüzünü buruşturdu. "Ya hardal? Ama bunu onun için yiyeceğim." Ben kendi kahvaltımı kemirirken, Tristan'ın waffle'ını parçalara ayırmasını izledim, her bir ısırığı tüm aksesuarlarla kapladığından emin oldum. Sonunda bir ısırık aldığı anda ağzı doluyken alaycı bir şekilde sırttı. "Mmmm..." Sonra bir demet su içti.

"İyi olacak mısın?" Kıkırdadım.

Başını salladı ve ben de onun dev waffle'ı ısıra ısıra yiyişini eğlenerek izledim.

"Aslında zamanla daha kolay oluyor." Karnını ovuşturdu. "Sanırım neden sevdiğini anlayabiliyorum. Belli bir ısırığı var."

Güldüm. "Daha kolay hazmedebileceği başka şeyler de vardı. Ben sadece bununla başladım çünkü en sevdiği buydu. Ve bilirsin, acı çekmeni izlemek biraz komik."

Sırttı. "Elbette, kendini tutma. Onun hakkında her şeyi öğrenmek istiyorum. Ve eğer bunu yaptığınız için size yeterince teşekkür etmediysem, tekrar teşekkür etmeme izin verin. Tur rehberim olmayı kabul ettiğin için minnettarım."

"Sorun değil." Ağızımın kenarındaki şurubu yaladım. "Bunu yapabildiğim için mutluyum."

"Peki... erkek arkadaşın seni benimle gördüğünde ne dedi?" diye sordu bir dakika sonra. "Pek mutlu görünmüyordu. Umarım başını belaya sokmamışımdır."

Ağızımı sildim. "İlk başta biraz korktu ama ona turda aramızda neler geçtiğini anlatmadım, bu yüzden şüphelenmek için bir nedeni yok."

"Ah... eski, bilmediği şey ona zarar vermez." "Ona söylemek için bir neden yoktu. Bunu yapacağını hiç düşünmemiştim."

Şehre geldim. Seni bir daha görebileceğimden emin değildim."

Tristan tabağını itti. "Yine de bizim hakkımızda konuşmalıyız Emily."

Bizi. Kalbim çırpındı. "Özellikle bizden ne haber?"

"Jacob'ı öğrendiğimde işleri iyi idare edemedim. Annemin yanından ayrıldıktan sonra seni bir kez daha görmeye gitmem gerekirken Avrupa'ya kaçtım. Bunu sana borçluydum. Birlikte geçirdiğimiz zamanın benim için hiçbir şey ifade etmediğini düşünmeni istemiyorum. Sadece bununla nasıl başa çıkacağımı bilemedim, anlıyor musun? Hâlâ da bilmiyorum, gerçekten."

"Kendimi açıklaması gereken kişi benim, Tristan. Jacob'ın babası olduğunu bildiğim için bazı şeylerin fiziksel sınırı aşmasına izin verdim. Bu beni ne tür bir insan yapar?"

Ağzı muzip bir sırıtişla kıvrıldı. "Azgın, boş dişli küçük bir sürtük."

Gözlerim büyüdü. "Affedersiniz?"

"Şaka yapıyorum... sayılır." Ben orada mahcup bir şekilde otururken kıkırdadı. "Bak, Emily... gerçek şu ki, oldukça güçlü geldim. Neredeyse sana kafayı takmıştım. Açıkçası, en büyük sırrımı sakladığına dair hiçbir fikrim yoktu. Ama seni çok sıkı takip ettim. Aramızda olanlar için tüm suçu üzerine alamazsın."

"Yaptığım şeyi nasıl bu kadar kolay affedebiliyorsun?"

"Kasıtlı olarak bir şey yapmadın. Duygularına yenik düştün ama bu önceden planlanmış bir şey değildi. Turne sırasında bana kim olduğunu söylememek için nedenlerin vardı. Seni takip etmemi beklemiyordun. Aramızda gerçek bir kimya olmasını beklemiyordun. Bunun için seni suçlayamam. Kendini kaptırdın. Ben de öyle."

Bakış açısını takdir etsem de başımı salladım. "Hâlâ bana fazla yumuşak davrandığını düşünüyorum."

"İnsan olduğun için mi? Olan hiçbir şeyden pişman değilim. Bariz çıkar çatışmasını ortadan kaldırırsam, seninle geri almak isteyeceğim tek bir an bile yok. Hala hatırlayabildiğim en mutlu zamanlardan biriydi. Şimdi bunu itiraf etmek berbat bir şeyse, öyle olsun. Karmaşık bir durum. Ama hayat da öyle Emily." İç çekti. "Bu lanet hayat da öyle."

Tristan'ın her zaman olayları farklı bir açıdan görmemi sağlayan bir yolu vardı. "Neden seninle konuştuktan sonra kendimi hep daha iyi hissediyorum?"

"Aynı şekilde." Gülümsedi.

"Buradan nereye gideceğiz?" diye sordum. "Şey, umarım arkadaşım olursun."

"Kadın arkadaşın yok sanıyordum," diye takıldım. "Sen benim tek arkadaşımsın." Göz kırptı.

Tristan'la arkadaş mı? Bunu onu hayatımdan silmeye tercih ederim. "Tamam o zaman, dostum." Gülümsedim, yüzümün karıncalandığını hissettim.

Şu anda inkâr etmeyen tek şey bedenimdi. Karşısında otururken, sarsılmaz çekiciliğimin farkında olmadığım bir an bile yoktu. Onun yanında olmayı, gözlerime ziyafet çekmeyi nasıl da özlemiştim. Karmakarışık saçları, dağınık ama mükemmel. Delici gözleri tüm dikkatini bana yöneltmişti. Gümüş takılarla süslü iri, sert ellerini. Çıplak gövdesinin dergi resmine o kadar çok bakmama rağmen ezberleyemeyeceğim kadar çok olan dövmelelerinin cazibesi. Her şeyden öte, onun yakınlığı bana dokunduğunda, beni ağzıyla keşfettiğinde nasıl hissettiğimi sürekli hatırlatıyordu. Hayatımda vücudum ilk kez bu kadar tahrik edici bir seviyeye ulaşmıştı. Bunun nasıl bir his olduğunu asla unutmayacaktım.

"Tıpkı sana evini, gerçek benliğini hatırlattığımı söylediğin gibi... Bana kim olduğumu unutturdun, Tristan. Bana tüm acı dolu anıları unutturdun. Senin yanıdayken kendimin yeni bir versiyonuydum, tüm kötü şeylerden arınmış yalın bir versiyonum. Ve bu anlamda, tanıman gereken gerçek bendim. Ne yazık ki neden orada olduğumu ve yapmam gereken bir iş olduğunu da unuttum. Bu yüzden ayrıldım, çünkü işleri olması gerektiği gibi idare edemiyordum." Tıkanmaya başladım. "Seni terk etmek istemedim. Bu istediğim son şeydi."

Elimi tutmak için masanın öbür ucuna uzandı. "Beni bulmaya gelmeden önce bile omuzlarında çok yük vardı. Sen

kendinize bir mola vermeniz, her şeyi bırakmanız gerekir. Yeni bir başlangıç yap. Bunu hak ediyorsun."

Başımı salladım ama tavsiyesine uymakla ilgili bir sorun vardı. Olan biten her şeye rağmen, Tristan'la aramızdaki bağı bırakmak istemiyordum. Eğer her şeyi bırakırsam - suçluluk ve kötü şeyler- iyi anıların da gitmesi gerekecekti. Ve bu yüzden muhtemelen hepsini tutmaya devam edecektim.

Elimi bıraktı. "Bundan sonra seni bir daha ne zaman göreceğim?"

"Bu gece çalışmam gerekiyor ama yarın Jacob'ın ailesini, Mahoney'leri ziyaret edebiliriz diye düşünüyordum."

Tristan koltuğunda doğruldu, gergin görünüyordu. "Sence beni görmek isterler mi?"

"Sen gerçeği öğrendikten sonra onlara tura nasıl çıktığımı ve seni nasıl bulduğumu anlattım. Ve onlara neden şehirde olduğunuzu anlattım. Sizinle tanışmayı çok istiyorlar."

"Vay canına. Kulağa harika geliyor o zaman. Teşekkür ederim."

Tristan hesabı ödedi ama biz masada oyalandık. Bir ara telefonu çaldı ve yere bakmasını istedi.

"Kim o?" Ben sordum.

Yukarı baktı. "Nazarene."

Hemen sorduğuma pişman oldum. Muhtemelen başlangıçta kıskançlık olarak göründü.

Mesaj büyük bir gerçeklik kontrolüydü. Hem Tristan'ın hem de benim artık önemli başkalarımız vardı. Onunla tekrar birlikte olmak doğal geliyordu ve en güzel anıları geri getiriyordu ama kalbimin tutunduğu beklentiler hayalden başka bir şey değildi.

Masadan kalktım. "Gitsek iyi olacak."

CHAPTER 28

TRISTAN

Ertesi sabah kiralık evimde Jacob'ın günlüklerini üçüncü kez gözden geçiriyordum. İlk okuyuşunuzda hep bir şeyler kaçırsınız. Hafızama kazımak için muhtemelen onları okumayı hiç bırakmayacaktım.

Benim için en zor kısım her zaman babası olduğumu keşfettiğini yazdığı bölümdü.

Hâlâ gerçek gibi gelmiyor. Tristan Daltrey benim babam mı? Daha geçen ay Jaden'la ona bir müzisyen olarak saygı duymadığım hakkında konuşuyorduk. Şan ve şöhrete sanatsal bütünlükten daha fazla öncelik verdiğini, kitlelere hitap etmek için özü olmayan müzikler yazdığını söyledim. Onunla yapılan röportajları izlediğimde bana hep kibirli biri gibi geliyordu. Delirious Jones'un popüler olmasının tek nedeninin sosyal medyada viral olan bir şarkı olduğunu söyledim. Pek çok müzisyen bu saygıyı daha fazla hak ediyor. Söylediğim boktan şeyler için şimdi kendimi suçlu hissediyorum, hala doğru olsalar bile.

Bundan ne anlam çıkaracağımı bilmiyorum. Cheyenne onunla iletişime geçmek isteyip istemediğimin bana bağlı olduğunu söyledi. Ama bu tür haberleri hoş karşılayacak birine benzemiyor. Ya yalan söylediğimi ya da ondan para koparmaya çalıştığımı düşünüyorsa? Reddedilmektense onu tanımamayı tercih ederim.

Kendimi hasta hissediyorum. Neden babam normal bir Joe olamadı?

Tristan Daltrey mi? Siktir, dostum.

Defteri kapattım ve birkaç derin nefes aldım. Kapının çalınması hayıflanmamı yarıda kesti. Bakışlarımı kaldırdığımda Atticus'un odaya girdiğini gördüm.

Bana şöyle bir baktı ve gözlerini kıstı. "Neyin var senin?" diye sordu.

"Oğlum benim abartılmış bir alet olduğumu düşünüyordu..." "Bunu sana söyleten nedir?"

"Günlüğünü tekrar okuyordum."

"Şey, eğer seninle tanışmış olsaydı..." Durakladı. "Bunu teyit ederdi."

"Çok teşekkürler, göt herif." Kıkırdadım.

"Şaka yapıyorum." Atticus bir sandalye çekip arkaya doğru oturdu. "Ama değiştiremeyeceğin şeylerle kendine işkence etmeyi bırakmaya çalış."

"Söylemesi yapmaktan daha kolay."

"Tüm bu yolculuğun onunla bağlantı kurmakla ilgili olduğunu biliyorum ve o burada değilken bu kolay değil. Ama seni böyle üzgün görmekten nefret ediyorum. Neşelenmen gerek dostum. Bu gece bizimle karaoke bara gelmelisin. Eğer gelirsen yerel halk altına sıçar."

"Bugünden sonra nasıl hissedeceğimden emin değilim. Bu öğleden sonra Jacob'ın ailesiyle tanışmam gerekiyor."

"Bugün bunu yapacağını bilmiyordum." "Evet.

Daha sonra Emily ile onların evinde buluşacağım."

Atticus çenesini ellerinin üzerine dayadı. "Onunla takılmak nasıldı?"

"Biraz gergin ama bu beklenen bir şey."

"Ondan hâlâ hoşlanıyor musun?"

"Fark etmez."

"Bunu anlıyorum. Ama duygular koşullar yüzünden silinip gitmez."

"Ondan hoşlanamam. Buna ne dersin?" Omuz silktim. "Zaten artık bir erkek arkadaşı var."

"Ve bir kız arkadaşın var."

"Evet. Hatırlattığın için teşekkürler."

Çenesini kaşıdı. "Biliyor musun, bunca yıldır bir kız arkadaşının olmamasını biraz garip buluyorum. Emily ile aranız bozulduğunda ise hemen bir ilişkiye atladın."

"Ne ima ediyorsun?"

"Bunun kötü bir şey olduğunu söylemiyorum, sadece Emily'yi unutmak için Nazarene ile bir şeylere atlamış olabilirsin."

"Sen bir dahisin," dedim.

"Bunda yanlış bir şey yok. Nazarene bir duman gösterisi. Orada yanlış yapamazsın. Ama Emily ile daha derin bir bağ kurduğunuzu hissediyorum."

Derin bir nefes aldım. "Oğlumun onu neden bu kadar çok sevdiğini kesinlikle anlayabiliyorum."

Atticus kaşlarını kaldırdı. "Onu seven sadece o, ha?"

Hay sikeyim. Emily'ye karşı hissettiklerimin aşk olup olmadığını düşünmeye bile başlayamıyordum. Başımı salladım. "Dediğim gibi, fark etmez."

"Jacob'ın bilmeden kız arkadaşına bulaştığın için sana kızacağını düşünüyor gibisin. Anlamayacağını nereden biliyorsun?"

"Benden zaten yeterince nefret ediyordu. Bunun işleri daha da kötüleştireceğinden eminim."

"Senden nefret etmiyordu. Seni tanıımıyordu bile."

"Beni üzen şey, müziğimiz hakkında yazdığı bazı şeylerde haksız olmaması. Ama onu tanımak istemeyeceğimi düşünerek kesinlikle yanıldı."

Atticus bir süre sonra, "Sen iyi bir baba olurdun," dedi. "Konuşacak birine ihtiyacım olduğunda ilk gittiğim kişi hep sen olurdun. Nicole'le ilgili tüm o şeyleri yaşarken bana iyi bir arkadaş oldun. Bunu asla unutmayacağım."

"Sen de o kadar kötü değilsin," dedim ona. "Ben bu işi hallederken burada kamp yapmaya istekli olduğunuz için size minnettarım."

"Şaka mı yapıyorsun? Bu küçük kasabayı bozmakla çok iyi vakit geçiriyorum." Göz kırptı.

Ronan içeri girdi. "Şimdi kimi yoldan çıkarıyoruz?"

"Artık Emily değil..." Atticus sandalyeden atlarken alay etti.

Kafasının yan tarafına bir şaplak attım.

Oğlumun büyüdüğü ev hayal edebileceğiniz kadar güzel ve küçük bir kasabayı andırıyordu. Etrafı çevrili bir verandası ve yemyeşil bir bahçesi olan büyük bir arka bahçesi vardı.

Rick ve Carol Mahoney de çok iyi insanlardı. Jacob'ın böyle iyi bir ailesi olduğunu bilmek beni çok rahatlattı. Eğer onu kendim yetiştiremezsem, bir sonraki en iyi şey buydu. Mahoney'ler benden yirmi yaş büyüktü, yani teknik olarak benim de ailem olabilecek yaşıydılar. Ve şimdiye kadar bana Jacob'ın babasından çok oğlu gibi davrandılar. Jacob'ın uzun bir kısırlık savaşından sonra onların ilk ve tek çocuğu olduğunu bilmek beni biraz teselli etti. Otuzlu yaşlarının ortasında evlat edinmeye karar vermişlerdi.

Bana bir saat boyunca arazilerini gezdirdikten sonra oturduk ve birlikte öğle yemeği yedik. Rick benimle eve göndermesi için devasa bir kase bahçe domatesi getirmişti. Aşçı değildim ama bir domatesi dilimleyip üzerine biraz zeytinyağı gezdirebilirdim.

Carol yemek boyunca bana baktı, muhtemelen yüzümde Jacob'a dair pek çok şey fark ettiği için. Bana baktığında, Jacob ölmemiş olsaydı, onun yaşlandığında nasıl görünebileceğini gördüğünden emindim.

Biz işimizi bitirirken Emily'ye döndü. "Senin için çok minnettarız, Em. Jacob'ın günlüklerini okumayı hiç planlamamıştım çünkü işine burnumu sokmam konusunda ne hissettiğini biliyordum. Şimdi bile onu üzmem istemedim. Ama bu kadar anlamlı bilgiler içerdiklerini hiç düşünmemiştim. Doğduğu yeri bulacaksa bana söyleyeceğini düşünmüştüm.

Anne. Ama sanırım beni üzmek istemedi. O hafta sonu bazı arkadaşlarıyla şehir dışına çıktığına dair bir hikaye uydurdu, oysa gerçekte onu görmeye gitmişti." Tekrar bana döndü. "Emily seni bulduğu için çok şanslıyız. Sen oğlumuzun bir parçasısın. Ve artık ailemizin de bir parçasısın."

Göğsüm sıkıştı. "Bunun benim için anlamı çok büyük. Ona benim verebileceğimden daha iyi bir çocukluk yaşattığın için sana ne kadar teşekkür etsem azdır. O gerçekten kutsanmıştı."

Rick, "Biz kutsanmış olanlardık," dedi.

Emily bana hüzünle gülümsedi. Hafıza şeridindeki bu yürüyüş onun için kolay olmamalıydı.

"Emily'ye de teşekkür etmeliyim," dedim. "Bir oğlum olduğunu bilmeden hayatımı nasıl sürdürebilirdim bilmiyorum."

"Bir ara sana Jacob ve Emily'nin küçüklük fotoğraflarını göstermeliyim. Birlikte çok sevimliydiler," dedi Carol.

Emily'ye döndüm. "Onunla nasıl tanıştığını bana hiç anlatmadın."

Gülümsedi. "Yedi yaşlarındaydım. Jacob bir parkta uçurtma uçuruyordu ve rüzgâr onu alıp götürdü. Bir dala takıldı ve etrafına dolandı. Onu kurtarmaya çalışmasına biraz güldüm ama sonra yardıma ihtiyacı olup olmadığını sordum. Sonunda uçurtmayı birlikte uçurduk ve sokağın aşağısında yaşadığını fark ettim. Her zaman o uçurtmanın takılmasının kaderde olduğunu düşünmüşümdür."

Basit bir şeyin birinin hayatının akışını değiştirebilmesi çığıncaydı. Jacob Emily'yle hiç tanışmamış olsaydı, kim bilir onu tanıyacak mıydım? O günlükler sonsuza dek okunmadan kalabilirdi.

"Bu hikâyeye bayılıyorum," dedim.

"Buradayken Jacob'ın odasında biraz vakit geçirmek ister misin?" Rick sordu.

"Yapabilir miyim? Bunu çok isterim."

"Elbette." Carol ayağa kalktı. "Beni takip edin."

Emily ve beni küçük bir koridorun sonundaki bir yatak odasına götürdü.

Duvarda bir Chicago Bears posterı vardı. Gülümsedim, oğlumun en sevdiğim takımlardan birini sevmesinden memnun olmuştum. Birkaç flama da asılmıştı.

Parmağımı bir tanesinin üzerinde gezdirdim. "Beyzbol mu oynuyordu?

Günlüklerde bundan hiç bahsetmedi."

"Küçükler Ligi ve sonra lise boyunca, evet," diye yanıtladı Carol.

"Ben de oynadım." Gülümsedim. "Ama ortaokuldan önce bıraktım. Müzikle daha çok ilgilenmeye başlayınca sporu bıraktım."

Jacob'a küçük bir çocukken top oynamayı öğrettiğime dair bir görüntü zihnimde canlandı. Bunu yaptığımı ve onun büyüdüğünü ve lisede oynadığını gördüğümü hayal ettim. Bu her ne kadar göğsümü ağrıtmış olsa da Rick'in bunu onunla paylaşmış olmasından dolayı mutluydum.

Masanın üzerinde bir sürü eski ders kitabı vardı.

Bu odada yaşanmışlık hissi vardı ve vefatından bu yana hiç dokunulmadığı belliydi.

Yatağını, ortasında kalın turuncu bir çizgi olan lacivert bir yorgan örtüyordu. Yatağın karşısında da giysilerle dolu bir dolap vardı. Dolabın zemininde bir yığın ayakkabı vardı.

"Birinin spor ayakkabı bağımlılığı varmış," dedim.

Carol, "Parasını nadiren başka bir şeye harcardı," dedi. Elimde olsa ona bir ev dolusu spor ayakkabı alırdım. Jacob'ın varlığını hiç bu odadaki kadar güçlü hissetmemiştim.

Günlüğünü okumaktan farklıydı. Kendini canlı hissediyordu. Sanki her an içeri girebilirmiş gibi.

Dolaba doğru yürüdüm ve elimi giysilerin üzerinde gezdirdim. Bir daha asla geri dönmeyeceğinin farkına varmak dalga dalga geldi. Ve bu gerçekleştiğinde, içimi büyük bir üzüntü kapladı.

Askıdaki gömleklerinden birini alıp yüzüme götürdüm ve kokladım, onu ilk kez kokladım. Gözlerimi kapattım ve kendimi hiç tanımadığım oğlumun içinde kaybolmaya bıraktım.

Benim abartılmış bir soytarı olduğumu düşünsen bile, seni her zaman seveceğim.

CHAPTER 29

EMILY

Mahoney'lerden ayrılırken Tristan sessizdi. Arabasına bindiğimizde çalıştırmadı, sadece başını koltuğa yasladı ve camdan dışarı baktı.

"Sen iyi misin?" diye sordum.

"Evet. Yine de çok yoğundu." Elime uzandı. "Bu süreçte elimi tuttuğun için teşekkür ederim."

Dokunuşunun şoku omurgamdan aşağı elektrik dalgaları gönderdi. "Benim için zevkti."

Beni bıraktı. "Orada oldukça sessizdin. Bu süreçte hâlâ iyi misin? O anıları yeniden yaşamak senin için de çok zor olmalı."

"Aslında onu yeniden tanımak güzeldi." Sorun Jacob'la ilgili üzüntü değildi. Tristan'a karşı süregelen duygularıyla mücadele ediyordum.

"Son zamanlarda nasıl hissediyorsun?" diye sordu. "Ne şekilde?"

"Her yönden. Zihinsel olarak sanırım. Jacob hakkında bir şeyler öğrenmeye kendimi o kadar kaptırdım ki seninle görüşemedim."

Omuz silktim. "Shady Hills'e geri dönmek ilk başta ruh sağlığım için pek de iyi olmadı. Annemin yanına taşınmanın acı verici anıları beraberinde getireceğinden korkuyordum. Ama alışmaya başladım. Beklediğimden daha kolay oldu."

"Nerede yaşamak istersiniz?"

"Mesele de bu." Omuz silktim. "Bilmiyorum. Aklıma gelen belirli bir yer yok. Ama garip bir şekilde, senin burada olman, bana mutlu zamanlarımı hatırlatan bazı yerleri sana göstermem, Shady Hills'i daha çok takdir etmeme yardımcı oldu."

"Buna sevindim." Canlandı. "Lafı açılmışken, çocuklar bu akşam karaoke için yerel bir bara gidiyorlar. Ben gitmeyecektim ama sen de gelmek istersen tekrar düşünebilirim."

İlk kez Jacob'la ilgili şeyler dışında takılmamızı öneriyordu. Onunla vakit geçirmekten daha çok istediğim bir şey yoktu. Ama bunun iyi bir fikir olduğundan emin değildim. "Bilmiyorum..."

"Hadi ama. Bugünden sonra ikimiz de dışarıda bir gece geçirebiliriz. Eğlenceli olur."

Tristan'la takılma düşüncesi içimde kelebekler uçuşmasına neden oluyordu ve bu tam da kaçınmaya çalıştığım türden bir tepkiydi. Yine de haklıydı; bir gece dışarı çıkabilirdim. Ethan da babasıyla birlikte eyalet dışında bir inşaat projesinde çalışıyordu. Yarına kadar dönmeyecekti.

Ama karar verici faktör? Tristan'ın yüzündeki somurtma. Bu, hayır demeyi imkânsız kılıyordu. İçimi çektim. Bir karaoke bardan daha güvenli olamazdı. Onunla yalnız kalacak değildik ya.

"Tamam. Neden olmasın?"

Beklendiği gibi, Tim's Bar'da kalabalık vardı, ama Atticus ve Ronan her zamanki gibi ilgiyi üzerlerine çekmiş görünüyorlardı. Tristan'ın grup arkadaşları son zamanlarda şehrin her yerinde fotoğraflanmış, Shady Hills'teki mekânlarda çılgınlık yaratmış ve yerel halkla flört etmişlerdi.

Karaoke gecesi için bar kısa sürede doldu. Hafta ortasında her zaman böyle mi oluyordu yoksa insanlar Delirious Jones'un burada olduğunu fark ettiklerinde arkadaşlarını arayıp gelmelerini mi istiyorlardı emin değildim.

Sahneye çıkma sırası Tristan'a geldiğinde kalabalık çılgına döndü.

Mikrofona baştan çıkarıcı bir şekilde konuştu. "Özellikle söylememi istediğin bir şey var mı?"

ığlıklar yükselirken külotumun odanın her yerinde eridiğini hissedebiliyordum.

"Benim şarkılarımdan biri olamaz," dedi. "Klasik bir şey..."

Sarhoş bir Ronan "Beşiği almakla ilgili şarkı mı?" diye çıkıştı. Duymamış gibi davrandım. Sik kafalı.

Tristan Journey'nin "Don't Stop Believin'" şarkısını mırıldanmaya başladığında kalabalığın gevezeliği azaldı.

Acaba bu şarkıyı bilerek mi seçmişti, belki de bilinçaltında. Hayatta daha fazlasını arayan küçük kasabalı bir kız ve oğlan; belki de ona Jacob'ı ve asla gerçekleşmeyen tüm umutlarını ve hayallerini hatırlatıyordu.

Bu müşterilerin bu küçük ve eski mekânda bir performansa böylesine yürek ve ruh katıldığını daha önce hiç görmediklerinden emindim. Bir karaoke bara gittiğinizi ve Tristan Daltrey ile ücretsiz bir konser verdiğinizi hayal edin.

şarkıyı söylerken her kelimeye, her notaya takıldım. Onu canlı performans sergilerken izlemeyi özlemişim. Belki de turneye ara verdiği içindir ama sesi hiç atlamadı.

şarkı bittiğinde Tristan büyük bir alkış tufanıyla karşılıandı. Masaya döndüğünde, kollarımı ona dolamak, saçlarını koklamak... onu öpmek için ani bir dürtü duydum. Ona dokunmayı özlemiştim. Son zamanlarda çok yakın ama bir o kadar da uzaktı.

Oturduktan hemen sonra başka bir çift kol onu sardı. Birdenbire ortaya ık mış gibiydiler. Kadın öpmek için yaklaşırken uzun siyah saçları yüzünü kapladı. "Sürpriz!" dedi kadın.

Nazarene.

Kız arkadaşı.

Yüzünde gerçek bir şok ifadesi belirdi. "Burada ne yapıyorsun?"

"Sana sürpriz yapmaya geldim." Hafif bir Fransız aksanı vardı. "Umarım iyi bir sürpriz olmuştur?"

"Burada olduğumu nereden biliyordun?" diye sordu.

"Ronan'a mesaj attım. Bana nerede olacağını söyledi."

Belki benim hayal gücümdü ama Tristan'ın sert vücut dili, onun aniden ortaya çıkışından pek de heyecanlanmadığını gösteriyordu. Ya da belki de inanmak istediğim buydu.

"Naz..." Bana döndü. "Bu Emily."

"Emily. Seninle tanıştığıma çok memnun oldum. Tristan bana senin hakkında her şeyi anlattı."

Öyle mi?

Tristan başıyla onayladı. "Ona Jacob'la olan ilişkiden ve tura beni bulmak için nasıl geldiğinden bahsettim."

Benimle ilgili değil o zaman. Gerçeği bilseydi bu kadar iyi davranmazdı herhalde. "Memnun oldum," dedim elimi uzatarak.

Tristan'ın güzel ve uzun boylu kız arkadaşının gelmesiyle gecenin geri kalanındaki hava değiştı. Tristan'ın kucağında oturmasına katlanmak zorunda kaldım. Gözleri zaman zaman bana kayıyordu ve kızın sevgisine karşılık vermiyordu. Sanki rahatsızmış ya da benim iyiliğim için kendini tutuyormuş gibi görünmeye devam etti.

En kötüsü de Tristan'ın içki almak için bara gitmesi ve benim de onunla sohbet etmek zorunda kalmamdı. Görünüşe göre Nazarene şehirde iki hafta kalmayı planlıyordu. Bana hayatımla ilgili bir sürü soru sordu. Ona bir erkek arkadaşım olduğunu söylediğimde, "dördümüzün" dışarı çıkmasını önerdi.

Tristan masaya döndüğünde, Nazarene ona getirdiği içkiyi aldı. "Ben de tam Emily'ye bu hafta bir ara onunla ve erkek arkadaşıyla kahvaltıya gitmemiz gerektiğini söylüyordum."

Tristan neredeyse içkisinde boğuluyordu. "Öyle mi?"

Şehirde iki hafta boyunca ona katlanmak zorunda olduğumu düşünürsek, belki de gerçekliği kabullenmek iyi bir fikirdi. Bu aynı zamanda hangi erkeğe ait olduğumu da hatırlatırdı. Kalbim Tristan için çarpmaya devam etse de, artık Ethan'la birlikteydim.

Bu yüzden, Tristan'ın bu fikre karşı olduğunu hissetmeme rağmen hayır demeyeceğini bilerek kahvaltı etmeyi kabul ettim.

O gece eve döndüğümde yatağımdaydım ve gece 2 civarında bir mesaj aldım. Ethan'ın bana iyi geceler mesajı atması alışılmadık bir şey değildi, özellikle de şehir dışındayken.

Ama telefonuma baktığımda mesajın Tristan'dan geldiğini gördüm.

Tristan: I'm sorry if Nazarene showing up made you uncomfortable tonight. I had no idea she was going to come here.

Saptırdım.

Emily: She's really beautiful.

Tristan: We don't have to do breakfast. I wasn't sure if you said yes because you felt pressured.

Bundan kurtulmaya çalıştığını düşündüm. Ama ben ateşle yüzleşmeye kararlıydım. Bu hem onun hem de benim ihtiyacımız olan uyandırma çağrısı olacaktı.

Emily: No, I think it's fine.

Tristan: Only if you want to.

Emily: You don't need to apologize for her being here. It makes sense that your girlfriend would visit you.

Bir yanıt oluştururken noktalar hareket etti. Yazdıklarına rağmen kıskançlık ve incinmişlikle doluydum. Ama en başta onunla çizgiyi aştıktan sonra kendi yatağıma kendim yapmıştım. Ve muhtemelen bu gece onunla çıkmamalıydım.

Tristan: I just don't want to upset you. I've disturbed your peace here enough as it is.

Cevap vermeyecektim ama bir dakika sonra bir mesaj daha gönderdi.

Tristan: You mean a lot to me.

Göğsüm daraldı. Sen de benim için çok şey ifade ediyorsun.

Ama karşılık vermeme izin vermedim. Elimden geldiğince basit bir mesaj yazdım.

Emily: It's all good.

Sonra telefonumu kapattım ve ondan gelecek başka mesajlar beni bütün gece uyutmadan önce başucumdaki çekmeceye yerleştirdim.

CHAPTER 30

EMILY

Birkaç gün sonra Ethan ve ben Sparky's'de kahvaltı için Tristan ve Nazarene ile buluştuk.

Yerimize oturduktan sonra Tristan dövmeli kollarını kavuşturdu ve erkek arkadaşına bazı sorular yöneltti. "Ethan, ne iş yapıyorsun?"

"Babamın şehirdeki inşaat şirketi Mills Construction'da çalışıyorum."

"Güzel. Aile şirketi. Bir gün devralacak mısın?"

Ethan pipetinin ambalajıyla oynadı. "Planımız bu." Dirseğiyle beni dürttü. "Bu kızın bizim için çalışmasını sağlamaya çalışıyorum ama o sadaka istemiyor."

"Kendi başına bir birey olmak istediği için onu suçlayamam. Muhtemelen diplomasını, bilirsiniz, ilgilendiği bir şey için kullanmak istiyordur."

"Sadece bu arada demek istedim. Garsonluk yapmak yerine," diye açıkladı Ethan.

Tristan, "Garsonluk yapmasında yanlış bir şey yok," diye meydan okudu. "Bunu yapmaktan mutlu olduğu sürece. Bu onun seçimi."

Gerginliği bir bıçakla kesebilirsin. Ethan annem tarafından sorgulanmaya hiç katlanmak zorunda kalmamıştı. Gözdağı verecek ya da sorgulayacak bir tip değildi. Bu sorgulama ona en yakın şey gibi görünüyordu ve evet, Tristan'ın baba figürü olmasının ironisi benim için kaybolmamıştı.

Bir garson geldi ve bir sürahi taze kahve koydu. Bir mucize eseri kimse Tristan'ı bir kahve için rahatsız etmeye gelmemişti.

ama muhtemelen güneş gözlüğü taktığı içindi.

Nazarene ile bilerek sohbet etmeye başladıysam Tristan ve Ethan arasındaki garipliğin kötü olması gerektiğini biliyorsunuz. "Peki... nasıl oldu da grup için çalışmaya başladın?" diye sordum.

"Daha önce onlar için çalışmıştım. Veronica Avrupa turnesinden önce ayrıldığında, Fransa'da yaşadığım ve zaten tecrübeli olduğum için beni geri çağırdılar."

Yani bu Tristan'ın onunla ikinci görüşmesiydi...

"Tam zamanlı olarak Fransa'da mı yaşıyorsun?" diye sordum.

"Zamanımı New York ve Paris arasında bölüştürüyorum. Ancak Tristan'ın Shady Hills'teki misafirliği sona erdiğinde muhtemelen Los Angeles'a taşınacağım."

Karnım sıkıştı. Tabii ki. "Anlıyorum." Boğazımdaki yumruyu yuttum ve menüme baktım. "Ne istediğimizi seçmeliyiz."

Menüye odaklanıyormuş gibi yaparken bile, Nazarene'in Tristan'a olan dokunaklı davranışlarına göz ucuyla bakıyordum. Her zaman ona dokunmak zorundaydı, eli dizinde ya da başı omzunda olsun. Bu beni yerimden zıplatıyordu.

Tristan boğazını temizledi ve ortamı yumuşatmaya çalıştı. "Düşünüyorum da... turşu ve pastırmalı waffle dışında her şey olabilir." Bana tereddütlü bir gülümseme fırlattı.

Ben de gülümsemeyi başardım ama siparişimizi verdikten sonra garip konuşma devam etti.

"Bu kasaba çok şirin," dedi Nazarene. "Buradayken özellikle keşfetmem gereken bir yer var mı?"

"Aklında ne vardı?" Ben sordum. "Spa var mı?"

"Bir tane var. Adı Dandelion. Sahibini tanıyorum. Daha çok tam hizmet veren bir salon ama elimizdeki en yakın şey bu."

"Brezilya patlaması yapıyorlar mı?"

Burnumu kıvırdım. "O da ne?"

"Saçı düzleştirmek için kullanılan bir keratin tedavisi. Hiç duymadın mı?"

"Hayır. Saçımı pek yaptırmıyorum. Üç yıldır kestirdiğimi sanmıyorum."

"Alınma ama ben de diyecektim ki..." Saçlarımın göğsümün üzerine düştüğü yere baktı. "Kırık uçlarını görebiliyorum. Muhtemelen kırtırsan iyi olur."

Tristan'ın kaşları çatıldı ve ona pis bir bakış fırlattı. Bana döndü. "Onu dinleme. Saçların çok güzel."

Masa sessizliğe gömüldü. Buna nasıl cevap vereceğimi bilemedim. Sevgililerimizden herhangi birinin bunu pek önemseydiğinden şüpheliydim ama bu beni suskun bıraktı.

Nazarene geri adım attı. "Öyle bir şey demek istemedim. Öyle anlaşıldıysa özür dilerim." Vites değiştirdi. "Burada yapacak başka ne var?"

Ethan, "Sahip olduğumuz birkaç bar ve restoran dışında pek bir şey yok," diye cevap verdi.

Tristan, "Güzel olan burada yapmadığınız şeylerdir," diye karşı çıktı. "Bana sorarsanız burası her şeyden çok bir kaçış yeri. Bu yüzden burayı çok seviyorum. Bana Iowa'da büyüdüğüm küçük kasabayı hatırlatıyor. Keyif almak için bir yere gitmenize gerek yok. O gece karaoke bara gittik, eve döndükten sonra güvertede oturdum, ağaçları dinledim ve yıldızları seyrettim. Bunu en son ne zaman yaptığımı hatırlamıyorum."

Nazarene şaşkın görünüyordu. "O gece dışarı çıktığınızı bilmiyordum. Saat kaçtı?"

"Sen uyuduktan sonra, sabah iki civarı."

Bana o zaman mesaj attığını fark ettim. O yıldızlara bakarken neden beni düşündüğünü analiz etmekten kendimi alıkoymam gerekiyordu.

Sipariş verdikten sonra yemekler oldukça hızlı bir şekilde geldi ve en azından o zaman sohbete devam etmek yerine kafalarımızı tabaklarımıza gömebildik.

Ta ki Ethan ağzındaki baklayı çıkarana kadar.

"Siz ikiniz günün geri kalanında ne yapacaksınız?" Nazarene elini bile sürmediği yumurtaları karıştırırken sordu.

"Doğum günü kızını hediye seçmesi için alışverişe götüreceğim."

Tristan'ın gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Doğum günü kızı mı?" "Bugün benim doğum günüm," diye itiraf ettim.

Nazarene'nin ağzı açık kaldı. "Vay canına! Kaç yaşındasın sen?"

"Yirmi üç."

"Ah..." Başını öne eğdi. "Çok genç."

Erkek arkadaşın için çok genç değil. Düşüncelerimden sıyrıldım.

"Doğum günün olduğunu nasıl bilemedim?" Tristan kaşlarını çatı.

"Şey, sana hiç söylemedim." Omuz silktim. "Artık biliyorsun." Tristan geri kalan zamanda neredeyse hiçbir şey söylemedi.

Sparky's.

Yollarımızı ayırmadan önce Nazarene her iki yanağıma da Avrupa usulü birer öpücük kondurdu. Ve Tristan yüzünde kalıcı bir kaş çatmayla ayrıldı.

Ethan o gece beni St. Louis'de şık bir İtalyan restoranına götürdü. Kendimi özel hissetmem için elinden gelen her şeyi yaptı ve ben kendimi suçlu hissettim çünkü Tristan'ı düşünmeden edemiyordum. Hatta kendimi o kadar suçlu hissettim ki Ethan'la eve gitmemeye, onun yerine beni annemin evine bırakmasına karar verdim.

Eve geldikten sonra, saat 11:30 gibi, Tristan mesaj attı.

Tristan: Are you alone or is he with you?

Emily: I'm alone.

Tristan: Can I call you?

Emily: Sure.

Bir dakika sonra telefon çaldı.

Açtım. "Selam."

Yavaşça konuştu.

"Merhaba." "N'aber?"

"Doğum günün güzel geçti mi?"

"Evet. Aslında harika bir gündü."

"Bilmediğim için özür dilerim. Kendimi çok

aptal hissediyorum." "Sana hiç söylemeseydim nasıl bilebilirdin?"

"Yine de hoş değil. Kendi başıma araştırmalıyım."

"Önemli bir şey değil. Neden üzgün olduğunu anlamıyorum." "Ben de anlamıyorum ama bütün gün kendimi bok gibi hissettim.

çünkü seninle kutlayamadım. Sanki yabancıymışız gibi hissettim. Seni düşünmeden duramadım." İç çekti. "Sanırım eski alışkanlıklar zor ölüyor. Ya da belki..." Durakladı. "Bazen hiç ölmezler."

Ne demek istediğini tam olarak bilsem bile buna ne diyeceğimi bilemedim.

"Gelebilir miyim?" Nefes verdi. "Sana bir şey aldım."

"Bunu yapmana gerek yoktu."

"İstiyordum. Uğrayıp sana vermemin bir sakıncası var mı?"

"Evet, tabii ki."

"Tamam. On beş dakika içinde orada olurum."

Tristan'ın arabasının evimin önüne yanaştığını görene kadar eşyaları gergin bir şekilde yeniden düzenlemekten başka bir şey yapmadım.

Ön kapıyı açarak arabadan inişini ve elinde büyük bir sepete benzeyen bir şeyle yaklaşmasını izledim. Ne olduğunu gördüğüm anda şaşkınlıkla ağzımı kapattım. "Bu da ne böyle?"

"Açıklayabilirim..." Güldü.

Bana bakan, o güne kadar gördüğüm en büyük tavşandı. Uzun sarkık kulakları vardı ve büyük bir kedi büyüklüğündeydi. Bir yığın pembe çiçeğin üzerinde oturuyordu.

Aman Tanrım. Pembe şakayıklar.

"On üç yaşındayken gördüğünü söylediğin rüyayı taklit etmek için sana küçük, sevimli bir tavşan alma fikrimin olduğunu söyleyerek başlayayım."

Şok içinde tavşana bakmaya devam ettim.

"Her neyse, birkaç barınağı aradım ve sonunda bir tanesi bana bir tavşanlarının olduğunu söyledi. Onlara küçük ve sarkık kulaklı olması gerektiğini söyledim. Bunlar benim ana şartlarımdı. Belli ki küçük kısmı hakkında yalan söylemişler. Ben de ne kadar büyük olduğunu bilmeden onu almaya gelmeye karar verdim." İç çekti. "Kendimi kötü hissettim ve onu yine de aldım."

"Kız mı? Bir adı var mı?" "Bertha."

"Aman Tanrım. Bertha'ya benziyor." "Yarı köpek ya da onun gibi bir şey olduğuna eminim."

Tavşanı sepetten çıkarırken homurdandım. Bertha tutulmaya direnirken bir demet şakayık etrafa uçuşarak yere düştü. Yine de onu kollarıma aldım. "Bu tavşan rüyamdakinden birkaç kilo daha büyük."

"Ben de öyle düşünmüştüm." İç çekti. "Onu geri götürebilirim. I-"

"Hayatta olmaz! Bunu yapmana asla izin vermem. Yaşadığım sürece bu yarattığı seveceğim. O benimle kalacak."

"Onu tutmak zorunda değilsin."

"O rüyayı nasıl hatırladın ki?"

"Bana anlattığın her şeye dikkat ettim. Parça parça anlattın, ben de anlattığında dinlediğimden emin oldum. O rüya üzerimde bir etki bıraktı. Biraz üzüldüm ama aynı zamanda seninle gurur duydum. Haklısın, baban ne gününü ne de gözyaşlarını hak ediyor." Tristan Bertha'nın kulaklarının arasını kaşdı. "Aklımda hep bir gün sana o lanet tavşanı ve şakayıkları almak vardı. Doğum günün mükemmel bir fırsat gibi görünüyordu. Ve eğer barınak beni mahvetmeseydi gerçekten harika olacaktı."

Kıkırdadım. "Rüyalarımın tavşanı olmasa bile, hayatımın tavşanı."

Tekrar arabasına baktı. "İyi, güzel. Onun için ihtiyacın olan diğer her şeyi getirdim. Ama hepsini taşıyamazdım çünkü etkisi bozulurdu."

"Eminim Bertha'nın kendisi etkiyi mahvetmiştir." Başını salladı. "O sepetten daha büyük."

"Ne diyeceğimi bilemiyorum. Bu çok tatlı ama bir o kadar da tuhaf."

"Eğer onunla başa çıkamayacağın ortaya çıkarsa, onu ben alırım."

"Peki turnedeyken bir tavşana nasıl bakacaksın?"

"Bunu yapması için birini tutacağım."

"Bunu yapabileceğinizi unutmuşum. Ama buna gerek yok." Kulaklarının arasını öptüm. "İyi olmalıyız, değil mi Bertha?" Tavşan kollarımdan kurtulmaya çalıştı. "Ama diğer eşyaları alsan iyi olur, böylece onu içeri götürebilirim. Biraz huysuzlanmaya başladı."

"Hallediyorum," dedi ve Range Rover'ına doğru koşmaya başladı.

Bir süre sonra Tristan, bir sürü yiyecek, yonca samanı ve diğer malzemelerle birlikte üç metrelik bir egzersiz kafesi getirdi. Belli ki öğleden sonrayı neye ihtiyacım olduğunu araştırarak geçirmişti.

Her şeyi yatak odamın bir köşesine yerleştirdikten sonra, "Annen nerede?" diye sordu.

"Uyuyor."

"Onu uyandırmadığımıza şaşırdım."

"Çok iyi uyur. Beyaz gürültü makinesi kullanıyor."

Bir kâseye biraz toprak döktü. "Annene bizim hakkımızdaki gerçeği hiç söyledin mi?"

Başımı salladım. "Evet. Her şeyi biliyor."

"Kahretsin," diye mırıldandı.

"Umurunda değil."

"Seninle uğraştığım için benden nefret ediyor olmalı." "Etmiyor."

"O zaman gerçekten şanslıyım."

"Nazarene şu anda nerede olduğunu düşünüyor?" diye sordum.

"Ona gerçeği söyledim."

Gözlerim büyüdü. "Ona doğum günüm için bana bir tavşan getireceğini mi söyledin?"

"Daha önce her şeyi almaya gittiğimde benimle birlikteydi."

"Oğlunuzun eski kız arkadaşına bir tavşan almanızın garip olduğunu düşünmüyor mu?"

"Eminim şu anda pek çok şeyi merak ediyordur. Özellikle de daha önce restoranda gösterdiğim tepkiden sonra. Genel olarak pek mutlu değil. Bu konuda zor zamanlar geçiriyorum ve bu da belli oluyor."

"Özellikle ne ile?"

Birkaç adım daha yaklaşarak gözlerimin içine baktı. "Neden zorlanıyorum? Oğlumun bir arkadaşımıştın ve benim için başka bir şey değilmiştin gibi davranmak. Seni başka bir adamla görmek canımı acıtmıyormuş gibi davranmak. Olduğumdan daha iyi bir insanmışım gibi davranmak. Ne zaman seni koklayacak kadar yakın olsam, dilimin ucunda tadın yokmuş gibi davranıyorum." Başını iki yana salladı. "Sadece sorumlu davranırsam tüm bunları ortadan kaldıracakmışım gibi davranmak."

Aramızdaki boşluk kapandı ve parmaklarımı onun ipeksi saçlarında gezdirirken elimin kendi aklı vardı. Ona dokunmayalı sanki çok uzun zaman olmuştu.

Gözlerini kapattı ve uzaklaşmadan önce inledi. "Gitmeliyim."

"Evet..." Hava aniden soğudu. "Özür dilerim. İsteyerek yapmadım-"

"Sen iyisin. Senin yaptığın bir şey değil, güzelim. Ben sadece

Gitmek istiyorum ve tam da bu yüzden

gitmeliyim." "Tamam. Anlıyorum." Onu kapıya kadar geçirdim. "Mutlu yıllar, Emily."

"Sürprizim için tekrar teşekkür ederim. Onu el üstünde tutacağım."

Elini yanağıma sürttü. "Sana değer veriyorum."

CHAPTER 31

EMILY

Ertesi hafta Tristan ve ben birkaç kez buluştuk. Jacob'ın eskiden oynadığı beyzbol sahasını ziyaret ettik ve Jacob'ın en iyi erkek arkadaşı Jaden ile kahve içtik.

Ancak bugün, Tristan'ın ertelediği gezinin bir parçasıydı. Girişteki ferforje kapıdan adımımızı attığımızda, "Nazarene bugün nerede? Neden burada seninle değil?"

"Şehirdeki bir kaplıcadan randevu aldı. Şehirdekini beğenmediğini söyledi."

Başımı salladım.

Çimenli mezarlıkta yürürken "Bu bakış ne için?" diye sordu.

"Bu kadar önemli bir şey için burada olmak istememesine şaşırdım."

"Teklif etti ama ben onu gelmemesi için teşvik ettim. Bunu yalnız yapmak istedim. Tabii ki seninle birlikte."

Jacob'ın mezar taşına doğru sessizce yürüdük. Hava toprak ve çiçek kokuyordu. Mezarlığı her zaman tuhaf bir şekilde huzurlu bulmuşumdur; kuş cıvıltılarının melodisi ve hafif bir esintinin ılık masajı dışında bir ses duyulmazdı.

Jacob'ın mezar taşına yaklaşırken yavaşladım. "Tam burada," dedim.

Jacob'ın mezarının önünde durduğumuzda Tristan derin bir nefes alıp verdi. Diz çöktü ve parmaklarını MAHONEY yazısının üzerinde gezdirdi. Mezarın altındaki toprağın üzerinde son ziyaretten kalma solmuş çiçekler duruyordu. Bugün yanımda tazelerini getirmediğim için pişmanlık duydum ve bunu düzeltmek için yakında tekrar geleceğime yemin ettim.

Tristan'a yer açmak için birkaç adım geri çekildim.

Tristan mezar taşının önünde diz çökmeye devam ederken gözlerini kapattı. Sessiz olmasına rağmen bir şekilde Jacob'la konuştuğunu biliyordum. Taşdığı hediye çantasını açtı ve yıpranmış, gri oyuncak ayıyı Jacob'ın mezarının önündeki toprağın üzerine yerleştirirken gözlerim yaşardı. Duffy.

Burada mı bırakıyor? Eminim uçup gideceğini biliyordu. ve hava tarafından yok edilecekti. Ama belki de bu jest her şeyden daha önemliydi.

Tristan bulutlu gökyüzüne bakarken yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. Birçok duygusal an yaşamasına rağmen onu daha önce ağlarken görmemiştim.

Bu yolculuk şimdiye kadar Yakup'un hayatını deneyimlemekle ilgiliydi, ama bu bölüm durumun gerçekliğini temsil ediyordu: Jacob hayatta değildi ve asla geri gelmeyecekti. Tristan sevdiği ama hiç tanışma fırsatı bulamadığı birine veda etmek zorundaydı.

Ayağa kalktı ve kızarmış gözlerini sildi.

"Gidebiliriz." "Emin misin?"

Başını salladı. "Evet." Gözlerini bir kez daha silerek, "Beklediğiniz için teşekkür ederim," dedi.

"Tabii ki."

Arabaya doğru sessizce yürürken kalbim ağırlaşmıştı. Şu anda Tristan'a karşı her şeyden çok sevgi hissediyordum. Ve bunu içimde tutmak zorunda kalmak boğucu geliyordu.

"İyi misin?" Arabayı çalıştırırken sordum.

"Evet," diye fısıldadı.

Araba yolculuğu sessiz geçti ama bir süre sonra bir şeyler söylemek zorunda kaldım.

"Tristan..."

Sürücü koltuğundan baktı. "Hmm?"

"Mahoney'ler Jacob'a evlat edinildiğini ilk söylediklerinde, onunla nasıl hissettiğini konuştuk. Ailesi ona daha önce evlat edinme konusunda hiçbir ipucu vermemiş olsa da, bir şeyler olmuş gibi hissettiğini itiraf etti.

Sanki hayatının bir parçasıymış gibi. Evlatlık olduğunu öğrenene kadar bunu hiçbir zaman tam olarak anlayamadığını söyledi." Uzandım ve Tristan'ın kolunu okşadım. "Eksik olan parçası sendin. Sanırım şimdi aşağıya bakıyor ve her şeyin mantıklı olduğunu fark ediyor."

"Umarım beni hayal kırıklığına uğratmamıştır."

Kalbimde, Jacob'ın Tristan'ı seveceğini biliyordum. Sadece bunu ona nasıl kanıtlayacağımı bilmiyordum. "Bana ölüme yakın deneyimler üzerine çalıştığını söylediğin zamanı hatırlıyor musun?"

"Öyle mi?"

"O zamanlar ölüm gerçeğinden daha uzak olduğunu biliyorum ama kötü şeylerin olmasının bir nedeni olabileceğini hissettiğini söylemiştin ve Jacob'ı öğrendiğine göre hâlâ böyle hissettiğini umuyorum."

"İtiraf etmeliyim ki, söz konusu olan kendi kanınızdan ve canınızdan biri olduğunda, kayıpların iyi yanlarını bulmak daha zor oluyor."

"Evet, hayal edebiliyorum. Ama ölümden sonra bir hayat olduğuna inanıyorsun.

Ve eğer varsa, onu tekrar göreceksiniz."

"Umarım bu doğrudur. Bunu hiç bu kadar ummamıştım. Koşarak gideceğim ilk kişi o olacak." Gözlerini sildi. "Belki o zamana kadar onun gurur duyacağı bir müzik yazmış olurum da utanmama gerek kalmaz."

"Sanırım o bölümleri okuduğunu bilse çok utanırdı."

"Ama bunlar gerçek. Ve dürüst olmak gerekirse? Onun sözleri, daha iyisini yapmak ve onu gururlandırmak için bana vurulan en büyük tekme oldu."

"Jacob'ın şimdiden gurur duyduğuna eminim. Ben hâlâ hayattayım ve babam hiçbir yerde bulunamıyor. Oğlundan haberdar olduğun kısa süre içinde, benimkinden bin kat daha iyi bir baba oldun. Jacob burada olsaydı, hayatını kaybettiğin zamanı telafi etmeye adayacağını biliyorum."

Aniden arabayı yavaşlattı.

"Ne yapıyorsun?" Kol dayanağını kavrayarak sordum.

"Sana söylemem gereken bir şey var.

Bunu yapmak için kenara çek. Gözlerinizin içine bakabilmek istiyorum."

Arabayı bir ara sokağa park etti, motoru kapattı ve vücudunu bana doğru çevirdi. "Sana bir şey söylemek istiyordum."

Avuçlarımın terlediğini hissettim. "Tamam..."

"Artık babanı önemsemediğini söylediğini biliyorum. Ancak yaptığı şeyin bilinçaltında kendine bakışını hala etkileme ihtimali var. Lütfen onun çılgınca hayat kararını bir insan olarak değerini ölçmek için kullanma. Ne kadar özel olduğunu ve aklına koyduğun her şeyi yapabileceğini anlamanı istiyorum."

Bir süre sonra başımı salladım. "Bilinçli olarak kendimi küçümsemiyorum ama belki de yaptığı şey beni fark etmediğim şekillerde etkiliyordur. Nasıl etkilemeyeceğinden emin değilim." İçimi çektim. "Tanrı biliyor ya, hayatımla ilgili en iyi kararları ben vermiyorum."

"Senin için fazla iyi olan erkeklerle çıkmak gibi..."

diye ekledi. "Ethan'ı mı kastediyorsun?"

"Duyguları yakaladığınızda birine nasıl baktığınızı bilirim. Bunun bir alıcısı olacak kadar şanslıydım. Ona eskiden bana baktığın gibi bakmıyorsun. Belki kulağa çok kibirli geliyor ama eğer seninle birlikte olamayacaksam, en azından seni gülümseten, dünyanı sarsan biriyle birlikte olmanı istiyorum. Bunu hak ediyorsun. Kötü anıları geri getiriyorsa, hayatın boyunca Shady Hills'te kalmak zorunda değilsin. İstedığın yere gidebilirsin... İstedığın her şeyi yapabilirsin."

Bunu nasıl söyleyebilir? "Aslında, hayır, söyleyemem. Buna imkanım yok."

"İstedığın hayatı yaşaman için sana ne gerekiyorsa vereceğim. Dünyanın neresinde yaşamak istersen sana bir ev alırım. Okula geri dönmek istersen parasını öderim."

Vay be. "Hayır, yapmayacaksın. Bunu yapmana asla izin vermem, Tristan."

"Benden para almayacağını düşündüm. Bu yüzden yaratıcı olmak zorundaydım."

Koltuğumda geriye doğru hareket ettim. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Bu hafta başında annenle konuşmaya gittim. İşleri senin için nasıl kolaylaştırabileceğimiz konusunda ondan tavsiye istedim. Para almayacağın konusunda hemfikirdi. Ben de parayı ona verip veremeyeceğimi, senin için tutup tutamayacağını sordum."

Neden bu bir yumruk gibi hissettiriyor? "Keşke bunu yapmasaydın."

"Milyonlarca dolarım var, Emily. Ne yapacağımı bildiğimden daha fazla. Ve harcayacak hiçbir şeyim yok. Lütfen seni gerçekten mutlu edecek bir şey yapman için sana özgürlük vermeme izin ver. Benim için yaptıklarının karşılığını sana asla ödeyemem." Tristan başını salladı. "Geri almayacağım."

"Ona ne kadar para verdin?" "Bir milyon."

Neredeyse öğle yemeğimi kaybediyordum.

"Delirdin mi sen?" "Bu benim için devede kulak."

Tüm kanım başıma hücum etti. "Neden annem bana bundan bahsetmedi?"

"Ben açıklama fırsatı bulana kadar yapmamasını rica ettim."

Biri bana bir milyon dolar verdiği için hayal kırıklığına uğradığım için deli miydim? "Buna inanamıyorum."

Kolunu koltuğumun arkasına koydu. "Üzülme. Bunu senin için yapmama izin ver."

Parayı alamıyordu. Hayal kırıklığım parayla ilgili değildi. Tristan istediğim her yere gitmemi ve maceralar yaşamamı istiyordu. Ama bunu yapabilecek özgürlüğe sahip olmak, kalbimin sadece onunla birlikte olmak istediğini fark etmemi sağladı.

CHAPTER 32

TRISTAN

"Bak, Emily daha yeni geldi ve Nazarene bu sabah gitti. Ne tesadüf," diye söylendi Ronan, Emily'yi içeri sokarken.

"Kapa çeneni," diye uyardım onu.

Emily el salladı. "Ben de seni gördüğüme sevindim Ronan."

Atticus mutfağın diğer tarafından, "O pisliğe aldırma Emily," diye bağırdı.

Çocuklarla birlikte akşam evde barbekü yapacaktık, ben de onu davet etmiştim. Atticus ızgara yaptığı etleri getirmiş, Ronan da mısır koçanı, makarna salatası, ızgara sebzeler ve kesilmiş karpuzdan oluşan garnitürleri hazırlamıştı. Daha önce her şeyi satın almak için dışarı çıkmakla görevlendirilmiş olmama rağmen bir şekilde yemek yapmaktan kurtulmuştum.

Emily ve ben mezarlık ziyaretinden ve ona bir milyon dolar verdiğimi garip bir şekilde açıklamamdan bu yana birkaç gündür görüşmüyorduk. Parayı annesinin hesabına aktardığımı söyledikten sonra işler gergin bir şekilde sona ermişti.

Emily su rengi, kolsuz bir üst ve jean şortuyla çok sevimli görünüyordu. Mavi boyalı ayak parmaklarını gösteren parmak arası terlikler giymişti. Saçlarını at kuyruğu yapmıştı, ki bunu gizliden gizliye sevdim çünkü küçük sevimli kulakları dışarı çıkıyordu.

"Geldiğiniz için teşekkür ederim," dedim, ona sarılmak için doğal eğilimime engel olarak.

"Kaburga olacağını söylemiştin. Onları asla geri çeviremem."

"Aslında bence sihirli sözcükler 'Nasıralı bu sabah ayrıldı' olabilirdi. Haksız mıyım?"

"Bu kesinlikle yardımcı oldu." Gülümsedi.

Şu anda kızgın görünmüyordu, bu da benim bakış açımı oldukça aydınlattı.

"Senin adam bu gece ne yapıyor?" diye sordum. "Onu da getirebilirdin."

Ayaklarına baktı. "Ethan ve ben ayrıldık aslında."

Gözlerim büyüdü. "Sen ciddi misin?"

Ronan arkamda bir yerden homurdandı. Beni dinlediğini hiç bilmiyordum.

Omzuna dokundum. "Hadi dışarı çıkıp konuşalım." "Ne oldu?" Avluya vardığımızda sordum.

ve kapıyı arkamızdan kapattım.

"Haklıydın. Ben ona karşı onun bana karşı hissettiği gibi hissetmiyordum. Bunu bir süredir biliyordum ve her ne kadar hayatımda bir ilişkinin istikrarını istesem de bu ilişkiyi devam ettirmek adil değildi. Onunla ilgili bir şey bana en mutlu olduğum yılları, hayatımda her şey tersine dönmeye önceki lise yıllarımı hatırlatıyordu. Nostaljik. Onun arkadaşlığından hoşlansam ve onunla kendimi güvende hissetsem de, bu biriyle birlikte olmak için bir neden değil. Daha güçlü bir bağ kurmalısın. Denedim. Ama kendime yalan söylemekten bıktım."

Aşırı memnun görünmemeye çalıştım. "Yeterince makul." "Anladığım kadarıyla şaşırmadın."

"Öyle olduğumu söyleyemem. Her zaman onunla acele ettiğinizi düşünmüşümdür."

"Nazarene ile aceleye getirdiğiniz şeyler gibi mi?"

Daha çok sana olan hislerimden kaçıp dikkatimi dağıtacağını umduğum bir şeye doğru koştum. Konuyu saptırdım. "Her neyse, seni mutlu etmiyorsa onunla kalmadığına sevindim."

Arkasını dönüp eve doğru baktı. "Bu yemeğin sebebi nedir?"

"Gerçekten hiç yok. Yine de albümü bugün bitirdik, bu yüzden muhtemelen bir daha stüdyoya dönmeyeceğiz."

"Bu iyi bir his olmalı." "Hem evet hem hayır."

"Neden hayır?"

"Çünkü şimdi Los Angeles'a dönmem için üzerimde bir baskı var ve kendimi Shady Hills'ten ayrılmaya hazır hissetmiyorum. Hem de hiç."

Atticus sürgülü kapıyı açtı. "Yemek hazır. Ama sıcak sevmiyorsanız aceleye gerek yok."

"Hadi yiyelim." Eve doğru işaret ettim. "Daha sonra konuşuruz."

Dördümüz yemek odasındaki rustik, ahşap masanın etrafında toplandık. Barbekü kokusu havaya yayılırken midem gurulduyordu. Metal bir tepsinin üzerine yığılmış pirzola yığınları vardı. Başka bir tabakta da tavuk göğsü ve biftek vardı.

"Burada on kişiye yetecek kadar yemek var." Güldüm.

Atticus kendi servisini yaptı. "Ne kadar olduğunu unutuyor musun?"

Ronan yiyor mu? Her zaman yiyeceğimizin biteceği paranoyasına kapılıyorum."

Emily'ye döndüm. "Sana ne içireyim?" "Önce kimliğini kontrol etmemiz gerekecek," diye alay etti

Ronan. Ona parmağını gösterdi. Buna bayılmıştım.

Dışarıda batan güneş huzurlu bir yemeğe dönüşen yemeğe güzel bir fon oluşturdu. Emily, Ronan'ın aptalca şakalarına güldü ve etkileyici miktarda pirzolayı mideye indirdi.

Atticus sevinçle ona baktı. "Ben de Ronan için bir sürü pirzola yapmam gerektiğini düşünüyordum ama görünüşe bakılırsa Emily'nin işi bitmiş."

Parmaklarını yaladı ve omuz silkti.

"Ee, Emily..." Ronan dedi ki. "Lilianne Case adında birini tanıyor musun?"

"Aslında var. Şehirdeki butiğin sahibi."

"Evet. Daha önce kafede karşılaşmıştık. Benden etkilenmiş gibi görünmüyordu ama gerçekten çok tatlıydı. İyi bir şeyler söyler misin?"

"Ondan hoşlanıyor musun?"

"Bu küçük kasaba hayatına alışabilirim... doğru kişi için." Birasını bana doğru doğrulttu. "Bu adam oraya doğru gidiyor. Hepimizin bir B planı bulması an meselesi, anlıyor musun?"

Gözlerimi devirdim. "Çok teşekkürler." "Sadece bir gerçeği söylüyorum, dostum."

"O sert biri. Bir rock yıldızının karısı olmaya razı olacak türden bir kız değil, senin yol maskaralıklarına da katlanmaz," diye uyardı Emily.

"Eğer yapsaydı ona saygı duymazdım..." Ronan birasını geri attı. "Her neyse, bir noktada hepimiz yuva kurmak ve evlenmek zorunda kalacağız."

"Bir zamanlar evliydin, değil mi Atticus?" Emily sordu.

İçim burkuldu. Atticus bir an çığnemeyi bıraktı, sonra başını salladı.

"Buralarda Nicole'den bahsetmeyiz," dedi Ronan ona.

Emily şaşkınlıkla gözlerini kıstı.

"Nicole onun eski sevgilisi," diye açıkladım. "Onun hakkında konuşmuyoruz. Ara sıra dayak yeme riskini göze alan Ronan hariç."

Atticus ağzını sildi. "Zor bir konu," diye mırıldandı.

Emily sempatik bir şekilde başını salladı. "Bu onu hâlâ sevdiğin anlamına mı geliyor?"

Ona uyarıcı bir bakış attım.

"Sıradaki konu..." Atticus söyledi.

Emily'nin ağzı sempatik bir gülümsemeyle kıvrıldı ama sessiz kaldı. Görünüşte her zaman en sert olan Atticus'un bu yönünü gördüğüne şaşırmış gibiydi.

Yemeğimizi yedikten sonra Ronan, çocukluğumdan beri yapmadığım bir şey olan s'mores yapmamız gerektiğine karar verdi. Başta iyi bir fikir gibi gelmişti ama taşak patlatmayı ne kadar sevdikleri göz önüne alındığında, erkeklerle çok fazla zaman geçirmenin muhtemelen en iyisi olmadığını bilmeliydim.

"S'mores bana hep küçükken kuzenlerimle oynadığımız Doğruluk mu Cesaret mi oyununu hatırlatıyor," dedi Ronan.

ateşin etrafında oturdular.

"Kulağa tehlikeli geliyor," dedim, lokumumu eşit şekilde kızartmak için çubuğumu çevirirken.

"Hadi yapalım," dedi. "Doğruluk mu cesaret mi oynayalım." "İlgilenmiyorum," diye karşı çıktım.

"Neden? Saklayacak bir şeyin mi var? Bu yıl tüm sırlarınızın ortaya çıktığına eminim."

"Emily kesinlikle oynamak istemiyor," dedim.

Ama o sadece omuz silkti, buradaki arkadaşlarımla ne kadar kirli oynamayı sevdiğini anlamamış gibi görünüyordu.

Ronan graham krakerli sandviçinden bir ısırık aldı. "Ben başlıyorum," dedi ağzı lokumla doluyken. "Atticus, doğruluk mu cesaret mi?"

Atticus gözlerini devirdi. "Gerçek."

"Neredeyse tutuklandığınız gece Nicole'un erkek arkadaşıyla aranızda gerçekten ne oldu?"

"Siktir git." Ters ters baktı. "Cüret et."

"Gerçekten mi? Vay canına. Buna cevap vermektense sana meydan okumamı mı tercih ediyorsun? Sen kafayı yemişsin."

"Sen bir pisliksin Ronan," diye bağırdım ateşin karşısında.

Ronan ağzının kenarından biraz lokum yaladı. "Bu cesaretle bir seçeneğin var aslında..."

Atticus yine gözlerini devirdi. "Oh, ne şanslıyım."

"Emily'yi dudaklarından öpebilirsin... ya da Tristan'a Fransız öpücüğü verebilirsin."

Benimle dalga mı geçiyorsun?

"Lisede olduğumuzu fark etmemiştim." Önce Ronan'a, sonra da Atticus'a hançer fırlattım. İkisinden biri Emily'ye bakacak olursa çıldıracaktım. Gerekirse ikisinin de kafasını koparmaya hazırdım. Burada oturup benden başka birinin dudaklarını ona değdirmesini izlememin hiçbir yolu yoktu. Emily onu öpmesine bile izin vermezdi. Ama ya uslu durmaya çalışırsa? Atticus çekici bir adamdı. En az onlar kadar heteroseksüeldim ama kör değildim. Belki onu öpmeyi umursamazdı.

Yanarak Atticus'a doğru yürüdüm ve öldürmek için içeri girmeden önce ellerimi yüzüne koydum, neredeyse onu diliyle birlikte yuttum.

Ben en iyi arkadaşımınla öpüşürken Ronan kahkahalarla kükredi. Atticus'un tadı sigara ve biraz da bira gibiydi, tam da hayal ettiğim gibi.

Hava almak için ayağa kalktığımda Atticus şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Ona neyin çarptığını bilmiyor gibiydi. Emily'nin gözleri fincan tabağı gibiydi. Şoka girmemiş ve eğlenmiş görünen tek kişi Ronan'dı.

Elimin tersiyle ağzımı sildim ve Atticus'a döndüm. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Düşünüyorum da, eğer iki tarafa da sallanmaya karar verirsem, siz iyi bir rakip olacaksınız, efendim."

Güldüm ve tekrar oturdum.

Ronan'ın aptal oyunu yaklaşık yirmi dakika daha devam etti ve her birimiz sırayla sıcak koltuğa oturduk. Emily en çok hangi şarkımızı sevmediğini itiraf etmek zorunda kaldı. Atticus'un bu konuda ona karşı yumuşak davranmış olması beni rahatlatmıştı. Aptalca bir şey yapmayarak bana bir iyilik yapmıştı.

O akşam, yangını söndürdükten sonra, Ronan ve Atticus yolun hemen aşağısındaki yerel bir içkili mekana gitmeye karar verdiler. Orada çoğunlukla kim olduğumuzu umursamayan yaşlı adamlar vardı.

Emily'yle baş başa konuşma fırsatı bulduğum için minnettardım, umarım yalnız kaldığımız anda kaçmak istemezdi. Çocuklar bara doğru yürümek için ayrıldıktan sonra ona gülümsedim. "Hiç gitmeyecekler sandım."

"Yine de onları seviyorsun."

"Onlara sahip olduğum için şanslıyım. Beni çıldırtırsalar bile şu anda kardeş gibiler. Gelmelerini takdir ediyorum

beni burada desteklemek için. Aksi takdirde albümü zamanında bitiremezdik."

Titrediğinde, "Üşüyor musun?" diye sordum. "Biraz."

Vücudum onu birkaç farklı şekilde ısıtmak için can atıyordu. Bunu görmezden gelmeye çalıştım. Ayağa kalktım. "İçeri girmek ister misin?"

Ellerini kollarında gezdirdi. "Elbette."

Emily ve ben özel bir yerde yalnız kalmayalı uzun zaman olmuştu. Şimdi sadece biz olduğumuz için havamız değişmişti. Oturma odasında karşılıklı oturduk.

"Sen ve Atticus arasında bir öpücük vardı..."

Kıkırdadım. "Öyleydi, değil mi?"

"Onu öpmeye tamamen hazırdım, biliyorsun. Bunu yapmana gerek yoktu."

İçimin yeniden tutuştuğunu hissettim. "Öyleydin, değil mi?"

"Evet. Nasıl bir şey olacağını hep merak etmişimdir..."

Midem bulandı. Şaka mı yapıyordu? Suratını asmadı, ben de emin olmak istedim. "Ciddi misin?"

"Hayır." Emily kahkahalara boğuldu. "Sadece kulaklarının kızarmasını izlemek hoşuma gidiyor."

"O pisliklerden birinin seni öpmesine izin vermeyecektim." Ben seni öpemiyorsam, onlar da öpemez.

"Yine de sen ve o, garip bir şekilde ateşliydiniz. Keşke kaydetseydim. Bunu görmek için kaç kadının öleceğini hayal edebiliyor musun? İnterneti kıracağından eminim."

"Belki sesim kötüleşirse ve ileride dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım olursa bunu kullanabilirim."

Ayaklarını kanepeye vurdu. "Sesinle ilgili neler oluyor? Bu konuda hiç konuşmadın." "Biliyorum. Bu konuyu düşünmemeye çalışıyordum. burada."

"O zaman bu konuda konuşmamıza gerek yok."

"Hayır. Yapmalıyım." Nefes verdim. "Bunun hakkında konuşmak istiyorum. En azından seninle. Her zaman konuşmak istememi sağlayan bir yönün olmuştur." Kanopenin karşı tarafına yerleştim,

Mesafeyi korumak. "Buraya gelmeden önce Los Angeles'taki uzmana uğradım ve bana poliplerden birinin çok daha büyüdüğünü söyledi. Bunu görmezden gelmeye çalıştım ama kendimi stüdyoda yine biraz zorlanırken buldum."

Dudakları birbirine yapıştı. "Özür dilerim."

"Doktor ameliyatı geç değil de erken yapmamı önerdi. Ama bu konuda kafam hâlâ çok karışık."

"Kalıcı hasar riski çok az," dedi. "Bunu nereden biliyorsunuz?"

"Bana söylediğinden beri bu konuyu araştırıyorum."

Nefesimi içime çektim. "Sence yapmalı mıyım?"

"Bence buradan ayrıldıktan sonra bunu düşünmek için biraz zaman ayırmalı ve sonra içgüdülerinizi takip etmelisiniz. Kendinize yeterince sessiz zaman tanırırsanız, sezgileriniz size ne yapmanız gerektiğini söyleyecektir. Eğer bu durum sizi rahatsız etmeye devam edecekse, ameliyat olmayı düşünmelisiniz."

"Peki ya sesimi mahvederse ve artık şarkı söyleyemezsem?"

"Bunu düşünmeyin bile. Odaklandığımız şey daha çok gerçeğe dönüşür. Sadece olumlu düşünün ve iyi olacağınıza inanın."

"Şimdi Ronan gibi konuştun." Kıkırdadım.

"Eğer sesinizi kaybederseniz, her zaman Shady Hills'e geri dönebilir ve saklanabilirsiniz. Kapanış saatinde gidip hamburgerini yiyebileceğin bir McDonald's bile var." Göz kırptı.

"Ah, evet." Gülümsedim.

"Rüya bu, değil mi?"

"Senin hayalin ne Emily? Beceremediğim sepetteki tavşan dışında."

"Bertha, sahip olduğumu hiç bilmediğim hayalim." Güldü.

"Şu anda gerçekten bir hayalim yok."

"Elbette, yapmalısın. Yapmalısın. Eğer istediğin her şeyi, seni engelleyen hiçbir şey olmadan yapabilseydin, ne yapardın?"

"Annemin banka hesabında deli bir adamın benim için bıraktığı bir milyon dolarım olsa mı demek istiyorsun?"

Ki hala harcamaya niyetim yok."

"Paraya mal olması gerekmez. Sadece yapmayı hayal ettiğiniz bir şey."

Gözlerini tavana dikti. "Bu soruya bir cevabım olması gerekiyormuş gibi hissediyorum ama yok. İstedğim şey elle tutulur bir şey değil. Gerçekten istediğim tek şey gerçek bir huzur duygusu. İçinizde süregelen bir korku ya da suçluluk duygusu varsa işler ve maceralar o kadar da önemli değildir. Burada, Shady Hills'te huzurlu hissetmiyorum. Ama aynı zamanda nereye gideceğimi de bilmiyorum. Kendimi kaybolmuş hissediyorum."

"Barış bir yer değildir," dedim. "O bir varoluş halidir. Şu anı yaşamanız gerekir. Hepimizin ihtiyacı var. Geçmişe tutunmak, hayali bir gelecek için endişelenmek kadar beyhudedir." Kanepeyi okşadım. "Mesela burada, şu anda? Tam olarak olmak istediğim yerdeyim. Burada, bu sessiz evde oturmuş seninle konuşuyorum. Hayalimde canlandırdığım gibi bir ameliyat masasında değil. Ve geçmişte, oğlum ben olmayan biri tarafından sallanarak uyutulurken bir sahnede performans sergilemek de değil." Durakladım. Bunu kabullenmek zor. "Ama şu anda bu durumların hiçbiri yok. Gelecek korku, geçmiş ise pişmanlıktır. Sahip olduğumuz tek huzur şimdi."

"Bence Ronan'a dönüşen sensin."

"Evet, belki de bana bulaşmıştır."

"Yine de doğru. Haklısın. Şu anda burada, seninle olmak... oldukça güzel."

"Sanırım bu yüzden senin yanında olmayı hep sevdim," dedim. "Çünkü zihnim hiç dolaşmıyor. Dolaşmak istemiyor."

Çenesini elinin üzerine koydu ve fısıldadı, "Ben de aynı şeyi hissediyorum, Tristan."

"Ethan'la ayrılığınızın benimle bir ilgisi var mı?"

"Ukalayız, değil mi?" Gülümsedim. "Bilmek istediğine emin misin?"

"Bilmesem sormazdım. Cevap ne olursa olsun, onun senin için yeterince iyi olduğunu hiç düşünmedim. O zaman

Yine olsa, muhtemelen kimsenin senin için yeterince iyi olduğunu düşünmezdim." Nefesimin altında güldüm. "En azından ben."

"Neden sen değilsin? Görebildiğim kadarıyla sen oldukça iyi bir insansın."

"İyi bir insan ölmüş oğlunun kız arkadaşına göz dikmez."

Odayı gergin bir sessizlik kapladı.

Sesim ancak fısıltı halindeydi. "Karşında oturup sana dokunmamanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun?"

Gözlerini kısmıştı. "Senin kız arkadaşın yok mu?"

Sanırım şimdi bu konuşmayı yapmak için doğru zamandı. "Evet, o konuda..."

CHAPTER 33

EMILY

"Shady Hills'ten ayrılmadan önce Nazarene'den ayrıldım."

Bunu duymanın bana hissettirdiği kadar mutlu görünmemeye çalışarak sertleştim. "Öyle mi? Ethan'dan ayrıldığımı söylediğimde neden bir şey söylemedin?"

"Sanırım Nazarene'yi bir kalkan olarak kullanıyordum, sana olan hislerimi inkar etmek için mümkün olduğunca uzun süre kendimi tutuyordum."

"Ondan ayrılmanın sebebi ben miydim?"

"Tek sebep sen değilsin. İlişkimiz başlangıçta o kadar da ciddi değildi, en azından benim açımdan. Ama Los Angeles'a taşınmak gibi planlar yapmaya devam etti ve ben de buna bir son vermem gerektiğini biliyordum. Seni ve olanları unutmak için umutsuz bir çabaydı. Ama asla aradığım kişi o değildi. Yakınından bile geçmedi."

"Bu çok kötü," diye mırıldandım.

"Çok mu kötü?" Güldü. "Hadi ama Emily. Onun etrafta olduğu her andan nefret ediyordun. Vücut dilini okuyabiliyordum. Ona katlanamıyordun. Tıpkı erkek arkadaşını nefes aldığı ve çiğnediği için dövmek istediğim gibi." Dişlerini sıktı. "Tanrım, çiğnemesi çok kötüydü."

Gülümsedim. "Hâlâ beni arzuladığını mı söyledin? O günlerin geride kaldığını sanıyordum."

"Aramızda hiçbir şey olmaması gerektiğini söylemem sana karşı farklı hissettiğim anlamına gelmiyor. Seni arzulamaktan asla vazgeçmedim. Aslında, çizdiğim çizgi duygularımı daha da güçlendiriyor. Sahip olamayacağın bir şeyi istemekten daha güçlü bir duygu yoktur. Eğer sadece fiziksel olsaydı, belki bununla başa çıkabilirdim. Ama bu çok daha fazlası.

daha fazla." Üzerimizdeki ışık gözlerine yansıdı. "Sen de hissetmiyor musun?"

Ben hiç. Son zamanlarda çok az şey hissettim. "Bir yalanın ortasında bile, kendimi hiç seninle turnede olduğum zamanki kadar huzurlu ve hep olmak istediğim kişi gibi hissetmemiştim. Birlikte geçirdiğimiz her anın her saniyesi gerçektir Tristan. Sana olan hislerim gerçektir. Hâlâ da öyle. Ethan'dan ayrılmak zorunda kalmamın sebebi sensin. Şehre geldiğinden beri tek düşünebildiğim sen olsaydın, onu yeterince önemseyemezdim. Birlikte olamasak bile, sana karşı hissettiklerim üzerinde çalışırken onunla olan ilişkiyi bitirmem gerekiyordu."

İç çekti. "Bazen keşke doğru şeyi yapmayı, insanları incitmeyi bu kadar önemsemeseydim diyorum. Sadece mutlu olmak istiyorum, anlıyor musun?"

"Keşke senin de umurunda olmasaydı," dedim.

Tristan yutkundu. "Eğer yapmasaydım şu anda ne farklı olurdu?"

"Burada değil de şurada seninle oturuyor olacağımdan oldukça eminim."

Gözleri karardı. "Kahretsin, Emily. Senin yanında çok baştan çıkıyorum. Şu anda oğlumun kız arkadaşını kirletmekten başka bir şey istememek beni nasıl bir insan yapar?"

"Eski kız arkadaş. Bir keresinde ben de benzer bir soru sormuştum, hatırladın mı? Bana bunun beni azgın, boş dişli küçük bir fingirdek yaptığını söylemiştin. Sanırım seni de azgın, yaşlı bir piç yapıyor."

Tristan gülerken vücudu titriyordu. "Bu kulağa oldukça doğru geliyor."

Kahkahası yerini yoğun bir sessizliğe bıraktı. Hava kalınlaşmıştı. Ona doğru sürünme isteğimi bastırdım.

"Seni öpmek istiyorum," diye fısıldadı.

Vücudum ihtiyaçla uğulduyordu. "Seni durdurmayacağım." Sesi boğuktu. "Buraya gel..."

Hiç tereddüt etmeden kanepenin onun tarafına doğru ilerledim ama manyetik güç bana doğru gelene kadar ondan birkaç santim uzakta durdum.

Aylardır kıvılcım saçan bir alevin tutuşması gibi, sonunda aramızdaki bağ koptu. Kimin önce hareket ettiğini söyleyemem ama ağzı ağzımı sardığında, bir daha asla hissedemeyeceğimi düşündüğüm bir tokluk hissi vardı. Daha önce bana hayalimin ne olduğunu sormuştu. Bu oldukça yakındı.

Dilinin her yırtıcı darbesinde külotum daha da ıslanıyordu. Parmaklarımı saçlarına geçirirken Tristan'ın iniltisinin boğazımda yarattığı tatlı titreşim beni çılgına çevirdi. Ona dokunmayı nasıl da özlemiştim. Hissettiğim kadar çaresiz görünmek istemesem de içimden kaçan inlemeleri durduramıyordum. İhtiyaçtan neredeyse titriyordum, ona sarılmak için hareket ettim. Bacaklarımın arasında onun sıcaklığını hissetmeye ihtiyacım vardı. Ereksiyonu klitorisime karşı kaya gibi sertti. Kot pantolonunun üzerinden geçerken öpüşmemiz derinleşti, Tristan'ın elleri çaresizlik içinde bedenimi arıyordu.

Adamların iki dakikalığına mı yoksa iki saatliğine mi gittiklerinden emin değildim. Tristan sadece beni öpmek istediğini söylemişti. Ona bu şekilde işkence etmek yanılttı ama duramayacak kadar iyi hissettiriyordu.

Kıçımı sıktı, beni aşağı doğru itti ve kendini bana sürttü, neredeyse külotumun içinden beni becerdi. Hareket etmeyi bıraktığında nefesi kesildi. "Çok güzelsin Emily. Benim ölümüm olacaksın."

Ağızlarımız tekrar birbirine çarptı, ben saçlarını çekerken dillerimiz çarpıştı. Tristan kalçalarını sallarken tırnakları sırtıma batıyor, içime zevk dalgaları gönderiyordu.

Nefesi titriyordu. "Duramayacakmışım gibi hissediyorum." "Yapma," diye nefes nefese kaldım.

Ağzını boynuma indirdi ve oradaki hassas eti emdi. Meme uçlarım sertleşti, ağzını üzerlerinde hissetmek için can atıyordum, ensesinin tenimi tırmalamasını arzuluyordum. İçimde nasıl hissedeceğini bilmeyi arzuluyordum. Uyarılmam düpedüz acı verici olmaya başlamıştı, boşalma ihtiyacım dayanılmaz derecede şiddetliydi.

"Pantolonumun içinden ne kadar ıslak olduğunu hissedebiliyorum.

Beni altında patlatacaksın." Haklıydı, sırılsıklam olmuştum.

Kapı açılmadan hemen önce anahtarın dönme sesi duyuldu. Kanepenin diğer tarafına düşmeden önce neredeyse Tristan'ın üzerinden uçuyordum.

Ronan tökezleyerek içeri girdi ve "Bardaki lanet olası tuvalet bozuktur. Eve koşmak zorunda kaldım! Atticus o kaburgaların içine ne koydu bilmiyorum!"

Kalbim göğsümde çarpıyordu. Tristan ereksiyonunun üzerine bir yastık koydu, başını kanepeye yaslarırken hayal kırıklığıyla gözlerini kapattı.

Ronan'a teşekkür m etmeliydim yoksa yarıda kestiği şey için onu öldürmeli miydim bilemiyordum.

CHAPTER 34

TRISTAN

Bir hafta sonra Ronan ve Atticus hayatlarına geri dönmek üzere Los Angeles'a gitmek üzere Shady Hills'ten ayrıldılar. Yeni albümün tanıtımına ve onlara katılmamı gerektirecek diğer grup yükümlülüklerine kadar hala biraz zamanım vardı. Bu evin kira sözleşmesini bir ay daha uzattım ve Shady Hills'ten ayrılmayı erteliyordum. Jacob'dan mı yoksa Emily'den mi ya da her ikisinden de ayrılmaya hazır olmadığımı anlayamıyordum.

Emily ve ben barbekü gecesinden beri bir daha yalnız kalmayacak şekilde işleri ayarlamıştım. O akşam Ronan bardan eve döndükten hemen sonra gitmişti. Bu kesintiyi, konu ona geldiğinde yavaşlamam gerektiğine dair bir işaret olarak algılamıştım. Böylece, beni götürmek istediği diğer yerlerde de buluştuk ama bir daha benim evime gitmedik. Emily benimle tekrar bir şeyler keşfetmeye açık görünse de ben direndim. İçten içe kaybettiğim bir savaş verdiğimi biliyordum çünkü her geçen gün ona daha çok aşık olmaktan başka bir şey yapmamıştım. Ama Jacob'a ihanet etmenin suçluluğuyla ya da onun ihtiyaç duyduğu kişi olamama endişesiyle nasıl başa çıkacağımı henüz çözememiştim.

Bugün uzun zamandır ilk kez Emily'yi görmek gibi bir planım yoktu. Eşyalarımı toplamaya başlamayı planlamıştım, böylece Los Angeles'a dönmeye hazır hissettiğimde iyi durumda olacaktım. Ama günüm Carol Mahoney'den gelen bir telefonla bölündü.

"Selam Carol. N'aber?"

"Merhaba, Tristan. İlginî çekebileceğini düşündüğüm bir şey bulduğum için arıyorum."

"Oh? O da ne?"

"Bunu söylemekten utanıyorum ama Jacob öldüğünden beri onun yatağının altını temizlememiştim. Bugün ilk kez oldu. Başka bir günlük buldum ve içindeki tarihlere baktım. Buna kazadan hemen önce yazmış. Okumak isteyeceğini düşündüm."

Vay anasını. Kalbim canlandı. Bu bir hediye idi.

"Vay canına. Evet, sakıncası yoksa gelip almak isterim."

"Kesinlikle. Biraz kalmak isterseniz kahve koydum ve taze vişneli turta yaptım."

"Bu harika olur. Yakında görüşürüz."

Mahoney'lere vardktan sonra Carol'la mutfakta oturdum, o bana Jacob'ın çocukluğuyla ilgili hikâyeler anlatırken ben de pasta yiyip kahve içtim. Rick işte olduğu için sadece ikimiz vardık.

Shady Hills'ten ayrıldıktan sonra onları görmek için belli aralıklarla buraya dönmem gerektiğini biliyordum. Henüz öğrenmem gereken çok fazla şey vardı ve Carol ile Rick'in Jacob'la bağlantıda olmalarını takdir ediyordum.

"Bulduğun günlüğü okudun mu?" Ona sordum.

Başını iki yana salladı. "Hayır. Hiçbirini okuyamadım. Dediğim gibi, bu bana her zaman Jacob'ın mahremiyetine bir saldırı gibi geldi. Artık burada olmadığı için bunun aptalca geldiğini biliyorum ama on sekiz yaşına girdiğinde onun işine karışmayı bıraktım. Ya da belki de bu sadece bir bahanedir çünkü okumak çok acı verici olurdu."

"Seni anlıyorum." Tabağımı lavaboya götürdüm. "Bir süre onun odasında takılıp okumamın sakıncası var mı? Orada kendimi ona yakın hissediyorum."

"Tabii ki hayır. Acele etmeyin. Bizim evimiz sizin evinizdir." "Misafirperverliğiniz ve nezaketiniz için gerçekten minnettarım.

Bütün bunlar. Jacob'ın ailesinin bunu yapmadığını düşünemiyorum.

onun hakkında bilgi edinme isteğimi desteklediniz. Size çok minnettarım."

Carol gülümsedi. "Seni bulduğu için Emily'ye teşekkür etmeliyiz." "Orası kesin..."

Onun adının anılması göğsümde bir sızıya neden oldu, buradaki zamanımın sonuna yaklaştığımı hatırlattı. Jacob'ın odasına girdim, ayakkabılarımı çıkardım, yatağa uzandım ve bir an için pencereden dışarı bakarak bir zamanlar onun olan manzarayı seyrettim.

Sonunda defteri açtım ve sayfalara göz gezdirdim. Sadece yarısı doluydu. Neden yarım bırakıldığını düşünmek kalbimi acıtıyordu.

Okumaya başladığımda, bu kitapta Emily'nin bilmediği bazı şeyler olduğunu fark ettim, yani öldüğu sırada çıktığı kız olan Piper'a karşı hislerinin ne kadar arttığını. Buradayken onunla tanışabilmek için iletişime geçmeye çalışmıştık ama annesi üniversiteden mezun olduktan sonra yeni bir iş için taşındığını söylemişti.

Piper'la olan ilişkim Emily söz konusu olduğunda bazı şeylerin farkına varmamı sağlıyor. Onu her zaman seveceğim. Ama eskiden onun hayatımın aşkı olduğunu düşünürdüm, üniversiteye gitmeden önce her şeyi bitirmiş olsa bile. Şimdi benden neden ayrıldığını anlamaya başlıyorum. Birlikte olduğumuzda çok gençtik. Birbirimizi seviyorduk ama birbirimize aşık değildik. Şu anda Piper'a bu kadar kolay aşık olmam Emily'nin haklı olduğunu kanıtlıyor. (Emily genellikle öyledir.) Daha liseyi bile bitirmemişken hayatımın geri kalanında tek bir kişiyle birlikte olmaya hazır değildim. Emily ve ben sonsuza dek sevgili olmak için yaratılmamıştık. Ama o her zaman benim en iyi arkadaşım olacaktı. Umarım o ve ben bir gün gençliğimizdeki arkadaşlığımıza geri dönebiliriz. Ve umarım Emily de ona benim kadar değer veren ve onu benden daha çok mutlu edecek iyi bir adam bulabilir.

yaptı. Bunu hak ediyor ve ne kadar özel olduğunun farkında değil. Piper, Emily'nin her zaman hayatımda olacağını kabul etmek zorunda kalacak. İşin tuhafı, şu anda Emily'yi arayıp ona Piper'la ilgili her şeyi anlatma isteği duyuyorum ama bu biraz tuhaf olabilir. Evet, belki de olmaz.

Jacob öldüğünde Piper'a aşık olmuştu. Bu ilişkinin sürüp sürmeyeceğini kim bilebilirdi, ama bu benim için yeni bir haberdirdi ve Emily için de yeni bir haber olacaktı, çünkü bana Piper'ın Jacob'ın yeni çıkmaya başladığı biri olduğunu söylemişti. Görünüşe göre Emily'den bir şeyler saklıyordu, belki de onun duygularını incitmek istemediği için. Jacob'la ilişkisini bitirdiği için hâlâ biraz suçluluk duyduğundan, bunu bilmenin onu üzüp üzmeyeceğini ya da huzur verip vermeyeceğini merak ettim.

Bu yeni günlükle ilgili en şaşırtıcı şey, yazıların arasına karıştırdığı şarkı sözleriydi. Görünüşe göre Jacob kendi kendine gitar çalmayı da öğrenmişti. Daha fazla gurur duyamazdım. Yazmaya çalıştığı şarkıların çoğu aşk, ait olma ve kendini bulma üzerine odaklanıyordu. Bir tanesi kendi teninde başkası gibi hissetmekle ilgiliydi. Sözlerine uygun bir melodi hayal etmeye çalışırken o sayfalara takılıp kaldım. Elma ağaçtan uzağa düşmemiş.

Sonra öyle bir pasajla karşılaştım ki aklım başımdan gitti. Halüsinasyon görmediğimden emin olmak için ilk cümleyi birkaç kez okumak zorunda kaldım.

Bugün biyolojik babamla tanıştım.

Ne?

Tekrar okudum.

Bugün biyolojik babamla tanıştım.

Sonunda, o satırın ötesini okuma cesaretini topladım.

Bugün biyolojik babamla tanıştım. Çılgıncaydı. Delirious Jones, St. Louis'deki Eclipse Pavilion'da çaldı ve ben de bilet buldum. Bu kadar küçük bir mekanda çalmaları nadir görülen bir şeydi. Babamın tarafından kuzenim orada çalışıyor ve bana grubun kulüpten ne zaman çıkacağı hakkında içeriden bilgi verdi. Eric'e doğruyu söylemedim. Yalan söyledim ve imza için bir şans istediğimi söyledim.

Grup çıkışının dışındaki özel koridorda sadece birkaç kişiydik. Tristan dışarı çıkıp yanımdan geçtiğinde adını bağırdım. Hayatım boyunca hiç bu kadar gergin olduğumu hatırlamıyorum. Kelimenin ağzımdan çıkması bile bir mucizeydi. Belki yürümeye devam eder diye düşündüm ama durdu ve dönüp yanıma geldi. Hayal kırıklığına uğramış gibi görünmek yerine gülümsedi. Gösteriyi nasıl bulduğumu sordu, ben de harika olduğunu söyledim. Öyleydi. Yeni müziklerini gerçekten sevdim ve Tristan orada harikaydı. Getirdiğim CD'yi imzaladı. Sonra bana kalemimi geri verdi ve iyi geceler diledi. Sanırım ben de "Sana da dostum." gibi bir şey söyledim. Sonra da gitti. "Bekle! Sen benim babamsın!" diye bağırmak istedim. Ama bunu ona yapamazdım. Ne yeri ne de zamanıydı. Ama bugün onunla tanışmak, bir gün ona söyleyebileceğimi hissettirdi. Eskisi kadar korkutucu görünmüyor. Çok vahşi.

Lanet olası Tristan
Daltrey. Benim
babam.

Beynimi zorladım ama onunla tanıştığımı bir türlü hatırlayamadım. St. Louis'deki gösteriyi zar zor hatırlayabiliyordum. Son birkaç yılda binlerce kişi beni imza almak için durdurmuştu ve hepsi birbirine karışmıştı. Nadiren kimsenin gözünün içine bakardım, çünkü bu cevaplamaya vaktim olmayan sorular sormalarına neden olabilirdi. Hayranlarımla konuşmak istemediğimden değil,

ancak bir günde sadece çok fazla zamanım vardı ve eğer durursam A noktasından B noktasına asla ulaşamazdım.

Herkesle sohbet ederdim. Bu yüzden samimi olur, imzalamam gerekenleri imzalar ve oradan uzaklaşırdım. Ama yüzünde kendimi görecektik kadar yakından bakmamış olsam bile, ona ortalamadan daha arkadaşça davranmak için zaman ayırdığım için çok mutluydum. Bir şekilde bir benzerlik fark etmiş olsaydım bile, muhtemelen bunun bir tesadüf olduğunu düşünürdüm.

O gün bu hevesine yenik düşüp arkamdan bağırmasını ne kadar isterdim. "Sen benim babamsın" sözlerini duymak kesinlikle dikkatimi çekmişti. Ama neden yapmadığını anlayabiliyordum.

Müziğimi sevmeye başladığı gerçeği mi? Büyük bir kazanç. Onun fikri her şeydi.

Jacob Mahoney
öldürdüğümü söyledi. Jacob
Mahoney.
Benim oğlum.

CHAPTER 35

EMILY

Arkadaşım Leah, "Piper'a aşık olduğuna inanamıyorum," dedi. "O kadar ciddi olduklarını hiç düşünmemiştim ama düşününce, cenazede gerçekten çok üzgündü."

Arkadaşım ziyarete gelmişti ve Jacob'ın kayıp günlüğündeki ifşaatlar üzerine konuşuyorduk. O, annem ve ben mutfak masasının etrafında oturmuş, çay eşliğinde sohbet ediyorduk. Onlara öğrendiklerimi anlattım ama yine de Leah'ya Tristan'la aramızda olanlar hakkında hiçbir şey söylememiştim. Sadece Jacob'ın babası olduğunu ve bu yüzden tura katıldığımı biliyordu.

Tristan dün günlüğü bırakmak için gelmişti. Bazı bölümleri işaretlemiş ve ben onları okurken yanımda kalmıştı. Biraz konuştuk ama defalarca okuduktan sonra zihinsel olarak tükenmişti ve biraz yalnız kalması gerektiğini söyledi. Bu çok iyi oldu, çünkü her şeyi özel olarak okumak istiyordum.

"Tristan Jacob'la tanıştığını öğrenince ne yaptı?" diye sordu annem. "Bu çok güzel ama aynı zamanda üzücü."

"Karışık duygular içinde. Bunu hatırlamaması, o gün Jacob'da kendisini bir şekilde tanımamış olması onu üzüyor. Ama o karşılaşmadan sonra Jacob'ın kendisi hakkındaki duygularının değiştiğini bilmek de ona biraz huzur veriyor."

Leah çayından bir yudum aldı. "Jacob'ın Piper konusunda ciddi olduğunu öğrendikten sonra iyi misin?"

"Öyleyim. Ondan ayrıldığım için çok fazla suçluluk duygusuyla yaşadım. Onun başka birine aşık olduğunu bilmek bana huzur veriyor."

"Bu seni hiç kıskandırmıyor, değil mi?" Leah sordu.

"Hiç de değil. Başka biriyle tanışması için dua ettim. Onunla ilişkilerinin nereye gittiğini görme şansının olmaması çok trajik, ama benden başka biriyle aşkı hiç yaşamamış olmasından daha iyi hissediyorum."

"Tamam." Annemin yaptığı şekerli kurabiyeden bir ısırık aldı. "Anladım."

"Aştan bahsetmişken..." diye araya girdi annem. "O adamın sana aşık olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Leah annemle benim arama baktı. "Ona kim aşık? Hâlâ Jacob hakkında mı konuşuyoruz?"

"Tristan'la olan durumu Leah'ya açıklamadım anne," diye azarladım.

Annemin yüzü kızardı. "Kahretsin. Özür dilerim."

Leah'nın çenesi düştü. "Tristan'a neler oluyor?"

Şimdiye kadar, ne kadar az insan ne yaptığımı bilirse o kadar iyi olur diye düşünmüştüm. Ama Leah en eski arkadaşlarımdan biriydi ve ona güvenebileceğimi biliyordum. Ayrıca, artık benim için bir çıkış yolu yoktu. Böylece, yakınlaşmamızı sağlayan turdaki ihmal yalanımdan, anneme benim için saklaması için verdiği paraya kadar her şeyi açıkladım.

"Vay anasını. Bunu benden sakladığına inanamıyorum. İş yerinden Stacia'ya asla söyleyemezdim. Muhtemelen uçurumdan atlardı."

"Ya da saç kavanozunu yakmak mı?" Güldüm.

Leah'nın ağzı hâlâ açıktı. "Sana bir milyon dolar verdiğine inanamıyorum. Bununla ne yapacaksın?"

"Hiçbir şey." Kollarımı kavuşturdum ve koltuğumda geriye yaslandım. "Bankada kalacak."

"Bu çılgınlık," dedi.

"Kullanmamaya kararlıyım. Kendi yolumu kendim çizmek istiyorum."

"Alabilir miyim?" diye takıldı. "Şaka yapıyorum."

Annem, "Parayı senin için saklamam konusunda benimle konuşmaya geldiğinde, geçmişten gelen tüm acılarını dindirebilmeyi dilediğinden bahsetti," dedi. "Sana söyleyebilirim ki

Bir şey daha var: Hiçbir erkek benimle seninle ilgilendiği gibi ilgilenmedi."

Bu kalbimi ısıtsa da, Tristan ve ben söz konusu olduğunda kendimi hâlâ belirsizlik içinde hissediyordum. "Peki bu beni nereye götürüyor? Beni gerçekten önemseyen ama oğluyla olan geçmişim yüzünden daha fazla bir şey olmasına izin vermeyen yaşayan tek adamın özlemini mi çekeceğim?"

"Jacob'ın seninle ilgili kalp kırıklığını atlatmış gibi görünmesinin Tristan için bir şeyi değiştirdiğini düşünmüyor musun?" diye sordu annem.

Başımı salladım. "Emin değilim. Ama Tristan'ın çok yakında iş için Los Angeles'a dönmesi gerekiyor ve benim de onun yanımda olmamasına alışmaya başlamam gerekiyor."

"Duygularını ona hiç açıkladın mı?" Leah sordu. "Belki de tereddüt etmesinin bir nedeni de senin duygularının ne kadar güçlü olduğunun farkında olmamasıdır. Belki ona söyleseydin, bu bir fark yaratabilirdi."

O haklıydı. Tristan bana ne kadar değer verdiğini göstermesine rağmen, çoğunlukla reddedilme korkusundan ve biraz da Jacob'a karşı duyduğum suçluluk duygusundan dolayı karşılık vermekten kaçınıyordum. Hâlâ birlikte olamayacağımıza inansa bile, Tristan'a gerçek hislerimi söylemeden Los Angeles'a dönmesine izin veremezdim. Birlikte. Bu almam gereken bir riskti.

O akşam geç saatlerde kiralık evine gittiğimde Tristan'a geleceğimi söylemedim.

Kapıyı açtığında yüzü gülüyordu. "Hey. Bu bir sürpriz..."

"Kötü bir zaman mı?"

"Hayır. Tabii ki değil. Kapım size her zaman açık."

"Aslında bir yere gidip konuşabileceğimizi umuyordum. Burada olmaz."

"Evet. Tabii ki. Aklınızda bir yer var mı?"

"Seni götürmek istediğim bir restoran var.
Sanırım hâlâ açıklar."

"Pekâlâ," dedi. "Arabama atlayıp gidelim."

Tristan ben onu restorana yönlendirirken arabayı sürdü ve ne olduğunu görünce gülmekten kırıldı.

"McDonald's." Güldü. "İyiymiş." Tristan tanınmamak için kapüşonunu kaldırdı ve güneş gözlüklerini taktı.

McDonald's'a girdiğimizde kasiyere "Yakında kapatıyor musunuz?" diye sordum.

"Evet, on beş dakika içinde."

Tristan'a göz kırptım. "Mükemmel."

Yemeklerimizi sipariş ettik ve karanlık ve neredeyse ıssız otoparkın manzarasını sunan pencerenin yanındaki bir masaya oturduk.

"Buna inanamıyorum." Kıkırdadı.

"Kapanış saatinde McDonald's'ta tek başına hamburger yemek istediğini söylemiştin. Ama yalnız değilsin. Ben buradayım. Umarım sorun olmaz."

"Bu iyiden de öte, güzelim." Tristan sırtıttı. "Söylemeye gerek yok, hızlı yemeliyiz." Bir kızartma patlattım Ağzımın içine.

Bir kadın etrafımızdaki yerleri paspasladı.

Tristan alçak sesle konuştu. "Onun da yerleri paspaslamasını ayarladın mı? Çünkü bu kapanış zamanı olayına gerçekten hoş bir dokunuş."

"Saf şans. Buna inanabiliyor musun?"

Hamburgerini ısırdı ve ağzı doluyken konuştu. "Çok tatlısın."

"Şu anda normal hissediyor musun?"

"Biliyor musun?" Ağzını sildi. "Söylendiği gibi değil. Bu anla ilgili gerçekten sevdiğim tek şey karşımda oturan kişi. Önceki iç karartıcı fantezime rağmen burada tek başıma mutlu olabileceğimi sanmıyorum."

Gülümsedim.

"Bu gece uğradığına sevindim Emily. Ne yapacağımı bilemez bir haldeydim. Los Angeles'a dönmek zorundayım ama seni bırakmak da istemiyorum. Bu imkansız bir durum gibi geliyor."

"Ben de gitmeni istemiyorum. Bu gece seni görmeye gelmemin nedenlerinden biri de bu. Çok geç olmadan sana nasıl hissettiğimi söylemem gerekiyor, Tristan."

Başka bir şey söyleyemeden, yerleri silen kadın önemli anımı yarıda kesti.

"Üzgünüm, sizden gitmenizi istemek zorundayım," dedi. "Kapalıyız."

"Üzgünüm..." Tristan söyledi. "Biz gidiyoruz."

Hemen çöplerimizi attık ve kapıdan çıktık. "Şimdi tatmin oldun mu? Neredeyse bir McDonald's'tan atılıyordun."

"Bundan daha iyisi olamaz." Arabasına doğru yürürken kolunu bana doladı. "Yine de bu konuşmayı evde bitirelim. Tamam mı?"

Düşüncelerimi toparlamaya çalışırken Tristan'ın evine giden yol sessizdi. Elimi eline aldı ve yol boyunca tuttu.

Aramızda bir şeyler değişti. Elimi güvenle tuttu. Hiç tereddüt etmeden evine gelmemi istemişti. İçimden bir ses bu gece eve dönmeyeceğimi söylüyordu.

Tristan arabayı park ettikten sonra onu içeri kadar takip ettim, ama elini kalçama koyup hafifçe yan tarafımı okşamadan önce ancak birkaç adım atabildik.

"McDonald's'ta bana söyleyeceklerini bitir."

Derin bir nefes aldım. "Söylenecek tek bir şey var. O da senin için deli olduğum, Tristan. Nedenini açıklamaya nereden başlayacağımı bilmiyorum çünkü o kadar çok neden var ki. Bana dünyanın en özel insanıymışım gibi hissettiriyorsun. Geçtiğimiz haftalarda Jacob'a olan sevgini nasıl gösterdiğini izlemek duygularımı daha da artırdı. Sen çok iyi bir adamsın."

Daha da yaklaştı. "İyi bir adam şu anda seni sikip atmak istemez, Emily."

"Bu gece eve gitmek istemiyorum," diye ağızımdan kaçırdım. "Aslında senden hiç ayrılmak istemiyorum." Bakışlarını üzerimde tuttum. "Ve seni içimde hissetmenin nasıl bir şey olduğunu bilmeden bir gün daha yaşamak istemiyorum. Eğer bu beni kötü bir insan yapıyorsa, bununla yaşamak zorundayım."

Tristan dişlerini sıktı. "Hayatımda hiç kimse için bu kadar sert olmamıştım."

Elini tuttum ve ne kadar ıslak olduğumu hissedebilmesi için eteğimin altına yerleştirdim.

"Siktir..." diye mırıldandı ağızımı içine almadan önce.

Dili benimkini bulduğunda tüylerim diken diken oldu. Öpüşmemizi derinleştirmek için başımı arkaya eğerken parmakları saçlarımda dolaşıyor, adeta nefesimi çalıyordu.

Dudaklarımın üzerinden konuştu. "Bunu bana yapabileceğini ve beni kaybetmeyeceğini mi sanıyorsun?"

Bildiğim bir sonraki şey, Tristan'ın bacaklarını etrafına sarması ve beni duvara taşımasıydı. Sırtım duvara çarptı ve külotumu kenara itti. Fermuarını indirirken çıkardığı belli belirsiz ses, kalın sikinin içime girerken çıkardığı yanmayı hissetmemden önce duyuldu. Beklenmedik sürpriz karşısında inledim - hiçbir uyarı yoktu, sadece yoğun, anlık bir zevk. Neyse ki buna fazlasıyla hazırdım. İçime girip çıkan sert şaftının ipeksi pürüzsüz hissi, karşılıklı uyarılmamızın kaygan ıslaklığı neredeyse dayanılamayacak kadar fazlaydı.

"Bir şey kullanmalıyım..." diye mırıldanacak kadar uzun süre öpüşmeyi kesti.

"Sorun değıl. Hap kullanıyorum. Sen iyisin."

"Normalde bunu yapmam, Emily. Bunu bilmeni isterim. Her zaman koruma kullanırım. I-"

"Sorun değıl. Böyle iyi hissediyorsun," dedim kalçalarını onun üzerinde hareket ettirerek. "Sana güveniyorum. Sen güveniyorsan benim için sorun yok."

Bununla birlikte, inledi ve içime daha derin itti. "Seni becermeyi ne kadar uzun zamandır hayal ettiğimi biliyor musun? Ama çıplak

Böyle mi? Hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmemişti."

Bacaklarımın arasındaki sürtünme, kalın sikinin içeri ve dışarı itme hissi beni bunalttı ve neredeyse birkaç kez orgazm olmamı sağladı. Kontrolümü kaybetmemi engelleyen tek şey kaslarımın kasıtlı olarak gerilmesi idi.

Tristan beni döndürdü ve odasına taşıdı, yatağa devrilirken bir şekilde içimde kalmayı başardı. "Neredeyse seninle tanıştığım andan beri seni becermeyi hayal ettim Emily. Ama zamanla seninle sevişmek istemeye başladım. Hiç kuşkun olmasın, yapmak üzere olduğum şey de bu."

Vücudum uğuldadı, inanılmaz derecede hassaslaşmış ve onun için hazırды.

Gömleğini yırtıp çıkarırken kıyafetlerimi çıkarmama yardım edecek kadar çekildi. Pantolonunu indirip tekmelediğinde kemer tokası şingırdadı.

Boxer külotunu indirdiğinde, Tristan'ın devasa sikine ilk kez gerçek anlamda baktım. Birkaç dakika önce onu içimde hissetmiş olmama rağmen, gözlerimle ona ziyafet çekme zevkini hiç tatmamıştım. İpekle kaplı kalın, damarlı bir çubuk gibiydi. Bakarken ağzım sulandı, ucunda parlayan bir döl damlası vardı.

Üzerime çıkararak nasırlı parmaklarını vücudumda gezdirdi. "Sadece bir dakikalığına sana bakmak istiyorum." Parmakları bacaklarımın arasına indi ve klitorisimin üzerinde gezdirdi. "Çok muhteşemsin." Kendini üstüme yerleştirdi. "Bacaklarını aç."

Onun için açıldım, güçlü bir hamleyle tekrar içime girerken tırnaklarımı sırtına geçirdim. Nefesim kesildi.

"Çok mu fazla?"

"Hayır, bayıldım."

"Aferin kızıma."

Taşaklarına kadar girdi ve yavaşça girip çıkarken içimde zonkladığımı hissedebiliyordum. Sonra yatak sallanırken beni daha sert sikmeye başladı. Sırtını sıktım, vücudumu daha önce hiç olmadığı yerlere götürürken canımı kurtarmak için asıldım.

Daha önce. Orgazmımın yüzeye çıktığını hissettiğimde, bunun bitmesini istemeyerek onu uzaklaştırmaya devam ettim.

"Sikim senden sırılsıklam oldu, Emily. Sırılsıklam. Çok iyi hissediyorsun."

Kalçalarımı onun hamlelerini karşılamak için kaldırırken bacaklarım sırtına dolandı.

"Hayal ettiğimden daha iyi hissediyorsun," diye tısladı. "Şimdiden bağımlısı oldum. Seni sikmeden duramayacağım."

"Umarım hiç yapmazsın."

Her girip çıkışında bir homurtu kaçıyordu. Çıplak bedenlerimizin birbirine değen sıcaklığı inanılmazdı. Sahip olabileceğim herhangi bir suçluluk duygusu, bu adamın benim için yaratılmış olduğu hissiyle çoktan yer değiştirmişti. Ben de onun için yaratılmıştım. Evet, en müstehcen koşullar altında tanışmıştık ama bu onun beni tamamladığı gerçeğini değiştirmiyordu.

Saçlarını çekerken neredeyse en az bir düzine kez onu sevdiğimi söyleyecektim ama kendimi tuttum. Yine de bu seksten çok daha fazlasıydı; bu adamı tüm kalbim ve ruhumla seviyordum.

"O kadar darsın ki," diye nefes aldı, "ben o güzel amcığını gererken bile." Daha sert pompalarken dişleriyle kulak mememi çekiştirdi. "Artık kendimi tutamıyorum. İçine boşalabilir miyim?"

"Lütfen." Kıcını sıktım.

Bununla birlikte, Tristan yükünü serbest bırakırken yatak odasında yankılanan gırtlaktan bir hırıltı verdi. Etrafında sıkıldım, sıcak sperminin her damlasını aldım. Bu inanılmaz bir duyguydu. Birkaç saniye içinde ben de kendimi bıraktım ve birikmekte olan doruk noktasını serbest bıraktım. Vücudumdaki her sinir ucu orgazmımın coşkusuyla sevinirken görüşüm bulanıklaştı.

Çekildikten sonra arkama uzandı, bir elini yan tarafıma doladı ve diğerini bacaklarımın arasına yerleştirdi. "Spermлерimin senden damladığını hissetmeyi seviyorum."

"Ben de," diye nefes nefese kaldım.

Kulağıma konuştu. "Bebeğim, bana tamamen sahipsin. Umarım bunu biliyorsundur. Hayatımın geri kalanında bundan başka bir şey yapmak istemiyorum."

Yüzümü ona döndüm. "Bana uyar."

"Öyle mi?" Alnımdaki bir tutam saçı fırçaladı. "Bunu mu demek istiyorsun? Çünkü heyecanlandığımda her şeyi kelimesi kelimesine anlama eğilimim vardır."

"Tristan, senden önce hiçbir şeyden heyecan duymazdım. Sen yanımdayken her günü iple çekiyorum. Beni çok mutlu ediyorsun."

"Sanırım söylemeye çalıştığın şey... beni sevdiğin mi?" Yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi.

Ben hiç. "Ne kadar küstahsın. Bunun aşk olduğunu nereden biliyorsun?" Alay ettim.

"Artık her günü dört gözle bekliyorsan, bu benim senin hakkında hissettiklerimi yansıtıyor. Ve seni sevdiğimi çok iyi biliyorum, Emily Applewood. Bana siğil giderici getirdiğin andan beri seni seviyorum. Sanırım bu benim için her şeydi."

"Seni çok seviyorum, Tristan." Onu uzun uzun ve sertçe öptüm. "Bu bizim için ne anlama geliyor?"

"Ya benimle Los Angeles'a geleceksin ya da ben Shady Hills'e taşınacağım, çünkü seni evimde, yatağında ve yüzümde istiyorum."

CHAPTER 36

TRISTAN

Sabah odunlarımın sayısı çok fazlaydı. Dün geceden sonra yorgun olduğumu düşünebilirsiniz, ama tek yapmak istediğim kendimi tekrar onun içine gömmektir. Tekrar ve tekrar.

Belki de kendimi suçlu hissetmem gerekirdi ama uzun zamandır ilk kez hissetmedim. Bunun, Jacob her neredeyse, Emily'yi sevdiğim için benden nefret etmediğine dair bir işaret olmasını umuyordum.

Günlüğünde onun kendisini mutlu edecek biriyle tanışmasını istediğini yazmıştı. O kişinin ben olduğumu biliyordum. Benimleyken gerçekten mutluydu; bunu gözlerinden okuyabiliyordum.

Bu sabah, onu uyurken izlemek ile bitmek bilmeyen ihtiyacımı gidermek için onu uyandırmak arasında gidip geldim. Sonunda, kollarımı arkadan ona doladım ve sikimi kıkına bastırdım. Tam olarak sertleşmesi sadece birkaç saniye sürdü.

"Biri beni uyandırmaya mı çalışıyor?" diye sordu halsizce.

"Bu sabah çok gergin. Üzgünüm, onu kontrol edemiyorum." Kıkını zonklayan sikime bastırdı.

"Bunu yapmaya devam et ve ne elde edeceğini gör," diye uyardım. "Madem öyle diyorsun..."

Tekrar yaptı, bu sefer daha sert.

"Kahretsin kadın, beni çıldırtacaksın. Bir daha asla sahneye çıkamayabilirim çünkü tek yapmak istediğim yatakta kalıp bütün gün sevişmek."

Emily arkama uzandı ve taşaklarımı avuçladı. "Bütün o kadınlar kendini sana attığında öfkeli bir kıskanç sürtük olmak üzereyim."

"İstedikleri kadar kendilerini fırlatsınlar, beni asla yakalayamayacaklar."

Elini sertleşmiş sikimin etrafına sardı. "Bu benim."
Neredeyse boşalıyordum - sahiplenici Emily'ye
bayılıyordum. "Şu anda ne istiyorsun?" diye sordu.
"Bilmek istediğine emin
misin?" "İstiyorum," diye nefes
aldı.

İstekli sikimi çekiştirdim. "Ağzını sikmek istiyorum."

Bir saniye bile tereddüt etmeden arkasını döndü ve
başını battaniyenin altına eğerek beni ağzına aldı.

Vay anasını. Bana oral seks yapmasını defalarca hayal
etmiştim ama hiçbiri onun tatlı, ıslak ağzının sikimin etrafını
sardığı, dilinin hevesle şaftımı yaladığı an kadar iyi
hissettirmemişti. Dilini tepemin etrafında döndürmeden
önce nazıkçe emdi. Emily beni boğazına kadar aldığı anda,
boşalmamak için karın kaslarımı daha önce hiç olmadığı
kadar sıktım.

Yatak takımını kenara çektim, çünkü bana bunu
yaparken nasıl görüldüğünü kesinlikle görmem
gerekiyordu. İşte bu.

Emily daha iyi görebilmem için kendini yeniden
konumlandırdı. Bir eliyle taşaklarıma bastırırken diğer eliyle
sikimi sarsıyor, emerken beni ağzına pompalıyordu. Bu
kadar iyi sakso çekmeyi nasıl öğrenmişti? Bu düşüncüyü
çabucak aklımdan uzaklaştırdım.

Şaftımda titreşen küçük bir uğultu çıkardığında,
neredeyse kendimi kaybediyordum. Ellerimi yumruk
yaparak, ağzında patlamamı engellemek için vücudumdaki
her kası sıktım. Dudakları prekumumla kaplıydı, ağzı çok
sıcaktı.

Beni boğazının arkasına kadar alıp öğürdüğünde çenem
sıkıştı. Sonra kontrolümü kaybettiğimde çığlık attım,
döllerim birden fazla sıcak fışkırdı. Ben dikkatle izlerken
Emily son damlasına kadar yuttu.

En yaramaz gülümsemesiyle bana bakarken kirpikleri
dalgalandı.

"Lanet olsun sana..." Güldüm, neredeyse nefes nefese
kalmıştım.

Emily ve ben her zaman inanılmaz derecede uyumluyduk. Ama cinsel olarak ne kadar uyumlu olduğumuzu bilmek? Lanet olsun. Önceki tüm komplikasyonlar bir yana, Emily hayatımı birlikte geçirmeyi hayal edebildiğim ilk kadındı. Beni her yönden tatmin ediyordu.

Ama tabii ki her şeyin bu kadar mükemmel gittiğini görünce ağızımdan çıkan ilk şey "Senin için çok yaşıyım" oldu.

Başparmağını çeneme sürttü. "Ya yaşlı erkeklere karşı bir şeyim varsa?"

"Bir rock yıldızıyla çıkarsan asla normal bir hayatın olmaz," diye ekledim, şapkamdan bir uyarı daha çıkararak.

"Ya sıkıcı, normal bir hayat istemiyorsam?" Gözlerini kıstı. "Bay Daltrey, bilmesem şu anda beni kendinizden uzaklaştırmaya çalıştığınızı düşünürdüm."

"Sadece pişmanlık duymanı istemiyorum..."

"Tek pişmanlığım dün gece başladığımız şeyi daha önce yapmamış olmak."

Alnımı onunkine yasladım. "Beni gerçekten seviyor musun?"

Yani, garip bir baba olayı değil mi?"

Güldüğünde nefesi yüzümü gıdıkladı. "Eğer öyle olmasını istiyorsan, olabilir. Henüz rol yapmadık."

"Bana Bay dediğinizde bunu düşünmediğimi sanmayın. Daltrey. Son zamanlarda her şey beni sinirlendiriyor."

"Neden birlikte olamayacağımıza dair başka bir mazeretiniz var mı Bay Daltrey?" diye sordu.

Artık Emily ile birlikte olmamı engellemeye yetmiyordu ama mutluluğuma gölge düşürüyordu. "Sence Jacob şu anda bizden nefret eder miydi?"

Gülümsemesi soldu. "Sanırım bu onu ilk başta garip karşılar. Ama birbirimize ne kadar değer verdiğimizizi anlarsa bizim için mutlu olur." Omuz silkti. "Belki de beni bir şekilde sana o getirdi. Kim bilir?"

"Belki de beni seninle gördüğü için benden daha çok nefret ediyordur."

Alnımdaki saçları taradı. "Eğer gerçekten dikkat ettiyse, kim olduğumu bilmediğin zamanlarda bana nasıl masumca aşık olduğunu gördü. Beni nasıl yükselttiğini ve nasıl hissettiğime rağmen her zaman huzura layık iyi bir insan olduğuma inanmama nasıl yardım ettiğini gördü. Onu ne kadar çok sevdiğini gördü. Senden asla nefret edemez."

Ağzım bir gülümsemeye dönüştü. "Sen benim için iyisin, Emily Applewood. Her zaman öyleydin."

"Benim için iyisin."

"L.A.'e taşınmanı istemem bencillik mi?" "Hiç sormayacaksın sanmıştım."

"Yerleşmek için acele etmeyin. Evim boş bir sayfa, seyrek ve büyük ölçüde dekore edilmemiş. İstedğin gibi kullanabilirsin - yeter ki benimle de istediğin gibi kullanacağına söz ver."

Göğsümü dürttü. "Buna her zaman katılacağım." "Ne zaman istersen Shady Hills'e geri dönebiliriz."

"Bu hoşuma giderdi. Nevada'da yaşarken annemi yeterince ziyaret etmedim. Bunun değişmesini istiyorum. Ama burada yaşamama gerek yok."

Gözlerini aradım. "Benimle ilk tanıştığında deli olduğumu düşünmüş olmalısın, çünkü ne kadar başarılı olsam da mutlu değildim. Sürekli geçmişe, ünlü olmadan önceki zamana dönmek istiyordum. Ama şimdi fark ediyorum ki, ihtiyacım olan geçmiş değildi. Sadece o zamanlar sahip olduğum mutluluğa ve huzura ihtiyacım vardı. Ve sen bana bunu verdin. Beni geri getirdin. Beni evime getirdin."

CHAPTER 37

TRISTAN

Emily'nin öğleden sonra bir iş görüşmesi olduğu için uzun zamandır ilk kez yalnızdım.

Balkonumda durmuş, yemyeşil tepelerin panoramik manzarasına bakıyordum. Emily benimle birlikte Los Angeles'a taşınalı iki ay olmuştu. Daha önce uzun bir günün ardından eve döndüğüm hiç kimse olmamıştı. Ve o benim için bir ölüm kalım aracı olmadan önceki halime asla dönmek istemiyordum.

Hayatımın aldığı yön için çok minnettar hissediyordum. Şimdi ertelediğim bir şeyi yapmak için iyi bir zaman olduğunu hissettim.

Telefonumu çıkarıp numarasını çevirdim.

Üçüncü çalışta cevap verdi. "Tristan?"

"Benim olduğumu nereden bildin?"

"Spirit Lake'teyken bana numaranı vermiştin, hatırladın mı?"

Boğazımı temizledim. "Nasılsın?" "İyi."

"Şimdiye kadar bebeğini doğurmuş olmalısın." "Doğurdum. Bir kızım oldu."

"Tebrikler." Gülümsedim. "Adı ne?" "Vivian."

"Bu çok güzel."

"Teşekkür ederim."

Uzun bir an geçti. Sonra burnunu çektiğini duydum ve ağladığını fark ettim.

"Ağlama, Cheyenne. Niyetim seni üzme değildi."

"Biliyorum. Her şeyi unutmaya çalışıyordum ama senin sesini duymak her şeyi geri getirdi."

"Aramamın nedeni, birkaç ay önce Jacob'ın büyüdüğü Shady Hills'te birkaç hafta geçirmiş olmam. Eğer zamanınız varsa size biraz bahsetmek istiyorum."

"Lütfen. Evet. Bunu duymak isterim."

Ardından müziğe olan ilgisinden ne yemekten hoşlandığına kadar oğlumuz hakkında öğrendiğim her şeyi hatırlamaya başladım. Cheyenne paylaştığım hikayeleri dinlerken gülmek ve ağlamak arasında gidip geliyordu.

Sonunda ekledim, "Ayrıca seni gerçekten affettiğimi bilmeni istiyorum. Birbirimizi son gördüğümüzde seni affettiğimi söylediğimde bu gerçek değildi. Sadece kendini huzurlu hissetmeni istedim. O zamanlar savunmasız bir durumdaydın. Ama Mahoney'lerle tanıştıktan sonra, kararınızdan dolayı huzurlu olmanız gerektiğini bilmenizi isterim. Kısa kesilmiş olsa da oğlumuzun harika bir hayatı vardı. Ve o zaman ona verebileceğimizden çok daha iyiydi. Tıpkı benim kalbimde kızgınlıkla yaşamak istemediğim gibi, sizin de pişmanlıkla yaşamamanızı istemiyorum."

"O gün bir şekilde beni affetmeye zorladığını biliyordum. Ve haklısın, bunu senden doğru zamanda duymaya ihtiyacım vardı. Ailesini ziyaret ederek biraz huzur bulmana çok sevindim." Durakladı. "Başka türlü mutlu musun, Tristan?"

Bu sorunun cevabını düşünmeme gerek yoktu. "Oğlumuzun kaybını bir kenara bırakırsak, ben çok şanslı bir adamım. Sağlıklıyım ve aşığım. Yani, evet, çok mutluyum, Cheyenne. Ve umarım sen de öylesindir."

Malikânemin ağır ön kapısı kilitlendi. Topuklarının mermer zemine vurduğunu duyunca koltuktan fırladım.

"Görüşme nasıl geçti?"

Emily afallamış görünüyordu. "Bunu söylediğime inanamıyorum ama işi aldım."

"Vay anasını." Onu kaldırdım ve etrafında döndürdüm. "Tebrikler."

Onu yere bıraktıktan sonra gözlerini bana dikti. "Herhangi bir torpil yapmadığına emin misin?"

Kalbimin üzerine çarpı işareti koydum. "Söz veriyorum yapmadım. Sana yalan söylemem."

Gerçek buydu. Los Angeles'a taşındığımızdan beri Emily bir sürü görüşmeye gitmişti. Hiçbiri doğru pozisyon değildi. Ama sonra bir plak şirketinde pazarlama işi çıktı. Pozisyonu kulaktan kulağa duymuş olsam da, ona bilgi vermekten başka bir şey yapmamıştım.

"Benimle mülakat yapan adam kız arkadaşın olduğumu bilmiyor gibiydi. Çok açık sözlüydü ve eğer bilseydi bundan bahsedecek bir tipti."

Emily ve ben Shady Hills'ten ayrıldığımızdan beri ilişkimizi kamuoyuna açıklamamış ve bildiğim kadarıyla birlikte fotoğraf çektirmemiştik. Ben yeni müzik üzerinde çalışırken çoğunlukla evde saklanıyorduk. Çocuklarla birlikte geçen yıl Kaliforniya'da kaydettiğimiz ve Shady Hills'te tamamladığımız albüm yakında piyasaya çıkacaktı. Bu da muhtemelen daha fazla dışarıda olmamızı gerektirecekti.

Onu alnından öptüm. "Seninle çok gurur duyuyorum."

"Görünüşe göre beni diğerlerinden üstün kılan şey Delirious Jones turnesinde çalıştığım dönemdeki adaylardı. Bu işteki gerçek dünya deneyimiyle kıyaslanamayacağını söyledi. Bunun için minnettar olmamın bir başka nedeni daha var."

"Tanrım, sen de ben de." Yanaklarını avuçladım ve ağzını ağızma getirdim.

Parmaklarını dudaklarının üzerinde gezdirdi. "Bu kıyafetlerden kurtulacağım."

"Kulağıma müzik gibi geliyor." Kaşlarımı oynattım. "Gidip duş alacağım."

"Hadi kutlayalım. Sen ve ben bu gece havuza gidelim. Orta Doğu yemeği sipariş edebiliriz."

"Kulağa harika geliyor."

Yemekler geldikten sonra, havuza bakan bir masanın üzerine küçük bir sofrayı hazırladım. Emily mayosunun üzerine bir örtü giyerek ortaya çıktı.

Verandada yemeğimizi bitirdikten sonra ona Cheyenne ile yaptığım telefon görüşmesini anlattım.

Gökyüzü kararmıştı ve Emily şezlonglardan birinde bacaklarımın arasına oturmuş, sırtını göğsüme dayamıştı.

Yıldızlara bakarak, "Artık sana sahip olduğuma göre, geçmişim de dahil olmak üzere her şeyle yüzleşebileceğimi hissediyorum. Sonunda terapi için randevu aldım. Uzun zamandır bekliyordum. Olan hiçbir şeyi değiştiremeyeceğimi biliyorum ama sen daha iyi bir insan olma isteği uyandırırıyorsun. Bu da kendimi sevmekle başlıyor."

"Seninle gurur duyuyorum," dedim başının üstünü öperek. "Keşke seni ikimize yetecek kadar sevebilseydim ama senin yapacak kendi işin var."

"Kendimi daha az yalnız hissettiğimde hayatta yolumu bulmak çok daha kolay oluyor. Seninle tanıştığım andan itibaren bana böyle hissettirdin. İşte bu yüzden nihayet geçmişle yüzleşmeye hazırım."

"Sevindim. Geçen yıl tamamen geçmişimle ilgiliydi. Bu yıl ise değiştiremeyeceğim şeyleri geride bırakmak ve geleceği kucaklamakla ilgili." Onu sıkıca sarıldım. "Gördün mü? Şu anda geleceğimi kucaklıyorum."

Dönüp bana baktı. "Seni seviyorum."

"Beni sevmemen için yapabileceğim bir şey var mı?"

"Sanmıyorum," dedi. "Neden soruyorsun?"

Henüz yeni albümle ilgili her şeyi açıklamamıştım. "Yazdığım şarkılardan biriyle ilgili sorun çıkarabileceğinizden biraz endişeliyim. Shady Hills'te tamamladığım yeni bir eklemeydi. Aslında kaydettiklerimiz arasında en sevdiğim şarkı."

"Bunu neden sorun edeyim ki?"

Telefonumu elime aldım ve son halini yeni aldığımız albüm kapağını açtım.

Ağzı açık kaldı. Albüm adı mı? Azgın, Gap Dişli Küçük
Minx

EPILOGUE

EMILY

Tristan yanıma oturdu ve derginin eski bir nüshasını içeren büyük bir zarfı açtık.

Kapakta güzel erkek arkadaşım vardı, nefis seksi görünüyordu, dağınık saçları yontulmuş yüzünü kendine özgü bir şekilde çerçeveliyordu. Kollarının altından dövmeleeri görünüyordu. Her zamanki gibi kalın yüzüklerle süslenmiş parmakları omzuna asılı parlak, elektro gitarın boynunu tutuyordu. Arkasındaki neon ışıklar baştan çıkarıcı bir parıltı saçıyordu. Tristan'ın gözleri, bu kapakla karşılaşan herkesin dikkatini çekecek şekilde parlıyordu.

"Eğer erkek arkadaşım olmasaydın, yemin ederim bu gece bu kapakla kendimi tatmin ederdim. Hâlâ da yapabilirim."

"Sen bunu yaparken ben de izlemek zorunda kalabilirim." Göz kırptı.

Tristan, dünyanın en büyük müzik yayınlarından birinin bu ayki kapak haberiidi. Delirious Jones'un yeni albümü şerefine onun hakkında bir makale hazırlamışlardı. Listeleri alt üst eden Horny, Gap Toothed Little Minx'in yayınlanmasının üzerinden iki yıl geçmişti.

Bu derginin kapağı çarpıcı olsa da, manşeti nefesimi kesti. "Aman Tanrım. Tüylerim diken diken oldu," dedim kelimelere bakarak.

Rockçının İlham Perisi: Tristan Daltrey'nin Hiç Tanımadığı Oğlu Delirious Jones'un Yeni Albümüne Nasıl İlham Verdi?

Los Angeles'tan biri Shady Hills'teki evimize derginin eski bir kopyasını göndermişti. Tristan yaklaşık bir yıl önce burada bir ev satın almıştı. Hem annemi ve Mahoney'leri ziyarete geldiğimizde hem de şehirden kaçmak istediğimizde kalabileceğimiz bir yerdi.

Birkaç hafta kalmayı planladığımız ve yeni köpeğimiz ile tavşan Bertha'yı da yanımızda getirdiğimiz için bu kez arabayla buraya geldik. Kısa süre önce Rusty adında bir su samuru köpeğı sahiplenmiştik.

Tristan, "Şunu arkaya götürelim," diye önerdi.

Dergiyi arka bahçemizdeki salıncağı getirdik ve sabah güneşinin altında oturup makaleyi birlikte okuduk.

Yazı, Tristan'ın Jacob'ı nasıl öğrendiğini ya da en azından muhabiri buna nasıl inandırdığını kısaca anlatarak başlıyordu. Basın henüz Tristan'ın oğluyla çıktığım gerçeğini öğrenmemiştii. O kurşunu atlatmayı başarmıştık. Beni sadece Tristan'ın kız arkadaşı ve "Azgın, Gap Dişli Küçük Minx "in ilham kaynağı olarak biliyorlardı. Makalede oğlunun günlüklerinin ölümünden sonra bulunduğı ve evlat edinen ailenin bu günlükler sayesinde Jacob'ın babasının kim olduğunu öğrendiğı anlatılıyordu.

Başımı kaldırıp ona baktım. "Kimsenin Jacob'la olan geçmişimi ortaya çıkarmamış olması oldukça şaşırtıcı. Ne Nazarene ne de Ethan. Onunla aynı liseye gittiğimiz ve aramızdaki bağlantıyı anlamış olması gereken pek çok insan var."

Tristan omuz silkti. "Eğer anarlarsa, bununla başa çıkarım. Bu hayatta yaptığım hiçbir şeyden utanmıyorum, hele seni sevmekten hiç utanmıyorum. Saklayacak hiçbir şeyim yok."

"Haklısın. Bırakalım öğrensinler. Bununla başa çıkabilecek kadar güçlüyüz."

"Önemsediğim tek fikir Jacob'ınki," dedi. "Ve bunu asla elde edemeyeceğim, yani..."

Okumaya devam ederken göğsüne kıvrıldım. Makalede Tristan, Jacob'ın son albümüne nasıl ilham verdiğini ve hatta katkıda bulunduğunu ve Tristan'ın ona şarkı sözü yazarlığı kredisi verdiğini anlattı.

Son birkaç yılımı oğlunun anısını en iyi nasıl onurlandırabileceğimi bulmaya çalışarak geçirdim. Bir gün

şarkı sözü yazarı olma hayalini gerçekleştirmekten daha iyi bir yol olmadığı sonucuna vardı. Onun hayali benim hayalim oldu. Tüm enerjimi onun sözlerini şarkıya dönüştürmeye odakladım. İçimdeki tutkunun eşi benzeri yoktu. Jacob gerçekten benim ilham perim oldu; dolayısıyla albümün adı da bu.

Haberde, eleştirmenlerin Delirious Jones'un son albümünü şimdiye kadarki en iyi çalışmaları olarak nitelendirdiklerine dikkat çekildi.

The Rocker's Muse, grubun modern grunge köklerine sadık kalarak geçirdiği evrimi gözler önüne seriyor. Albüm baştan sona sert riffler, içe dönük şarkı sözleri ve Tristan Daltrey'in kendine has vokaliyle bir başyapıt niteliğinde. Açılış parçası "Interrupted" tüyler ürpertici melodisiyle sizi içine çekiyor. Her şarkı ustalıkla hazırlanmış, "Shady Hills" ve "Come Back to Me" gibi öne çıkan parçalar, grubun akılda kalıcı kancaları şüphesiz Daltrey'nin kendi kaybından kaynaklanan daha derin, duygusal temalarla birleştirme becerisini gösteriyor. The Rocker's Muse, grubun modern rock müzikte neden hala zorlu bir güç olduğunu güçlü bir şekilde hatırlatıyor.

Daha fazla gurur duyamazdım. Özellikle Tristan'ın vokal yeteneğini vurgulamalarını çok sevdim. Ses sorunlarının üstesinden gelmek için elinden gelen her şeyi yapmıştı. Birkaç yıl önce son albümün yayınlanmasından kısa bir süre sonra ameliyat olduktan sonra, anti-enflamatuar bir diyetle girmiş, meditasyon yapmış ve mümkün olduğunca sıkı sessizlik dönemlerine bağlı kalmıştı.

Makalenin yarısına geldiğimde ismimi fark ettim.

Oğlumun müziğini yazmak için ne kadar motive olsam da, bu zor ve duygusal bir deneyimdi. Hayatımdaki en muhteşem insan olmasaydı bunu başaramazdım.

Ortak. Emily'nin yanımda olması her şey demekti.
Onsuz bunların hiçbirini yapamazdım.

Elimi kalbimin üzerine koyduğumda beklenmedik bir
duygu yoğunluğu hissettim. "Bu çok tatlı."

"Hepsi doğru."

Makaleyi bitirdikten sonra tekrar okumak istedim ama
bugün arka bahçemizde yapacağımız barbekü için
hazırlanmamız gerekiyordu. Atticus ve Ronan'ın yanı sıra
grubun menajerlerinden bazıları da dergideki haberi ve The
Rocker's Muse'un bu hafta içinde piyasaya çıkmasını
kutlamak üzere hafta sonu için şehre gelmişlerdi.

Tristan, "Aldığım dış mekân ışıklarını asacağım," dedi.

"Tamam. Ben markete gidip ihtiyacımız olan diğer
eşyaları alacağım."

Tristan'ın cipinin anahtarlarını aldım. Arabayı sürerken,
onunla birlikte Los Angeles'a taşındığımızdan beri geçen
birkaç yıl içinde ne kadar çok şey başardığımızı düşündüm.
Ameliyatının iyileşmesi, bir başka küçük Kuzey Amerika
turnesinin tamamlanması ve The Rocker's Muse'un
kaydedilmesi arasında, onun için durmaksızın çalışmak
olmuştu. Ben de çok meşguldüm. Amity Records'taki
pazarlama işim nedeniyle geçen yılki turnenin büyük
bölümünde Tristan'a katılamamıştım. Şirket şu anda
pazarlama alanında yüksek lisans yapmam için bana ödeme
yapıyordu ve ben de onlar için çalışıp albüm tanıtımı için
kampanyalar geliştiriordum.

Şimdi ise nihayet Tristan'ın programında seyahat etmek
için bir mola vardı. O ve ben İtalya'nın Amalfi sahilinde
kiraladığımız bir villada biraz zaman geçirebilelim diye işten
üç hafta izin almıştım. Birkaç gün içinde yola çıkacaktık,
annemin köpeğimiz ve tavşanımızla kalabilmesi için önce
Shady Hills'te durmamızın nedenlerinden biri de buydu.
Yabancılarla güvenmezdim.

Hâlâ bu hayatı hak etmediğim duygusuyla mücadele
ediyordum ama uzun bir yol kat etmiştim. Muhtemelen
geçmişim beni hep yaralayacaktı,

Ama mükemmel olmasam da suçluluk duygusundan kurtulmaya başlamak için yeterince terapi almıştım. İyileşmenin yüzde yüz olması gerekmediğini öğrenmiştim. Eskisinden daha iyi olduğum sürece, bu bir ilerlemeydi.

Markete vardım ve olabildiğince hızlı bir şekilde girip çıktım. Ne olduğunu anlamadan tekrar arabaya binmiş, adamıma doğru gidiyordum. Ne zaman Tristan'ın arabalarından birine binsem kendimi çok havalı hisseder ve Los Angeles'a taşındığımda arkamda bıraktığım eski püskü arabayı düşünüp kendi kendime gülerdim. O eski Corolla muhtemelen her zaman kendimi ait hissettiğim araba olacaktı.

Geçenlerde Tristan'a bana verdiği bir milyon dolar için bir çek yazmış ve geri alması için ısrar etmiştim. O devasa evde onunla birlikte yaşamam yeterince kötüydü.

L.A. ve bize Shady Hills'de ikinci bir ev almıştı. Ayrıca her fırsatta beni şımartırdı. O paranın başıma bela olmasını istemedim. Geri vermek beni daha iyi hissettirdi ve sürpriz bir şekilde parayı aldı.

Eve döndüğümde yiyecekleri kaldırdım ve Tristan'ın ilerleyişini kontrol etmek için arka bahçeye gittim. Havuza bakan cam kapıda durdum ve Tristan'ın sallantılı bir merdivene tırmanışını ve bahçedeki yeşilliklere asmaya çalıştığı bir grup ışığa dolanmasını eğlenerek izledim.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" diye bağırdım. "Evet, bir içki alabilirim."

"Yaptığın şeye alkol eklemen gerektiğinden emin değilim. O merdivenin üzerinde yeterince sallanıyorsun."

"Ben de hayatımda taşak geçmeyen tek kişinin sen olduğunu düşünüyordum. Sanırım yanılmışım."

Kıkırdadım. "Sinirlendiğinde çok sevimli oluyorsun, ama belki de ışıkları unutmalısın. Gereksiz onlar."

"Hayır. Bu işi çözeceğim. Geceleri havalı görünecekler."

Onu orada bıraktım ve aperatif tabaklarını düzenlemek için mutfığa döndüm. Verandaya geri döndüğümde, Tristan

biraz ilerleme kaydetmişti, ancak ışıkların çoğu birbirine karışmış ve asılmamış haldeydi.

"Ne oluyor lan burada?" diye seslendi arkamızdan bir ses.

Tristan ve ben döndüğümüzde Ronan'ı elinde bir kasa bira tutarken bulduk. O ve Atticus'ta evlerimizin anahtarları vardı, bu yüzden her zaman içeri kendileri girerlerdi.

"Burada ne yapıyorsun?" Tristan sordu.

"Ne demek istiyorsun? Bir parti olduğunu söylemiştin." "Henüz senin için hazır değilim. Daha sabah oldu." "Başlamak için asla erken değildir."

Atticus onun arkasında belirdi. "Aslında Emily mesaj attı ve buraya gelmemizi, eşyaları hazırlamak için yardıma ihtiyacın olduğunu söyledi."

"Ben iyiyim," diye homurdandı Tristan.

"İyi görünmüyorsun," dedi Ronan oraya doğru giderken.

Atticus da onlara katıldı ve üçünün ışıklarla oynamasını neşeye izledim; karışık bir şekilde düğümleri çözüyor, didişiyor ve gülüşüyorlardı.

Bir noktada, Atticus telefonuna cevap vermek için aniden merdivenden indi. İçeride bir telefon görüşmesi yapmak için aceleyle çıktı.

Ronan Atticus'un yerini aldı ve Tristan'a döndü. "Bu da neydi böyle?"

Tristan omuz silkti. "Bilmiyorum. Garip geldi."

Birkaç dakika sonra Atticus döndü, biraz yıpranmış görünüyordu.

Ronan merdivenden indi. "Neler oluyor?" "Arayan Nicole'dü..."

Eski sevgilisi.

Ronan ve Tristan birbirlerine baktılar.

"Nicole? Onun nesi var?" Tristan sordu.

"Benimle bir şey hakkında konuşması gerekiyormuş. Bir saat içinde sohbet etmek için zamanım olup olmadığını sordu. Şu anda işte."

Ronan gözlerini kırptırdı. "Ne istiyormuş?"

"Bir iyilik isteyeceğini söyledi. Ne olabileceği hakkında hiçbir fikrim yok. Başım dönüyor."

Tristan ışıkları söndürdü. "Onunla en son ne zaman konuştun?"

Atticus hâlâ sersemlemiş ve kafası karışmış görünüyordu. "Ha?"

Ronan, Tristan'ın sorusunu tekrarladı. "Nicole ile en son ne zaman konuştun?"

"Bir yıl kadar önce." Başını iki yana salladı. "Ben otele geri döneceğim. Telefon görüşmesini burada yapmak istemiyorum."

Tristan onun omzunu sıvazladı. "Evet, dostum. Önemli bir şey değil. İşin ne zaman biterse o zaman gel. Siz piçler zaten erkencisiniz."

"Güzel. Teşekkürler," dedi kalkmadan önce.

Atticus kulak kesilince sordum: "Nicole'le aralarında gerçekte ne oldu? Kimse bana anlatmadı."

"Sana söyleyebilirdik ama seni öldürmek zorunda kaldık," diye şaka yaptı Ronan. "Ya da daha doğrusu, size söylediğim için beni öldürür."

"Büyük sır nedir?" Aralarına baktım. "Anlamıyorum."

Tristan kulağıma fısıldadı, "Sana sonra anlatırım."

"Bir şey söyleyeceğim..." Ronan ekledi. "Adamım onlarla ilişkisinin bittiği günden beri kalbini arıyor."

Tristan sırtımı okşadı. "Şöyle diyelim. Onun Emily'si. Ve seni kaybetmeyi ya da böyle bir şey olursa nasıl olacağımı hayal bile edemiyorum."

Birkaç saat sonra, arka bahçemiz hâlâ havuzun etrafında içki içen ve sohbet eden insanlarla doluydu. Mükemmel bir Shady Hills öğleden sonrasıydı, rahat esintili ve güneşliydi ama artık hava kararmaya başlamıştı. Tristan daha erken kalkmak için çok uğraştığı dış mekân ışıklarını yeni açmıştı. Ve gerçekten çok güzellerdi.

Annem ve Mahoney'ler -L.A.'e taşınmadan önce onlara ilişkimizden bahsettiğimizde bizi onaylamışlardı- az önce gitmişlerdi. Ancak Delirious Jones'un ekibinin çoğu ve onların sevgilileri hâlâ buradaydı. Bu parti için bir bitiş saati belirlememiştik ama ben kalan konukların gitmesini ve böylece Tristan ve benim yalnız başımıza gevşeyebilmemizi umuyordum.

İlginçtir ki Atticus, Nicole'le yaptığı telefon görüşmesi için otele döndükten sonra geri gelmemiştir. Tristan'a mesaj atarak parti havasında olmadığını söylemiş ve özür dilemiştir. Ronan kısa bir süre önce onu kontrol etmek için ayrılmıştı.

Bu gece herkes makale hakkında Tristan'ın kulağını cınlatıyor gibiydi. Sonunda onlardan ayrılmayı başardı ve beni buldu. Boynuma sokuldu. "Bebeğim nasıl?" "İnanılmaz mutlu. Seninle ve bu albümde Jacob'ın onuruna ne kadar çok çalıştığınla gurur duyuyorum. Ve gerçekten tatilimizi ipe çekiyorum. Bu hayat için minnettar hissediyorum."

Sesini alçalttı. "Bu gece herkesin gitmesi için sabırsızlanıyorum. Sadece seninle yalnız kalmak istiyorum."

"Aman Tanrım, ben de tam aynı şeyi düşünüyordum. Şarkı söylemeye başlamamı ister misin? Bu onları korkutur."

Yan tarafımı şakacı bir şekilde çimdikledi. "Seni bu sesle sevdiğim için şanslısın."

"Aslında, onlara gerçekten bir ipucu vermek istiyorsan daha iyi bir fikrim var," dedim.

"Ne?"

"Rusty'nin yüzme vakti geldi." Göz kırptım.

Tristan muzip bir sırıtış fırlattı.

Köpeğimiz Rusty'yi bütün gece içeride tutmak zorunda kaldık çünkü havuzun etrafında biraz fazla heyecanlanma eğilimi vardı.

Onu almak için içeri girdim. Rusty beni görür görmez kuyruğunu salladı. Onu verandaya götürdüm. "Rusty yüzme için can atıyordu," diye konuklarımıza duyurdum. "Umarım sizin için sakıncası yoktur!"

Köpeğimiz en iyi yaptığı şeyi yaparak büyük bir sıçramayla havuza atlayıp her yere su tufanı gönderene kadar herkes uyarımı görmezden geldi.

Tristan bana göz kırparken gülmekten kırıldı. Rusty bir süre daha su sıçratmaya devam ettikten sonra kendini havuzdan dışarı atmayı başardı ve güvertede sallanmaya başlayarak suları etrafa saçtı. Doug ve kız arkadaşı eşyalarını toplamaya başlayan ilk kişilerdi ve geride kalan diğer kişiler de onları takip etti.

"Bunun için çok üzgünüm," dedim herkese. "Bazen biraz fazla eğleniyor."

"Merak etme," dedi Doug'ın kız arkadaşı Jane. "Zaten gitmemiz gerekiyor."

Herkes gittikten sonra Tristan şezlonglardan birine çöktü ve göğsünü okşayarak beni üzerine oturttu. Sırtımı ona yaslayarak beni kollarının arasına aldı.

"Rusty fikriniz çok zekiceydi. Saat daha akşamın sekizi ve biz hepsini temizledik."

"Teşekkür ederim. Ama bütün işi Rusty yaptı."

Çenesini başıma yasladı. "Işıklar harika, değil mi?"

"Bu görevi üstlenmene sevindim. Gerçekten çok güzel oldular ve özellikle de şimdi sadece ikimiz olduğumuz için onları seviyorum."

"Benim umudum buydu. Bunu herkes için yapmadım. Bunu bizim için yaptım. Bu yüzden bu konuda bu kadar kararlıydım. Bu an için."

"Hmmm..." Mırıldandım, kendimi çok rahatlamış hissediyordum.

Başıma masaj yapmaya başladı. Boynumu geriye doğru eğdim ve gözlerimi kapattım, bu sevilme hissinin tadını çıkarıyordum.

"Bir dakikalığına ayağa kalkmanı istiyorum," dedi. "Beni görmen gerek."

İkimiz de ayağa kalktık ve Tristan'ın cebine uzandığını görmek için döndüm. Bir kutu çıkarırken kalbim hızla çarpıyordu.

Düşündüğüm şeyi mi yapıyor?

Açtı ve içinde bir şey vardı...

Başımı eğdim.

İçinde saç tokam vardı. Turdayken benden çaldığı.

"Bunun hâlâ sende olduğuna inanamıyorum."

"Şaka mı yapıyorsun? Bu benim en değerli varlığım. Ne sandın, kaybettiğimi mi?"

"Bunu düşünmemiştim ama evet, çoktan gittiğini varsayardım."

Saçıma yerleştirmeyi planlayarak kutudan çıkardım, ancak içinden sarkan bir şeyin ağırlığını hissedince durdum.

İşte o zaman fark ettim, büyük, dikdörtgen şekilli bir elmas.

Tristan tek dizinin üzerine çökmeden önce onu benden aldı. "Emily, seninle ilk tanıştığımda senden hoşlandım çünkü

kim olduğumu bilmiyordu. Ama ben seni tam tersi bir nedenle seviyorum. Sen benim tam olarak kim olduğumu bilen, her parçamı, her kırılganlığımı, her korkumu bilen tek kişisin. Seninle tanıştığım gün hayatımın en önemli günüydü." Durakladı. "Ve bugün ikinci en önemli gün... eğer evet dersen." Yüzüğü uzattı. "Benimle evlenir misin?"

Kelimelerle ifade edemeyecek kadar sersemlemiş bir halde sadece ağladım, ona sarıldım ve kalbinin benimkine çarpışını hissettim. "Evet," diye fısıldadım boynuna karşı. Ağır taşı yüzük parmağıma yerleştirirken elimi uzattım. Ona baktım. "Bu çok fazla."

Tristan göz kırptı. "O bir milyon doları sana bir şekilde geri vermem gerekiyordu."

Ağzım açık kaldı. "Aman Tanrım. Ciddi olup olmadığını sorardım ama ne yazık ki ciddi olduğunu biliyorum." Kollarımı ona doladım. "Kızamıyorum bile, çünkü şu anda çok mutluyum."

"Ben de bebeğim. Bu anı daha iyi hale getirebilecek tek şey Jacob'ın onayını aldığımızı bilmek olurdu."

"Yaptığımıza inanmak zorundasın," diye fısıldadım.

Tristan bir şişe şampanya almak için içeri girdi. Geri getirdiğinde, kapıda birinin olduğunu duyduğumu sandım.

"Bu kapı zili mi?"

"Evet."

"Belki de Atticus'tur?"

Güvenlik kamerasını kontrol ettiğimizde bir polis memurunun yanında duran bir adam gördük. Arkalarında bir polis arabası park etmişti.

Tristan hemen kapıya yöneldi ve kapıyı açtı. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Merhaba efendim. Beni tanımadığınız belli, yemin ederim çılgın bir hayran falan da değilim. Adım Bob Shields. Kardeşim Ed burada polis ve nerede oturduğunuzu bana haber verdi." Adam devam ederken polis memuru başını salladı. "Shady Hills'e geleceğiniz zaman her zaman polis departmanına haber verirsiniz, böylece onlar da tetikte olurlar, ben de ondan bir dahaki gelişinizde bana haber vermesini istedim. Bana geri döndüğünüzü söylediğinde, güvenliğinizin beni dışarı atmaması için benimle gelmesini sağladım."

"Akıllıca bir karar." Tristan başını salladı. "Aslında burada güvenliğim yok ama muhtemelen olmalı. Ama kamerayı kontrol ettim ve haklısın. Yanında bir polis olmasaydı kapıyı açmazdım. Neyse, size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Elimde size ait olabileceğini düşündüğüm bir şey vardı, tabii şehirde iki Tristan Daltrey yoksa, ki bundan şüpheliyim."

Çantasına uzandı. Büyük bir şaşkınlıkla, Tristan'ın yıpranmış, gri ayısı Duffy'yi çıkardı.

Ayıyı alan Tristan'ın çenesi düştü. "Bunu nereden buldun?"

"Oğlum -o on yaşında- bunu yolun kenarında bulmuş. Odasında fark ettim. Ona bunun ne olduğunu sordum ve bulunursa size iade edilmesini söyleyen etiketi okudum. Ona ne yazıyorsa onu yapmamız gerektiğini, dışarıda bir yerlerde birilerinin bu çirkin şeyi kaybedebileceğini söyledim. Alınmayın."

"Alınmadım. Ve teşekkür ederim. Bunun için minnettarım. Oğlumun mezarına bırakmıştım. Biri mi çaldı, yoksa uçup gitti mi emin değilim." Tristan ayıya baktı. "Belki de geri almamı istemiştir."

"Her şey mümkün, sanırım," dedi Bob. "Her neyse, oğlunuz için gerçekten çok üzgünüm."

"Teşekkür ederim. Minnettarım." Tristan elini cüzdanına attı ve iki tane yüz dolarlık banknot çıkardı. "Oğlunuza nezaketinden dolayı bir şey vermek istiyorum. Bunu yol kenarında bırakmadığı için ona minnettarım." Parayı uzattı. "Lütfen bunu alır mısınız?"

Adam avuçlarını yukarı kaldırdı. "Buna gerek yok."

"Lütfen," diye ısrar etti Tristan. "En azından bunu yapabilirim."

"Eğer ısrar ediyorsan, ben alırım. Yeni bir bisiklet için para biriktiriyor, bu gerçekten yardımcı olacak."

"Peki, güzel." Tristan cüzdanını arka cebine geri koydu. "Oğlunuzun adı ne?"

Adam gururla gülümsedi. "Jacob."

Atticus ve Nicole'un öfkeli, dünyayı sarsacak kadar tutkulu
aşk hikayesi Davulcunun Kalbi'ni kaçırmayın
24 Şubat 2025. [Şimdi ön sipariş verin!](#)

Sevgili okurlar,

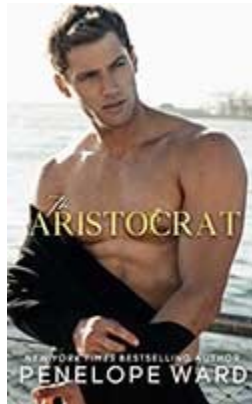
Umarım Tristan ve Emily'nin hikayesini okumaktan keyif almışsınızdır! İletişimde kalmayı çok isterim ve sizi [posta listeme katılmaya](#) ve **YENİ, ÜCRETSİZ** bir kısa öykü almaya davet ediyorum.

İyi vakit geçirmek için arayın

Hiç bir barın tuvalet duvarına karalanmış For a good time çağrısı gördünüz mü? Elbette görmüşsünüzdür. Hiç merak ettiniz mi, eğer birkaç kadeh fazla içki içtiyseniz ve gerçekten Numara mı? Artık merak etmenize gerek yok, çünkü size söyleyeceğim... Bay Good Time'in kim olduğunu aniden fark ettiğinizde yüzünüzde patlar.

OTHER BOOKS BY PENELOPE WARD

[Aristokrat](#)

[Vekil](#)

[Ben Asla](#)

Toe the Line
RoomHate
Moody
The Assignment
The Crush
Anti-Erkek Arkadaş
Sadece Bir Yıl
Ağustos Bittiğinde Geri
Geldiği Gün
Çevrimiçi Aşk
Beyefendi
Dokuz Sarhoş
Mack Daddy'yi
Arayın
Üvey Kardeş Sevgili
Komşu Sevgili
Sevin'in Günahları
Jake Undone (Jake #1)
Benim Skylar'ım (Jake
#2)
Jake Understood (Jake #3)
İkizler
Flört Kuralları (Vi Keeland ile birlikte yazılmıştır)
En İyi Arkadaşımın Kız Kardeşiyle Çıkmanın Kuralları (Vi
Keeland ile birlikte yazılmıştır)
The Rules of Dating My One-Night Stand (Vi Keeland ile
birlikte yazılmıştır)
Genç Bir Erkek Çıkmanın Kuralları (Vi Keeland ile birlikte
yazılmıştır)
Well Played (Vi Keeland ile birlikte yazılmıştır)
Not Pretending Anymore (Vi Keeland ile birlikte yazılmıştır)
Happily Letter After (Vi Keeland ile birlikte yazılmıştır)
My Favorite Souvenir (Vi Keeland ile birlikte
yazılmıştır) Dirty Letters (Vi Keeland ile birlikte
yazılmıştır)
Hate Notes (Vi Keeland ile birlikte
yazılmıştır) Rebel Heir (Vi Keeland ile
birlikte yazılmıştır) Rebel Heart (Vi

Keeland ile birlikte yazılmıştır)

Cocky Bastard (Vi Keeland ile birlikte yazıldı) Stuck-Up Suit (Vi Keeland ile birlikte yazıldı) Playboy Pilot (Vi Keeland ile birlikte yazıldı)

Mister Moneybags (Vi Keeland ile birlikte yazılmıştır) British Bedmate (Vi Keeland ile birlikte yazılmıştır) Park Avenue Player (Vi Keeland ile birlikte yazılmıştır)

ACKNOWLEDGEMENTS

Her zaman kitabın yazılması en zor bölümünün teşekkür kısmı olduğunu söylerim. Bir kitabın başarısına katkıda bulunan çok fazla insan vardır ve her birine gerektiği gibi teşekkür etmek imkansızdır.

Her şeyden önce, kitaplarımı desteklemeye ve tanıtmaya devam eden dünyanın dört bir yanındaki okuyucularıma teşekkür etmem gerekiyor. Sizlerin desteği ve teşviki benim bu yolculuğa devam etme nedenim. Ve kitaptan kitaba beni desteklemek için yorulmak bilmeden çalışan tüm kitap blogcuları/kitapstagramcılarını/influencer'lara, lütfen sizi ne kadar takdir ettiğimi bilin.

Vi'ye - Sen isteyebileceğim en iyi arkadaş ve suç ortağısın. Önümüzdeki on yıllık dostluğa ve büyüü hikayelere içelim.

Julie'ye - On yıllık dostluğun, Rebel peynirinin ve Fire Island anılarının şerefine.

Luna'ya -Kitaplarımı ilk kez okuduğunuzda, bu benim için en heyecan verici şeylerden biri. Her gün sevginiz ve desteğiniz için ve değerli dostluğunuz için teşekkür ederim. Noel'de görüşmek üzere!

Erika'ya - Her zaman bir E şeyi olacak. Sevginiz, dostluğunuz, yaz ziyaretiniz ve Great Wolf Lodge barında geçirdiğiniz zaman için teşekkür ederim - yılın en sevdiğim anlarından biri.

Cheri'ye - Seni görmek her zaman güzel bir yıl olmuştur, sevgili dostum! Kabilemin bir parçası olduğun ve her zaman göz kulak olduğun ve bir Çarşamba gününü asla unutmadığın için teşekkürler.

Darlene'e - Ne diyebilirim ki? Beni şımartıyorsun. Senin gibi bir arkadaşım olduğu için çok şanslıyım.

Asistan. Hayatımı hem gerçek hem de mecazi anlamda daha tatlı hale getirdiğiniz için teşekkürler.

Facebook okuyucu grubum Penelope's Peeps'e - hepinize tapıyorum. Siz benim evim ve en sevdiğim yersiniz.

Menajerim Kimberly Brower'a -Kitaplarımı dünyanın dört bir yanındaki okurların eline ulaştırmak için çok çalıştığınız için teşekkür ederim.

Editörüm Jessica Royer Ocken'a - Sizinle çalışmak her zaman bir zevk. Daha birçok deneyimin gelmesini dört gözle bekliyorum.

Allusion Publishing'den Elaine'e - Bir kızın isteyebileceği en iyi düzeltmen, formatçı ve arkadaş olduğun için teşekkür ederim.

The Romance Bibliophile'dan Julia Griffis'e - Kartal gözünüz inanılmaz. Birlikte çalışmak için bu kadar harika olduğunuz için teşekkür ederim.

Asistanım Brooke'a - Vi ve benim bir türlü yapamadığımız tüm işleri halletmek için gösterdiğiniz yoğun çaba için teşekkür ederim. Sana çok minnettarız!

Give Me Books'tan Kylie ve Jo'ya - Sizler gerçekten en iyisisiniz! Yorulmak bilmeyen tanıtım çalışmalarınız için teşekkür ederim. Siz olmasanız ben kaybolurdum.

RBA Designs'dan Letitia Hasser'e - Benim harika kapak tasarımcım. Bitmiş ürün tam olarak mükemmel olana kadar her zaman benimle birlikte çalıştığınız için teşekkür ederim.

Kocama - Yazabilmem için her zaman yapman gerekenden çok daha fazlasını üstlendiğin için teşekkür ederim. Seni çok seviyorum.

Dünyanın en iyi ebeveynlerine - size sahip olduğum için çok şanslıyım! Benim için yaptığınız her şey ve her zaman yanımda olduğunuz için teşekkür ederim.

Son olarak, kızıma ve oğluma - Anneniz sizi seviyor. Sizler benim motivasyonum ve ilham kaynağısınız!

ABOUT THE AUTHOR

Penelope Ward, New York Times, USA Today ve Wall Street Journal'ın 1 numaralı çok satan yazarıdır.

Beş ağabeyi ile birlikte Boston'da büyümüş ve yirmili yaşlarının çoğunu televizyon haber sunucusu olarak geçirmiştir. Penelope, kocası, oğlu ve otizimli güzel kızıyla birlikte Rhode Island'da yaşamaktadır.

Milyonlarca kitabı satılan yazar, 21 kez New York Times'ın en çok satanlar listesinde yer almış ve kırkın üzerinde romanın yazarıdır.

Penelope'nin kitapları bir düzineden fazla dile çevrilmiştir ve dünyanın dört bir yanındaki kitapçılarda bulunabilir.

Penelope'nin haber bültenine [buradan](#) abone [olun](#).

SOCIAL MEDIA LINKS:

[Facebook](#)

[Facebook Özel Hayran Grubu](#)

[Instagram](#)

@penelopewardauthor

[TikTok](#)

[Twitter](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.